ANA MĂNESCU

STRESUL DINTRE ORGASME

HERG BENET

Ana Mănescu

Stresul dintre orgasme

Roman

Editura HERG BENET
2015

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Fernando Cortes | shutterstock.com
Concept grafic: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-014-5
ISBN Print: 978-606-763-015-2

Colecția √7

elefant

Ana Mănescu s-a născut în capitala României pe 23 aprilie 1989 și a absolvit Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ din București. A făcut patru ani de istorie și unul de jurnalism, dar a învățat mai multe din voluntariat. Este jurnalist, promoter cultural, traducător și editorul șef al proiectului societatesicultura.ro. A mai colaborat cu diverse reviste și asociații de tineret. Își numește articolele, atît cele scrise, cît și cele editate de ea, *povești-de-dat-mai-departe*. Înainte să fie acestea, însă, a fost proza. Scrie cu gânduri serioase de la 16 ani, și tocmai de aceea a publicat abia la 24. Din toamna lui 2013 a început să trimită texte mai multor reviste, iar la începutul lui 2014 a debutat în print cu romanul *alter.ego.* (editura Herg Benet), urmat un an mai tîrziu de volumul de povestiri *Quasar*, publicat tot la Herg Benet.

E fascinată de legătura dintre istorie și literatură, crede în microschimbări și în România și consideră că fericirea înseamnă pisici, iubire, cunoaștere, muzică și cărți. În fiecare zi învață ceva nou și se (re)îndrăgostește. Are multe fobii și obsesii, dar e ferm convinsă că literatura salvează vieți. Ei, cel puțin, i-a salvat vreo trei. Visul său, rezumat în două fraze, este: *Într-o zi mă voi muta pe o plajă, unde voi scrie cît voi trăi. Sau voi trăi cît voi scrie.*

O găsiți și în locul său de joacă, pe anamanescu.ro.

Mamei, eroina mea.

You might as well answer the door, my child, the truth is furiously knocking.

Lucille Clifton

Only love and death will change all things.

Kahlil Gibran

Între ele, libertatea. Sau sfîrșitul.

Câteodată o privesc și mă-ntreb cine o să moară primul... față în față, petrecându-ne iarna în talmeș-balmeșul de puf și cuverturi peticite, îmi acoperă urechile cu mâinile, îmi ia capul în palme și mă privește cu ochii ei negri și adânci, țuguindu-și buzele într-un zâmbet care nu-i dezvelește dinții... și atunci îmi spun: Eu, eu o să mor primul, iar tu s-ar putea să trăiești veșnic.

Ian McEwan – *Încolo și-ncoace*

You know I've dreamed about you for 29 years before I saw you [...] I missed you for 29 years.

The National – *Slow Show*

Mîncam o salată. Mai degrabă mă jucam cu ea. Era o dimineață din aceea în care îmi promisesem că o să încep o viață mai bună. Rezoluții de Anul Nou, de vîrstă nouă, de început de săptămînă sau de zi – le notam pe toate și le ignoram cu aproape la fel de multă conștiinciozitate. Da, voiam o viață mai bună, bună așa cum mi-o definiseră bunicii, speakerii motivaționali și prietenii zen. Cine se ține însă de un ritm sănătos cînd are la dispoziție tot timpul din lume? Și eu îl aveam. Eu eram etern.

Stăteam în picioare în fața oglinzii și mestecam lent frunzele de salată. Începeam să semăn din ce în ce mai tare cu un iepure. Buza de sus se crăpa. În hăul ei zăcea noua mea identitate, poate. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Iepure.

— Nu semeni cu un iepure.

— Nici nu trebuie. Odată ce plantez informația, o să se creeze și imaginea, nu?

— Adică eu arăt ca o bomboană pentru tine?

— Da' tu de ce crezi că îți cumpăr zilnic bomboane?

Candy se sprijinea de tocul ușii și lingea ciocolata ca să ajungă la lichior. Sprîncenele îi coborau înspre nas și pe frunte îi apăruseră trei dungi care păreau mai adînci în fiecare seară. Știam că o dor dinții de la dulciuri, și totuși nu îi cumpăram niciodată direct alcool. Îi întindeam nervii, o acordam ca pe un instrument. Îmi riscam propria liniște. Cînd ești etern, îți permiți să fii și copil. Și cînd ești mic jocul primează, iar bucătăria mea era castelul nostru de nisip.

De cînd ne-am cunoscut, Candy mă așteaptă în fiecare seară pe același scaun, cu picioarele subțiri strînse sub ea. O deranjează lumina și clipește în același ritm cu pîlpîirile becului, însă nu îmi spune să îl schimb. Nu îmi reproșează nimic. Nu se strîmbă cînd beau cafea. Nu își pune dres cu bandă. Nu îmi dă replici imature. Nu plînge. Nu se plînge. Nu îmi fură țigările. Îi povestesc fleacuri și

mușc din bomboanele pe care le-am cumpărat pentru ea. Nu oftează și nici nu țipă la mine. Mușcă și ea, cu ochii plecați, cu gura ei groaznic de mică, și îmi înghite saliva și toate cuvintele mi se preling în ea, să îi umple tăcerile.

Cînd am musafiri, se face dispărută. Nu știu unde stă, nu am fost niciodată la ea. Nu m-a invitat și nici nu mi-am dorit vreodată să o facă. E micuță, iar casa ei trebuie să fie la fel de mică. Picioarele mele nu ar încăpea nici pe canapeaua ei, nici în papucii ei. Mîinile mele i-ar strivi cănile și paharele. Sforăitul meu i-ar zdruncina ferestrele. Fumul meu i-ar declanșa alarma din bucătăria îngustă. Știu asta. Și ea o știe. Așa că stăm la mine.

Nu înseamnă însă că nu sunt curios să aflu ce face atunci cînd e singură. Dacă le povestește altora despre serile noastre. Dacă bea votcă direct din sticlă sau își trece degetele prin scrumiere. Ce o emoționează? Cît stă în duș? Se atinge acolo? Sau în pat? Sau deloc? Mîngîie paginile cărților, oare? Cît de mult fumează? Cine îi mai aduce bomboane cu lichior? Cine omoară insectele mici de sub perdelele ei? Cine alungă oamenii mari de la ferestrele ei? Face curățenie ascultînd *I want to break free*? Își iubește trecutul? Își regretă prezentul? Se gîndește vreodată la mine?

Aș vrea să o întreb despre fiecare lucru mărunt, dar nu are rost. Ea nu îmi răspunde niciodată. Și chiar de-ar face-o, nu sunt sigur că vreau să aflu. Nu am nevoie să știu totul despre ea, mă asigur de fiecare dată cînd curiozitatea aia colosală pune stăpînire pe mine. Nu am nevoie să știu, chiar nu, dar îmi pare tare rău că nu mai țin minte fiecare detaliu din seara în care am cunoscut-o. Ar trebui să le am tatuate pe toate în sinapse. Ar trebui să îi fiu veșnic recunoscător și să o idolatrizez. Ar trebui să rememorez acea noapte încontinuu și să mă mir că a dat un asemenea noroc peste mine.

Candy a venit pe neașteptate. S-a instalat organic în viața mea, iar atunci cînd am încercat să

o plasez în timp mi-am dat seama că e cumva eternă. Asta a schimbat totul. Mai ales pe mine. Despre începutul nostru știu doar că a venit în apartamentul meu cu un prieten comun și că am detestat-o atunci, dar a rămas. În seara aceea s-a declanșat ceva violent în mine. Candy a sculat întunericul care dormise atîta timp cu degetul în gură. Voiam să o calc în picioare și să-i împrăștii mațele pe gresie. Încă am momente cînd intru tîrziu în casă și ea e doar o umbră între alte umbre. Se mișcă subit și mă sperie de fiecare dată. Scap punga cu pîine, iar Candy se repede să muște din ea. Și i-aș da atunci un picior, s-o lipesc de perete, să îi rup mîinile și să îi smulg părul. Minunatul ei păr, atît de fin, pe care îl ține ascuns sub o eșarfă neagră, de parcă ar avea cancer sau ar fi în doliu sau ambele. Și trebuie să recunosc că îmi doresc de atîtea ori să moară, de mîna mea sau într-o catastrofă naturală sau într-un accident stupid. Oricum, dar să moară. Și să o doară. Pentru că ea îmi amintește de libertatea pe care nu o mai am. Pe care poate că nu am avut-o niciodată. Și are cîte ceva din fiecare femeie pe care am pierdut-o. Iar eu o urăsc pentru asta.

Da, Candy le are înșirate pe toate pe gută, perlele și mărgelele de plastic stau laolaltă la gîtul ei și mă tachinează de acolo fiecare chip pe care îl regret. Nu îmi pasă că nu mai sunt lîngă mine. Mă înnebunește felul în care au plecat, în schimb. Le-am pierdut incomplet. Fără buze pe buze, fără piele pe piele, fără mîini delicate pe mîini transpirate. Fără adevăruri pe ultima sută de metri, fără eliberări sacadate de reproșuri și sughițuri. Au rămas prea multe lucruri nespuse și nestrînse în urma lor. Nu am avut cutii frumoase pentru resturile noastre. Nu am avut nici măcar cutii banale, în care să arunc totul, la grămadă. Au rămas neschimbate. Și lucrurile nespuse. Și lucrurile uitate.

Măcar regretele mele mă fac să mă simt om, așa îmi spun tîrziu în noapte, cu dor de un somn ce nu mai vine. Regretele, criminalii și mîntuitorii mei. Toate scenariile alternative, toate trecuturile care ar fi putut fi mă omoară și mă învie în ritmuri neclare ca muzica ei – cealaltă ea. Sunt zile care îmi iau ani din viață și secunde care parcă îmi dau cîteva minute înapoi. Dar totul este o iluzie, desigur. Existența mea eternă e de fapt o linie banală. Niciun urcuș, niciun coborîș, nicio sinuozitate, nicio discontinuitate în spațiu sau în timp. Niciun început. Niciun sfîrșit. După o vreme, tot timpul din lume devine un ceas stricat. Acesta este infinitul. Acesta este infernul. Aceleași dimineți și fix zece ore în birou sau pe drumuri. Aceleași weekenduri și vacanțe, aceleași sărbători și mese cu părinții. Aceiași sîni și aceleași buze. Aceleași femei. Aceleași amintiri. Aceleași probleme, aceleași frustrări. Aceleași nopți, aceleași secrete. Mai puțin cînd sunt lîngă Candy sau cu Iana, cealaltă ea, cu muzica ei neclară.

Iana e cu totul altă poveste. Candy m-a schimbat, da, dar Iana mă schimbă de fiecare dată. Pe Candy vreau să o am mereu în preajmă, pe cînd pe Iana vreau să o dau afară din casă din secunda în care îi deschid ușa și vreau să se întoarcă imediat după ce a plecat. Însă dincolo de instabilitatea mea este statornicia ei. Încăpățînarea cu care rămîne mereu. Datorită căreia o revăd. Dresul ei cu bandă. Cum i-l smulg mereu doar de pe piciorul stîng. Cum oftează. Cum dă dezaprobator din cap. Scrumierele ei goale și mirosul care s-a îmbibat în ele. Sticlele ei pline. Sertarul cu jucării din noptiera sa. Cel din baie. Cel din dulapul meu. Vioara gri precum cenușa care îi cade din țigări. CD-playerul demodat și lipit cu scotch medicinal. Cărțile neatinse. Cutia cu pastile. Ridurile sale și unghiile roase din carne. Ea și tot ce e al ei. Ea întreagă. Cum o vreau uneori toată. Cum nu îmi imaginez niciodată moartea ei

ca fiind altfel decît intimă. Ar trebui să fie actul meu și să fie grotesc, disperat, să îmi iau chitara și să o rup în bucăți pe spatele ei, să o sugrum cu corzile, să îi înfig griful în stomac și degetele în gură, să trag de obrajii ei pînă cînd o lărgesc atît de tare, încît craniul să-i devină peșteră, iar în țipetele și în ecourile ei să îmi regăsesc eu sunetul. Să mi-l amintească ea, care mă știe atît de adînc, încît adeseori cred că atunci cînd ne-o tragem ea intră în mine, nu eu în ea.

Sunt prins între ele, între Iana și Candy. Trăiesc doar cu ele de la o vreme. Și între ele e libertatea mea. Sau sfîrșitul. Adevărul e că nu știu cine mai sunt în afara lor, doar că le-am așteptat probabil toată viața. Cu puțin timp înainte să o cunosc pe Candy, o femeie mi-a mîngîiat liniile din palmă și cicatricea care se prelungea pe braț. Mi-a spus că linia primei mele vieți e foarte scurtă, dar că mă așteaptă altceva după ea și că nu îi vede sfîrșitul. Știam acum ce însemna acel altceva. Și cunoscusem și acele trei femei, așa cum îmi zisese, iar pe una dintre ele avea să o coste întîlnirea cu mine, așa cum îmi promisese. Ceea ce înseamnă că Iana ar trebui să dispară. Nu știu de ce pariez pe ea, dar îmi doresc să mă părăsească înainte să pun pe bune mîna pe cuțit. Înainte să o transform, să îi iau viața și să o absorb în mine. Înainte să ajung la pușcărie sau să fiu nevoit să fug și să o las pe Candy singură. Sunt prins între ele și nu știu cum să exist fără Iana sau fără Candy. Fără Iana și fără Candy. Draga de Candy… Femeia perfectă, care se întoarce mereu, știind că o așteaptă, ca în prima seară, o pungă cu bomboane cu lichior, pe care să le lingă și care să o îmbete, în timp ce eu rulez un *bigo* înainte să încerc să mă culc.

Șotron

Alice had begun with 'Let's pretend we're kings and queens;' and her sister, who liked being very exact, had argued that they couldn't, because there were only two of them, and Alice had been reduced at last to say, 'Well, you can be one of them then, and I'll be all the rest.'

Lewis Carroll – *Through the Looking Glass*

La fille danse
Quand elle joue avec moi
Et je pense que je l'aime des fois

Damien Rice – *The Professor & La Fille Danse*

— Acum vrea să fie violonistă. Mă înnebunește de cap fata asta, la trei luni vrea altceva. Și ce să-i fac? Mă joc eu cu viitorul copilei? Dacă pot, de ce să n-o ajut? Că singură n-are cum, fetița, așa firavă și timidă.

Și mîna ei cădea pe genunchiul meu, atît de ușor, încît la început nici măcar nu mi-am dat seama ce se întîmpla.

— Trebuie să facem ce putem pentru ei, cît încă nu i-a lovit viața prea rău, înțelegi?

Domnul Paraschiv nu se oprise din vorbit de cînd intrase în casă.

— Înțeleg.

Nu înțelegeam. Eu o aveam doar pe Candy, care se mulțumea cu bomboanele ei cu lichior. Nu aveam copii. Nu aveam în plan să am copii. Nu aveam planuri.

Și mîna ei se ridica, se prelingea. Am oprit-o cu cotul și m-am dat mai încolo.

— Și dacă fata vrea să fie violonistă acu', decît să-mi zdrăngăne mie vioara aia prin casă, mai bine o face la dumneata. Poate o înveți să cînte ceva de Mozart ăla faimosu'.

— Da, păi, Mozart e puțin cam greu pentru...

— Dacă el a putut cînd era un țînc, ea de ce nu ar putea?

— Ei, acum, Mozart a fost un geniu.

— Și fii-mea o fi o proastă, te pomenești.

— Nu am spus așa ceva, domnule Paraschiv. Dar nici măcar nu am auzit-o cîntînd, să văd dacă are ureche, ritm, nici măcar...

Nici măcar nu o auzisem vorbind. Nu scosese un singur sunet de cînd intrase în casă. O fi mută, mi-am făcut speranțe. Nu aș mai fi fost nevoit să ascult aberațiile altei puștoaice răsfățate.

— Eu ți-am zis că e timidă. Acum nu te uita că e frumușică, nu e ca fetele alea care stau mereu în oglindă. Deși ar putea sta ceva mai puțin în baie, chiar azi-dimineață mă certam cu ea, îi băteam la ușă de o oră și ea nimic, cu muzica tare și apa curgînd, spunea că citește, dar cît să citești într-o zi?

Auzi la el, cît să citești într-o zi? Cred că e singurul lucru pe care îl poți face fără oprire, fără să te plictisești, fără să ți se facă foame sau sete

sau somn, fără să vrei să te pişi sau să te speli sau să îţi dezmorţeşti oasele. Asta dacă povestea e bună, chiar bună, într-atît încît să te întristeze cu adevărat momentul în care o termini şi să crezi că o parte din tine a rămas îngropată de vie între două coperte. Şi să te rogi atunci să ai un accident de maşină sau să îţi scape cineva o oală ori un ghiveci în cap sau să te tîlhărească un golan pe stradă, să îţi dea cu ceva în creştet. Numai aşa, amnezic, ai putea să trăieşti iarăşi fericirea aceea de prozelit într-o lume în care povestea este zeul, numai aşa ai putea simţi cum ţi se ridică pagină cu pagină şi fir cu fir părul de pe mîini şi de pe ceafă, ai putea să te scufunzi adînc în alte vieţi şi să respiri cu altă gură, să vezi cu alţi ochi şi să iubeşti cu alt trup.

Domnul Paraschiv mă fixa. Mi-am dat seama că aştepta un răspuns, dar nu ştiam ce să îi spun. Deveneam agresiv cînd venea vorba de cărţi. Îmi salvaseră viaţa de prea multe ori ca să nu le apăr. Iar despre ea nu puteam zice nimic, nu o vedeam, aşa cum nu îmi văzusem nicio elevă pînă atunci. Toate erau forme înceţoşate. Le distingeam doar viorile din mîini, le ascultam cu ochii închişi. Nu erau oameni pentru mine, ci instrumentele care mă ajutau să fug în melodii, fie ele şi sărace. Muzica, da, aşa, pentru asta era – eram – aici, nu pentru cărţi.

— Muzica e un remediu bun. O va ajuta să se exprime, să iasă din cochilia ei. Mama m-a dat la vioară fiindcă la cinci ani nu scoteam două vorbe. Mi-am revenit repede.

Era exact ceea ce voiau părinţii să audă. Adevărat, şi tocmai din cauza asta clişeic. Era exact ceea ce mă scîrbea. Şi nodul din gît pulsa, era excitat, se umfla, mă sufoca, iar lumea se înnegrea.

— Tare bine ar mai fi, mă îngrijorează mititica.

Mititica cred că voia să mă bage pe mine la mititica, fiindcă tocmai ce-şi pusese iarăşi mîna pe genunchiul meu.

— Vreți o cafea?

Nu aveam niciun chef să fac cafea, nu aveam niciun chef de oameni, de meditații, dar a fost singura cale de scăpare – de ei, respectiv de toate ale mele – care mi-a trecut prin minte.

— O cafeluță ar fi foarte bună. Și un ceai pentru fetiță.

— De care să fie? am întrebat-o.

Stătea cu mîinile în poală și ochii plecați, cuminte cică.

— De care ai, bea de toate, mi-a răspuns el. Iart-o că nu zice mare lucru. E timidă.

Am pus două ibrice cu apă la foc mic și mi-am aprins o țigară. Bomboanele linse de Candy erau înșirate pe masă și petele lipicioase străluceau sacadat. Erau reflectoare pe o scenă și eu eram un artist adorat și nesimțit. Becul pîlpîia. Trebuia să îl schimb de ceva vreme, deja. Chiuveta era plină ochi cu vase. Pe aragaz se întărise uleiul care îmi scăpase pe lîngă tuci. M-am uitat la tot dezastrul care se construia în jurul meu, expresionism abstract devenit realitate. Oribil, m-a trecut un fior, chiar trebuie să fac curat. Trebuie să aranjez și să repar totul. Dar cine are timp? Cine are chef? Poate îmi iau o femeie. Nu știu încă dacă o tanti pe care să o plătesc sau o tipă care să curețe mizeria din viața mea. Și la figurat, dar, la cum arată bucătăria mea, mai ales la propriu. Partea bună e că îmi plac dilemele. Trebuie să alegi doar drumul, rezultatul e același. Aș putea arunca o monedă. Aș putea scoate un bilet dintr-un bol sau un băț dintr-un pumn. Din oceanul Pacific a ieșit un pește mic... An-tan-te... Oricum ar fi, o să am farfurii și pahare curate. Nu e asta dorința fiecărui om?

Mai aveam două căni în dulap și una din care băuse cineva apă. Nu știam cine. Eu, poate. Mihai sau Marcu – fuseseră singurii care veniseră în săptămîna aceea pe la mine. Erau singurii care veneau în general pe la mine. Mă rog, pe lîngă Candy. Dar ea bea direct de la robinet și nu pleca

realmente niciodată. Puștoaicei i-am făcut ceaiul fără să i-l strecor și fără zahăr. Nu avea ea nevoie de și mai multă energie, iar așa măcar îi dădeam o ocupație: să culeagă la nesfîrșit bucățele de plante de pe limbă, să alerge lichidul cald în jurul lor. Să mă lase în pace. I l-am pus în cana curată, mă enerva totuși mai puțin decît taică-su. Mi-a scăpat niște scrum în picăturile de apă de pe fundul cănii lui. Mi-am acoperit urmele ca un animal, turnînd cafeaua peste, și m-am întors în sufragerie cu toate cănile pe una dintre tăvile oribile de la Maia.

Monsieur Paraschiv a sorbit nesfîrșit din cană, a plescăit ca o burtă lovind apa și ochii i-au devenit cercuri perfecte, ca în desenele animate.

— ’aaai, da’ ce cafea bună faci!

Îmi era antipatic deja. Era fix ca tatăl proastei de Maia. Genul de bărbat miorlăit, cu buzunarele doldora de complimente, incapabil să sesizeze că vocea are mai multe nuanțe, că omul e mai mult decît ce pare. Și genul care o cocoloșește și manipulează pe fiică-sa pînă cînd o transformă într-o păpușă banală. Dar aveam nevoie de bani și aveam nevoie de muzică, așa că nu îmi puteam alege elevii, așa cum cu certitudine nu puteam să le aleg părinții. Instrumente și pușculițe, atîta tot erau pentru mine. Și chiar dacă ambele puteau fi ușor sparte cu un ciocan, era mai bine să zîmbesc.

— Mulțumesc.

Așa, reprimă totul, cum te-a învățat mă-ta că e frumos. Nu de alta, dar ei i-a ieșit atît de bine, nu? Era mai bine să zîmbesc, da, dar acidul îmi ardea viscerele ca un soare turbat.

— Deeeci, cînd vreți să începeți lecțiile?

— Cînd doriți dumneavoastră.

— Acum se poate?

— Se poate, desigur. Vom sta cam o oră. Vreți să așteptați aici?

— Nu, nu, am niște treabă și oricum nu îi suport zdrăngănitul, da’ dacă asta vrea copila...

— Atunci o puteți lua laaa... trei, i-am spus, după ce am verificat ceasul.

— Bun, bun. Și prețul?

— 50.

— Pe lecție sau pe oră?

— Oricare.

Fața i se schimonosise în cel mai haios mod posibil, fiecare rid se străduia să înțeleagă.

— Păi cum, domne, oricare?

Tentația de a aștepta ca el să se prindă era aproape la fel de mare ca sila care își făcea loc în gîtul meu, înghesuindu-mi nodul ca într-un club beat și transpirat. Dar nu îmi plăcuseră niciodată petrecerile aglomerate și nu aveam răbdare pentru proști.

— Lecția durează o oră. Alegeți dumneavoastră.

Da, alege ce vrei să plătești, dom'le – timpul sau cunoștințele mele. Doar una, normal. Cealaltă e din partea casei, nu am eu pretenții.

— Aaa, m-ai păăăcăăăliiit. 50?

— 50.

— Ești ieftin, domne.

Sunt. Sunt curva perfectă. Sunt și bun, sunt și ieftin.

— Cînd ești tînăr, nu-ți permiți să ai prețuri crescute.

Iisuse, sunt o ființă grețoasă. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Insectă. Nu orice fel de insectă. Una care nu se teme de căcat. Sunt o muscă. Da. Și e chiar bine. Vreau să zic, și muștele pot fi personaje importante, ne-o demonstrează și Welsh, și Lovecraft. Pot să fiu muscă și să am și eu povestea mea. Da. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Muscă. Și voi fi mîndru.

— Așa e, uite ce băiat deștept! Hai că ești pe mîini bune, micuța mea. Fii cuminte, cască ochii și urechile, să înveți niște Mozart pînă la Crăciun, să

vezi cîți bani o să faci la petrecerea de la birou. Ai timp, juma' de an. Are, așa-i?

— Are, are.

Cînd m-am întors în sufragerie, puștoaica se mutase deja pe canapea și își strîngea husa în brațe. Într-o enciclopedie despre sictirul uman, fața mea ar fi fost coperta. S-a încruntat cînd m-a văzut, dar s-a relaxat aproape instantaneu. Zîmbetul meu schimonosit aducea probabil a strîmbăturile paterne cu care era obișnuită. Nu știu de ce mă uitasem așa la ea. Poate pentru că mă enervase taică-su. Poate pentru că eram convins că sărmanul instrument pe care îl strîngea la piept era mutilat într-o culoare scîrboasă. Mai toate erau. Poate pentru că mi se părea ciudată liniștea ei.

— Am văzut că ți-ai adus vioara. Dacă e roz, nici măcar... Am eu în plus.

Și-a ridicat picioarele pe măsuța de cafea și a desfăcut fermoarul.

— E gri petrol, stai liniștit.

Vocea ei, venită din tăcerea de pînă atunci și din corpul ei silfid, a fost ca o rafală puternică de vînt. M-am uitat derutat la ea.

— Cam ca scrumul de țigară din cafeaua lu' padre, adică.

Eram un animal întrerupt de către stăpîn în mijlocul unei prostii. După o pauză lungă, a bufnit-o rîsul. Și atunci am văzut-o pentru prima oară. Taică-su nu exagerase. Ochii ei erau stele imense. De fapt totul era mare pe fața ei. Ochii, buzele crăpate, nasul drept, maxilarele aproape pătrate, obrajii proeminenți se luptau pentru supremație. Nu era o fată frumoasă. Era mai mult de atît, era interesantă. Și rîdea cu incredibil de multă poftă. Zîmbetul meu schimonosit aducea probabil a nebunie.

— O greșeală onestă.

— Ai noroc că padre nu vede decît ce vrea el.

A scos un pachet de țigări colorate și l-a pus pe masă. Le știam, din alea fuma și Maia. Probabil mi

s-a citit sila pe față fiindcă m-a întrebat ce am împotriva culorilor. Am ridicat din umeri. Nu am nimic cu ele, am cu proastele.

— Hai, începem? m-a întrebat, citindu-mi parcă gîndul și vrînd să schimbe subiectul.

Mi-a făcut semn să mă așez pe canapea lîngă ea, de parcă aș fi fost în casa ei. Ca un tîmpit ce eram, am făcut-o.

— Da. În primul rînd, ai mai luat lecții de vioară?

— Nu. Am învățat singură.

— De cît timp?

— Aproape șapte.

— Aproape șapte ce? Zile? Săptămîni?

— Ani.

— Și în tot timpul ăsta nu te-ai gîndit să te duci undeva, să te învețe careva? Conservatorul nu e pentru amatori.

— Nu vreau să dau la Conservator.

— Tatăl tău asta spunea la telefon.

— Ei, padre e entuziasmat cînd vede că mă gîndesc la viitorul meu, așa că întorc și eu situația cum pot.

— Deci nu ești serioasă? E doar un moft?

— Sunt foarte serioasă.

Și mîna ei era din nou pe genunchiul meu. M-am ridicat și m-am așezat la masă, unde nu avea cum să ajungă pesemne întîmplător.

— Și atunci de ce nu dai la Conservator?

— Pentru că nu vreau să îmi pierd timpul în școală. Pot învăța de una singură, mereu am făcut-o. Sau cu un singur prof, dacă mi-e pe plac. Și tu pari a fi O.K. Dar, și ăsta e un mare dar, nu pricep de ce te tot dai la o parte.

— Poftim?

— De ce fugi mîncînd pămîntul cînd îți pun mîna pe genunchi?

— Pentru că e un gest nepotrivit... Ăăă, nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Iana.

— Muscă, am șoptit.
— Ce? Nu am auzit…
— Robert. Mă cheamă Robert.
— Știu.
— O.K.
— Deci?
— Deci ce?
— De ce e nepotrivit?
— Pentru că sunt profesorul tău.
— De vioară. Pe care o studiez de plăcere. Deci și tu trebuie să-mi fii pe plac.

Nici nu știam cum să reacționez la logica asta de baltă. Mai avusesem eleve care se dăduseră la mine. De obicei îmi era ușor să le redirecționez atenția către lecție și renunțau destul de repede la joculețe. Le tenta mai mult ideea de o aventură cu un profesor tînăr. Eu eram doar în contextul potrivit. Însă Iana asta îmi părea foarte încăpățînată. Și nu îmi plăceau deloc oamenii încăpățînați. În primul rînd, nu puteai să îi înveți nimic. În al doilea rînd, și eu fusesem unul și asta mă deranja mereu – fie pentru că fusesem, fie pentru că nu mai eram, chiar depindea de zi. În orice caz, îmi erau tare antipatici oamenii ca ea.

— Vreau să fie clar un lucru. Dacă nu ești serioasă...
— Te pomenești că nu o să mă iei la lecții.

Cît timp ar fi vrut să vină, aș fi primit-o. Nu știam dacă își dădea seama de disperarea cu care mă agățam de muzică. Speram că nu. Și-ar fi luat-o în cap și nu aș mai fi ajuns nicăieri cu ea. Dar deja mă mințeam. De cînd rămăsesem singur cu ea, fără vocea agasantă a tatălui său, de cînd îmi mutasem atenția asupra ei fusesem fascinat. Știi cum e cînd cunoști pe cineva și știi din prima că va avea un rol important în viața ta? Nu ai idee care va fi acela, dacă ți-ai cunoscut cea mai bună prietenă sau viitoarea soție, dacă ea te va salva sau te va omorî. Dar detaliile nu contează. Un singur lucru este cert în momentele acestea – persoana

din fața ta te va schimba, te va scoate din traiectoria orizontală și te va trage în sus sau te va împinge în jos. În cinci minute, Iana făcuse asta, exact ca Maia în prima zi de liceu, cînd am văzut-o în fața avizierului, uitîndu-se ca o bleagă către grupurile deja formate și apoi fixîndu-mă, singurul singur.

— Dacă nu ești serioasă, nu o să am cum să te învăț mare lucru. Îți vei pierde timpul și îi vei pierde și banii tatălui tău.

— Ți-am zis că sunt serioasă.

— Dacă ai fi, nu te-ai da la profu' tău.

— Asta crezi că făceam?

Și a rîs atît de tare, încît am devenit cel mai mic om de pe pămînt.

— Cum explici altfel...

— Comunicare. Atît. Legătură.

Și-a prins părul, a scos o țigară albastră din pachet și a început să se uite prin biblioteca mea. O ținea neaprinsă în gură și își plimba degetele peste cărți.

— Ceva ce-ți place?

— Ai un foc?

I-am întins bricheta.

— Ce, nu mi-o aprinzi tu, ca un domn?

— Ce, ești o domniță neajutorată? i-am întors-o, întrebîndu-mă jenat cînd revenisem în adolescență.

Iana a chicotit scurt, apoi și-a pus mîna la gură, parcă dîndu-și seama de ridicolul replicii mele și vrînd să îmi arate o urmă de bunătate. Dar ecoul rămăsese. Da, rîsul ei era un pic prea strident ca să fie frumos, însă viața din el îl făcea fermecător. Interesant. Cam ca fața ei, care se strîmba uitîndu-se la diverse titluri.

— Ceva ce-ți displace, poate?

— Nu. Nu știu. Nu citesc.

— Deloc?

— Deloc.

— De ce?

— Altă dată. Dă-mi vioara, te rog.

Am lăsat-o să schimbe subiectul ca să nu mă enervez. Mă așteptasem la altceva din partea ei, văzusem multe povești în privirea sa, nu aveau de unde să vină dacă nu din cărți. Abia mai tîrziu aveam să aflu că erau mai multe decît observasem. Și toate îi aparțineau.

— Ce știi să cînți?

— Nimic.

— Șapte ani și nu știi nimic?

— Aproape șapte și nu știu nimic cunoscut.

— De unde știi ce știu eu?

— Știu că nu știi ce cînt eu.

Știu că știi că știu că... Dumnezeule, cît uram repetițiile! În literatură, în muzică, în relații. Și totuși, mă trezeam mereu în mijlocul lor, un element recurent cu un vocabular limitat și sacadat.

— Știu doar ce am compus. Mă rog, compus e mult spus. Experimentez cu vioara. Nu știu nici măcar cum se numesc corzile. Dar țin minte ce am făcut cînd mi-a sunat bine. Am cîteva frînturi mai reușite.

— Dacă altceva nu știi...

Mă relaxasem cumva cînd auzisem că avea șapte ani în spate. Însă începusem să îmi dau seama că urma să am mult de lucru cu ea. Nu numai din cauza caracterului ei. Poziția corpului nu era corectă, ținea vioara destul de strîmb, degetele erau un dezastru. Dar apoi a început să cînte. Am înțeles de ce zicea taică-su că zdrăngăne. Pentru urechea neantrenată ar fi fost doar zgomot. Era violent, deși lent. Era întunecat. Era atît de urît, încît era aproape frumos. Nu, la naiba, era mai mult decît frumos, era interesant. Cam ca fața ei. Cam ca rîsul ei. Cam ca drumul meu spre un alt iad.

Monsieur Paraschiv nu a mai urcat cînd s-a terminat ora. Iana s-a dus în dormitor și mi-a lăsat banii pe noptieră, ca și cînd ar fi știut ce a fost în

mintea mea cînd taică-su mi-a zis că sunt ieftin, apoi a ieșit fără să îmi spună nimic.

M-am uitat pe fereastră după ea. Taică-su vorbea la telefon, lîngă mașină. Iana se juca șotron cu vecina de la parter. De atunci, din prima zi, Iana s-a jucat necontenit, cu ea, cu mine, cu noi, cu cărțile mele și vioara sa, în patul meu, în mintea ei. Eu eram întotdeauna același, ea nu stătea locului, pînă și figura i se schimba, atît era de expresivă; de la fata cu față de pui de om putea trece într-o clipă la o făptură bătrînă, bătrînă rău. Elastică, flexibilă, de gumă, tot era mai statornică decît mine, mai întreagă, mai ea însăși. S-a suit în mașină și am simțit un gol cumplit în stomac, pe care l-am pus pe seama faptului că nu mîncasem nimic. Dar nu puteam să mă mișc încă. Mă holbam la șotronul pe care a' mică de la parter îl desena cu încăpățînare în fiecare dimineața, știind că a doua zi va trebui să o ia de la capăt. Cotoroanța de servici, așa o striga de la fereastră pe tanti Nuți, femeia de serviciu a blocului. Nuți îi spăla zi de zi șotronul cu o găleată plină cu apă un pic murdară și rînjea știrb către perdeaua roz după care se ascundea a' mică. Războiul de zece ani de pe alee, așa o să fie numit după ce copila va fi crescut prea tare ca să se mai joace șotron, iar tanti Nuți va fi îmbătrînit prea mult ca să tachineze puștoaice obraznice. Prezența Ianei era adînc impregnată în cele zece pătrățele, printre petele de rugină pe care nici ploaia nu le mai putea spăla de pe asfalt. Și eu nu mă puteam mișca.

Am luat *Șotronul* lui Cortázar de pe noptieră și l-am deschis la pagina aia îndoită, subliniată și foarte murdară. Am început să citesc, mai mult din minte: „Atunci mîinile mele încearcă să ți se adîncească în plete, să-ți mîngîie încetișor necuprinsul părului în timp ce ne sărutăm...". M-am tîrît într-un final înspre bucătărie și am adăugat cele trei căni peste teancul de vase jegoase. Am decis să îmi iau o tanti pe care să o plătesc. Mai

puțină bătaie de cap. Poate chiar pe tanti Nuți, poate o conving și să o lase pe a' mică să se joace, nu face rău nimănui cu creta și pietricica ei. „...în timp ce ne sărutăm de parc-am avea gura plină de flori sau de pești, de mișcări vii, de aromă nedeslușită." Am mîncat pizza veche de o zi, poate două. Era rece, tare, dar bună. Am eliberat eu chiuveta, pînă la urmă, dar numai fiindcă îmi era groaznic de sete.

Eram băut și mîncat, dar golul persista. „Și dacă ne mușcăm, durerea e dulce, și dacă ne sufocăm, într-o efemeră și cumplită sorbire simultană a respirației, moartea aceasta instantanee este frumoasă." Nu, nu frumoasă, ci interesantă. Fuck, am nevoie de un *bigo*.

M-am întîlnit cu Mihai și Marcu mai tîrziu. Mi-am mai luat trei grame. Să fie. M-au întrebat cum mi-era eleva nouă: altă bunăciune? Le-am zis că nu. Era o copilă.

Dar acasă m-am gîndit la ea.

„Și nu-i decît o singură salivă și un singur gust de fruct pîrguit, iar eu te simt tremurînd lipită de mine precum luna în apă."

Nu. Nu la ea.

La muzica ei.

La rîsul ei.

La fața ei.

La greșelile ei înnăscute sau dobîndite.

Am avut odată un orgasm atît de puternic încît mi-au amorțit picioarele și am alunecat în baie. Mi-am zdruncinat destul de tare capul și am leșinat. M-a găsit Marcu plin de sînge și de spermă. Reacția dobitocului a fost să se așeze pe veceu, să aprindă *bigoul* pe care îl pregătisem și să ia la răsfoit cartea pe care o aveam în chiuvetă. Cînd m-am trezit, i-am făcut ditamai scandalul, iar el a rîs cu poftă.

— Păi, bă, boule, de ce n-ai făcut nimic?

— Păi, bă, boule, tu știi ce zîmbet aveai pe moacă? Cine sunt eu să stric o asemenea fericire?

— Dacă aveam capul spart?

— Aveai o zgîrietură, ce te porți ca o pizdă? Nu-i suficient că sîngerezi ca una?

— Dă-te, mă, naibii!

— Hai, Roberto, nu mai fi și tu așa, nu vezi că am stat să am grijă de tine?

— Mănînci căcat, ai stat ca să citești.

— Pffoai, m-ai prins! Chiar, bă, nu puteai să mai stai și tu leșinat un capitol, două?

Muzica ei.

Rîsul ei.

Fața ei.

Greșelile mele.

Orgasmul ăla, primul care i-a aparținut Ianei, a fost de departe mai puternic decît cel care m-a lăsat leșinat în baie. Un accident în lanț pe autostradă. Un meteorit trecînd grăbit prin tavan. Un cutremur urmat de un tsunami urmat de un cutremur urmat de un tsunami urmat de liniște. A fost atît de intens, încît am căzut în cur pe gresie și a intrat tot recele ei în mine. Abia am ajuns la *bigoul* cu care îmi tratatam insomniile.

Încercasem de toate. Terapie, meditație, sport, ceai de tei, somnifere, calmante pe bază de plante, calmante sintetice, iarbă. Și apoi am dat de *Big O*. Era ceva natural, măcar, deși nu știu exact dacă de pe planeta asta. Un praf albastru se rostogolea cu biluțe albe și cu firmituri ca frunzele de toamnă în așternuturile diafane cărora le dădeam foc de la un colț și care ardeau și fumegau pînă cînd din ele și din noi nu mai rămînea nimic.

Fumam de trei ani, în fiecare zi. Aceeași cantitate, aceleași reacții, același preț, doar o altă dependență. E destul de simplu ce se întîmplă și e bun pentru cei obsedați de control. Halucinațiile durează unșpe minute pe ceas, dar nu e nimic deosebit la ele, sunt ca niște vise fără somn. Apoi

vine pofta de sex, care te ține exact șaizeci și cinci de minute. Suficient cît să găsești o tipă sau chiar să îți lași energia sexuală să te umple, să îi dea în cap nodului din gît, să respiri și tu ca omul. Pe mine unul mă interesa ce urma: somnul, somnul mult dorit, somnul care îmi lipsea de cincisprezece ani și visele magnifice, la fel de halucinante ca tripurile, poate chiar mai bolnave.

Singura problemă e că e extrem de greu de procurat. Nu pentru mine, ci pentru Marcu. Nu fiindcă ar fi ilegal, e prea nou și prea puțin răspîndit ca să fie ilegal, ci pentru că englezii care îl fac abia au timp pentru facultate, afacere și cercetările lor. I-am cunoscut și eu la un moment dat și mi s-au părut geniali. Vizitaseră o mulțime de sate obscure de prin lume și își notaseră sute de plante și efectele lor într-un caiet îmbrăcat în piele și legat cu sfoară. *Big Orgasm* era capodopera lor. *Big O*, pe scurt. *Bigo* pe românește. O vreme am crezut că nu e doar chimie acolo, ci și o urmă de magie găsită prin cine știe ce cocioabă de la capătul pămîntului. Apoi nu m-a mai interesat de unde vine. Cît timp puteam să dorm, nu îmi păsa pe unde a umblat înainte să umble prin mine. Și chiar dacă era greu de găsit, Marcu avea grijă să aibă tot timpul o rezervă pentru mine.

Am fumat jumate pe jos. Sîngele abia îmi revenise în picioare, cînd a început *bigoul* să își facă efectul. Am vrut să profit de momentul dintre amorțeli și să mă tîrăsc pînă în pat. Unșpe minute de halucinații. Șaizeci și cinci de minute de chef care, în lipsă de activitate, aveau să se metamorfozeze într-un delir grandios. O durere plăcută. O durere fierbinte. Și apoi aveam să dorm în sfîrșit.

Am ajuns în bucătărie, în schimb. Gol și cu o urmă de liniște fumegîndu-mi între buze. Candy nu a reacționat. Stătea cocoțată pe masă și își lingea fericită bomboanele. Ultimul fum m-a ars. Cînd l-

am tras, cît l-am ținut, cînd i l-am suflat în gura mică.

— Rămîi?

S-a dat jos de pe masă și a trecut în fugă pe lîngă mine.

— Noapte bună, am urlat după ea.

Și ea m-a înjurat.

Big Orgasm și momentele dintre ele. *Big Orgasm* și stresul dintre ele. Stresul dintre orgasme – marea problemă a secolului al XXI-lea. Așa zicea mama, deși nu atît de direct. Și asta simțeam eu în fiecare zi. Că stresul e boala generației mele, așa cum anxietatea e a puștilor pe care îi învăț să cînte. Toate sunt manifestări ale fugii noastre constante după ceea ce numim progres. Dar e de fapt o gaură neagră. O gaură fără lumină. Una masivă, fără aer. Învierea monstrului de sub pat. Revenirea nodului din gît.

Cînd am auzit soneria, m-am gîndit că s-a întors Candy. Dar ea nu sună niciodată la ușă.

Pe hol, Iana zîmbea, cu un pachet de cretă colorată într-o mînă, aruncînd în aer o pietricică.

— O punem de-un șotron? m-a întrebat și surîsul ei a devenit copilăria mea.

Cele șaizeci și cinci de minute trecuseră. Ar fi urmat somnul. Dar somnul nu a mai venit. La lumina lămpii de noapte a lu' a' mică și a felinarului din dreptul blocului, ne-am jucat pînă cînd luna a simțit că se apropie soarele și a fugit să se ascundă. Iar noi ne-am continuat joaca un an, ca soarele și luna, alergîndu-ne fără să ne găsim, fără să ne atingem, fără să ne privim mai mult de o clipă înainte ca ea să strălucească și eu să mă scufund.

Femeia de fum

Vanity, not sanity, will keep me intact.
Sarah Kane – *Crave*

And the silence surrounds me and haunts me
Stateless – *Bloodstream*

Cine te-a făcut perfectă și a decis că nu te pot avea?

M-am îndoit de multe ori că există Dumnezeu, dar cînd te văd realizez că numai El te-ar fi putut crea așa. Cu părul tău negru și cu eșarfa ta nelipsită. Cu cine știe cîte boli și dureri pe care le ții ascunse, pe care le ții sub tăcere. Cred că tu nici măcar nu realizezi cît de expresivă ești și cum chipul tău e un răspuns perfect pentru oricare întrebare. Nu îți dai seama cum mă trezești în fiecare dimineață și din fiecare cădere. Cum mă inspiri cînd simt că nu aș mai putea crea nimic niciodată. Cum respiri. Cum îmi suflu fumul, aerul, esența în gura ta divină. Cum Mă inspiri. Pe mine, cu *bigo* și tutun și mentă și o altă clipă de viață. E un soi de moarte cînd fumăm împreună, cînd expirăm sincronic și știm că amîndoi suntem cu un pas mai aproape de sfîrșit. Și nu ne pasă... cînd sunt cu tine nu îmi mai pasă.

Dacă ar exista vreo șansă să te fac a mea, aș renunța la tot, mă crezi? M-aș muta pe un cîmp iradiat. Aș aștepta să îmi crească membre în plus și colți, să îmi cadă părul, să mi se întărească pielea,

să îmi crape buzele. Lumina m-ar durea. Muzica m-ar săgeta, m-ar înjunghia, m-ar împușca. Oricare atingere mi-ar zgîria falii adînci. Toate parfumurile m-ar îngrețoșa. Limba mea ar fi mereu amară. Aș aștepta să devin de-a dreptul hidos, să mă descompun, să ard, să mă scufund în propria-mi mizerie, să mă sufoce grămezile de gunoaie pe care alții le-ar arunca peste ființa execrabilă care și-a făcut sălașul în cîmpul uitat de toți zeii care au călcat sau călcat în picioare pămîntul ăsta.

Mi-aș pierde credința, dacă asta te-ar face a mea.

Aș crede în ce vrei tu.

Aș crede chiar și doar în tine, ar fi mai mult decît suficient.

Nu aș mai bea cafea, chiar dacă nu te-a deranjat niciodată. Ți-aș cumpăra mii de bomboane cu lichior. Cînd aș rămîne fără bani, le-aș fura. Aș sta cuminte pe canapeaua ta și m-aș purta cu grijă cu vasele tale, cu papucii tăi, cu trupul tău. Aș linge votca de pe bărbia ta și ți-aș spăla mînuțele pline de scrum. M-aș îmbrăca exact ca Freddy și ți-aș curăța toată casa numai ca să te aud rîzînd. Aș omorî insectele mici de sub perdelele tale sau oamenii mari de la ferestrele tale. Mi-aș vopsi pielea într-o culoare metalică sau mi-aș încinge-o într-o armură, doar, doar aș avea cum să strălucesc o clipă așa cum o faci tu noapte de noapte în bucătăria mea.

Mi-aș pune întreaga viață pe pauză ca să te pot avea. Ca să mă înveți și pe mine cum stă treaba cu lumea și iubirea și libertatea. Ca să îmi spui cum e Dumnezeu, fiindcă tu cu siguranță ți-l amintești. Ca să mă salvezi, Candy, fiindcă numai lîngă tine eternitatea devine din nou o posibilitate. Și am nevoie de asta ca să am timp să o ajut pe Iana.

Ea spune că a știut că o voi schimba de cînd a intrat în casă, din prima zi. Ea spune că sunt genial cînd pun mîna pe vioară. Și ce frumos este că am o relație atît de strînsă cu mama și ce păcat că nu

reușesc să mă apropii mai mult de tata. Cît de cool trebuie să fie să am atîția prieteni și că lucrez cu oamenii. Cît de tare că locuiesc singur. Cît de mișto că nu îmi spune nimeni ce să fac. Ce energie fantastică am, cîte chestii fac, sunt așa de șmecher, sunt așa de activ, e atît de geloasă pe mine. Dacă ar ști ea...

La început, fiecare lecție era o durere, o cădere, o frică. Învăța înspăimîntător de repede. Nu am avut niciodată talentul ei. Eu am muncit ani ca să ajung la nivelul la care era ea după trei luni, trei luni în care nici măcar nu s-a spetit, ci s-a jucat.

Venea la lecții, se uita peste cărțile mele, își scotea CD-ul din CD-playerul lipit cu scotch, îl băga în combină, să se audă tare, foarte tare, *o să cheme vecinii poliția*, *lasă-i s-o cheme*, și îmi explica de ce îi place fiecare melodie de pe el. Se uita pe fereastră, se juca șotron și solitaire, încerca să gătească, ardea mîncarea de fiecare dată, mă întreba despre Maia și Marcu, despre Mihai și fostele mai puțin semnificative, voia să știe istoria tuturor obiectelor din casă și povestea ridurilor de pe fața mea. Nu îmi spunea nimic despre ea, așa că în fiecare noapte mă gîndeam cu un minut în plus la ea. După un timp m-a acaparat. Peste asta a venit teama cumplită că nu aveam să fiu mai mult decît tipul care a învățat-o cum să cînte la vioară. Cum să cînte corect, adică. Cel cu care flirta ocazional, la lecții. Cel despre care a aflat fiecare detaliu, fără să divulge nimic în schimb. Aproape fiecare detaliu, nu ne cunoaște secretele, Candy, în asta suntem singuri.

După cîteva luni știam că e nefiresc de talentată, dar că nu are niciun pic de disciplină sau de voință să facă ceva, orice, cu viața ei. Știam și că nu îi plac diminețile, că găsește versurile melodiilor inutile, că nu poate sta mai mult de treizeci de minute fără o țigară și că trebuia să am grijă de ea. Atît.

De parcă aș putea face vreodată pentru ea ce faci tu pentru mine, Candy.

Cu tine nu mai sunt singur.

Cu tine sunt calm.

Cu tine nu mă doare nimic.

Ești mai bună decît *bigo* și orgasmele care mă fac să mă accidentez. Mai bună decît vioara Ianei și țigările mele, decît votca mea și toate mizeriile cu care mă amorțesc. Mai bună decît toate gîndurile care mă dezmorțesc.

Mă întreb din ce în ce mai des cum ajungem de la toate iluziile din copilărie la jegul în care existăm cînd suntem maturi. Cînd credem că suntem maturi. Nu are importanță cît ne prefacem, că de multe ori o și credem, dar nu suntem deloc oameni mari. Și eu, și Mihai, și Marcu suntem niște copii ignoranți, egoiști și răzgîiați, care, fiindcă nu se mai pot da cu curul de pămînt, se dau cu capul de birou.

— Păi dacă ai vrut să fii ceva, dobitocule, mi-a spus Marcu odată, de ce dracului nu ai făcut ceva pentru asta?

— Poate nu puteam.

— Hai că eu nu vorbesc de obstacolele evidente.

— Cum ar fi?

— Vrei să fii pilot, dar ești chior. Vrei să fii chirurg, dar leșini cînd vezi sînge. Vrei să iei premiul Nobel, dar te-a făcut mă-ta prost.

— Mda.

— Dacă nu ai piedici clare, dacă nu ai limite care pur și simplu nu pot fi trecute, care ți-e problema?

— Nu știu.

— Îți zic eu, ai ales să fii așa. Ai ales să nu fii cine voiai să fii.

— Poate.

— Nu că poate...

— Ai dreptate, bine?

— Păi știu. Și dacă tot ai făcut o altă alegere, din cine știe ce motive idioate...

— Maia a stricat totul.
— Maia e o pizdă. Atît. A plecat. Și?
— A plecat și a luat tot ce aveam.
— Nu ți-a luat și vioara.
— Dar mi-a luat motivația.
— Nu, pe aia ai pierdut-o singur, iederule.
— Ce, mă?
— Ești un ieder. Te agăți de oameni. Te izolezi în ei.
— Și acum cine e, dacă le știi tu pe toate?
— Fata aia despre care nu vrei să ne spui nimic.
— Iana?
— Nu, aia căreia îi cumperi bomboane.
— A, ea.
— E O.K. să ai o ancoră, Robert.
— Este?
— E O.K. și să nu lupți pentru ce vrei. E alegerea ta.
— Este?
— Da. Și atunci de ce te mai plîngi? Te-a obligat cineva? Altcineva în afară de tine?
Am stat să mă gîndesc puțin la asta. De fiecare dată cînd eram nemulțumit și îmi urmăream pașii care mă aduseseră aici, ajungeam la seara aceea în care Maia și-a făcut bagajele și mi-a decis viitorul. Dădeam vina pe ea, doar pe ea, fiindcă era mai ușor să fie pe umerii ei, era mai bine să o urăsc pe ea.
— Nu o s-o înțeleg niciodată pe Maia.
— Nu cred că ai înțeles-o nici atunci, nu de aia a plecat?
— Mda.
— Eu nu o să te înțeleg pe tine.
— Pentru ce?
— Pentru ce-a urmat.
— Ce-a urmat?
— Amorțeală. Negare. D'astea.
— Nu am avut de ales.
— Ei, nu ai avut, tu nu ai ascultat nimic din ce ți-am spus?

— Am avut de ales?

Chiar am avut de ales? Mă întreb, apoi te întreb pe tine. Ridici din umeri, deși știi răspunsul. Tu le cunoști pe toate. Dar îmi spui că trebuie să îmi dau singur seama. Și eu te urăsc un pic mai mult. Nu că asta ți-ar schimba vreun pic statutul. Știi, nimeni nu înțelege obsesia mea pentru tine. Sau cît de tare mi se pare că te amețesc bomboanele cu lichior. Văzîndu-te așa, cu ceață în ochi, nu mă pot abține și îți suflu mereu ultimul fum în față și de fiecare dată cazi de pe masă. Și cînd te văd întinsă pe spate, dînd din picioare și rîzînd, îmi doresc atît de mult să mă culc cu tine, chiar dacă știu că nu o voi face niciodată. Nu, nimeni nu înțelege. Nimeni în afară de Marcu, poate. Marcu nu a iubit niciodată o femeie sau o carte sau un alt drog. Nu cum iubește O.K.-ul, cum îi spune el. *Pentru că face ca totul să fie O.K., știi?*

— Nu e drog, frate.

Nopțile noastre erau mereu cu susul în jos. Nu aveai cum să gîndești *altfel* decît într-o lume întoarsă pe dos, pe toate părțile, asta credea Marcu și asta îmi insuflase și mie. În noaptea aia eu stăteam îmbrăcat în cada plină și el gol pe capacul veceului.

— Ete fleoșc, nu e!

— Nu e drog, boule, nu mai mult decît altele, nu mai mult decît o pizdă care îți ia mințile pentru cîteva ore sau o carte care te face să îți uiți existența vînătă.

— Vînătă?

— Vînătă, frate. Bătută. Vai steaua ei. O.K.-ul e ca toate, dar mai bun. Măcar dacă ți-e rău, trece în cîteva ore. Dar o femeie, un job, părinții și prietenii care te stresează, care te distrug... Zi tu, Roberto, de astea cum scapi, mă?

— Atunci nu e numai drog, Marcule, că tehnic vorbind...

— Pentru unul care fumează în fiecare noapte, îți cam place să comentezi ca o vită.

M-am întrebat cum comentează vitele. Muu – mi-am amintit, și aș fi continuat cu ieee, dar am alunecat în apa care se revărsa peste marginile căzii. Valuri curgeau peste picioarele lui Marcu și îi spălau ultimele păcate. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Vită. Cînd m-am ridicat, Marcu încă îmi explica:

— ...femeie și o poveste și o călătorie, știi ce zic? Aprind cuiul și de la primul fum mă transform. Fiindcă apare ea, știi? Își pune brațele în jurul meu și își înfige unghiile în ceafa mea. Buclele ei îmi taie toate simțurile, mă sufocă și mă orbesc. Dar nu orbirea ochilor, ci a minții. *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, cam așa. Își freacă sînii de plastelină de mine. Nu sunt mari. Nu sunt mici. Sunt infiniți. Sunt doi sori fierbinți și rotunzi, imaginează-ți-o p'asta! Și se mulează, tot ce e al ei se mulează, moale și parte din mine. Și după îmi pun mîinile deasupra fundului ei, îi strîng șoldurile perfect de grăsuțe. Și nu se trage jenată, mă, asta-mi place la ea. Că o doare în cot. Ea vrea să și-o tragă, nu să fie judecată. Și cine aș fi eu, oricum, să zic ceva de ea? Uită-te la mine... Am și eu burtă și pieptul meu se crede o puștoaică la pubertate, sunt prea păros și o am și mică.

Da, Marcu avea femeia lui de fum, dar eu o vedeam doar pe Candy, eram scufundat în ea și vorbele lui Marcu nu puteau trece din mediul său în al nostru. Candy venea la pachet cu bariera ei dulce, amăruie, complexă, completă.

— ...unde vreau eu și-mi povestește toate minunile pe care încă nu am apucat să le văd. M-a învățat mai multe decît oricare carte pe care am citit-o. În buda mea, în buda ta, nu contează, știi tu ce zic?

— Îți place să citești în baie, da, de cîte ori mi-o mai spui?

— Pînă pricepi, bă.

— Dar...

— Lasă-mă, că tu nu înțelegi încă. Lasă-mă, las-o așa, nu face pe deșteptul acum. O să te prinzi singur că te-ai prins.

Nu știu dacă am înțeles vreodată ce îmi spunea Marcu în nopțile în care fumam împreună. Lumile noastre se atingeau doar tangențial, iar noi fugeam în cercuri prea mari ca să ne ciocnim. Dar am priceput alte lucruri în timp, odată ce mi-am eliberat mintea și mi-am dat voie să am normalul meu.

A fost o experiență divină cînd am realizat că supraviețuiesc din narcisism și din aroganță. Ce mă ține în viață cînd totul cade în jurul meu și în mine e dragostea pe care o am pentru viața mea și credința că pot fi extraordinar. Ce mă ține realmente în viață, dar și în urmă, e lenea de a încerca, frica de a reuși. Mi-e groază de culmi și de rătăcirea care urmează după ele.

A fost înfricoșător, dar dezrobitor cînd mi-am dat seama că, dacă va îndrăzni vreodată să mă părăsească, o voi ucide – Candy nu va trăi în altă parte decît în patul meu. În bucătăria mea. În mine.

Cînd Iana m-a sărutat prima oară, însă, tot ceea ce știam s-a dărîmat. La scurt timp după aceea am început să punem cărămizile la loc – ea să își facă planuri, eu să cînt. Iana nu se complica, chiar și cînd totul era complicat. Făcea ca viața să pară simplă, clară, sinceră, așa cum e ea, cu bune și cu rele. Mi-am amintit atunci de Marcu și m-am prins. Totul se schimbă cînd găsești un motiv real ca să trăiești. Nu știam care era al lui Marcu, eram convins că nu aveau cum să fie tripurile pe O, orgasmele pe O, orice pe O, chiar dacă el susținea că alea erau culmile lui. Însă eram sigur de al meu. Femeia perfectă e declicul minții. Te face să ieși din tine și să vrei să fii varianta ta cea mai bună. Te scapă de toate complexele și temerile. Dar nu de eliberare aveam eu nevoie, nu de haos, ci de tot ceea ce însemnau Candy și Iana, de tensiune perfect plănuită. Ziua era astfel a ordinii și a

muzicii: vioara, copila, imperfecțiunile și lumina din ele. Noaptea era, în schimb, a tensiunii și a insomniei: drogul, femeia, desăvîrșirea și întunericul din ele. Iar undeva între toate astea existam eu.

Candy se suia deseori în patul meu. Ridica din umeri cînd îi puneam cîte o întrebare și adormea rapid. Pentru mine era o cursă mult mai lungă. Renunțam rînd pe rînd la toate mizeriile și la toate culmile. Felul în care respira mă liniștea. Tresăririle ei îmi trimiteau impulsuri prin tot corpul, îmi excitau sinapsele. Și gîndeam liber, limpede, abandonat.

Doar în momente ca astea, suspendate în timp, realizez că pentru Candy nu voi fi niciodată suficient de bun, voi fi mereu un om stricat, o amenințare constantă la adresa entității sale divine. Pentru Iana, în schimb, sunt pentru eternitate o pauză, un respiro, momentul în care ar inspira adînc și ar ține aerul și fumul adînc, adînc în plămînii săi, adînc în străfundurile ființei sale. Sunt femeia de fum a prietenului meu cel mai bun. Sunt bilușa prăfuită care se desface, se destramă din adîncuri, se amestecă printre firele flasce, se învîrte și arde apoi, arde adînc. Sunt bătrînul uscat care o trage adînc. În abisul meu o leg și apoi o scuip și cad între perne și cad adînc.

Boy, Interrupted

pe atunci numeam fericire suma tuturor calamităților ce nu ni se pot
întâmpla

Ovia Herbert –
Demisolul

Baby, did you forget to take your meds? And the sex and the drugs and the complications.

Placebo –
Meds

Marcu tocmai ce o strînsese în brațe și o bătuse cu drag și forță pe umăr. Iana își masa pielea – știam amîndoi că avea să se învinețească și ne aruncam unul altuia priviri exasperate și amuzate deopotrivă. El se făcuse aproape comod. Stătea cu picioarele ridicate pe perete, dar capul îi atîrna în afara canapelei. Tot protesta că nu am luat-o pe cea pe care mi-o arătase el.

— Aș fi avut loc de cap.

— Dar stai și tu ca omul.

— Dar cum stă omul, Roberto?

Încerca să ruleze un cui și chicotea cînd îi cădeau firicele în gură și în nas.

— Ninge, Roberto, niiinge.

Iana aștepta liftul. Seninătatea lui Marcu era copleșitoare, se mutase și în ea. Fața îi strălucea ca un pui de soare ridicîndu-se peste o creastă

înzăpezită. Cînd mă gîndeam la magie, așa arăta, ca Iana zîmbind.

— Sigur nu vrei să rămîi?

— Sigur. Stați și voi ca băieții.

— Bine... să-mi dai un semn cînd ajungi acasă.

— Ce ai ales cînd ți-au tăiat moțul?

— Ce?

— Ce ai...

— Am auzit, am auzit. Doar că e o întrebare ciudată.

— Nu neapărat, mereu o pun.

— Doar pentru că o repeți nu înseamnă că nu e ciudată. Sau complet irelevantă.

— Heeei, nu e irelevantă.

— Păi de ce contează?

— Mi se pare că spune multe despre un om.

— Cum ar fi?

— Alegerile pe care le facem cînd încă suntem complet liberi. Și cum ne încăpățînăm și ținem cu dinții de ele sau cum ne abatem de la drum cînd creștem.

— Da, ai avea dreptate dacă nu ar fi decît o tradiție ridicolă.

— Eu cred că e mai complicat de atît.

— Crezi că are relevanță, adică?

— Normal.

— Dar ești doar un copil. Ce să știi tu atunci?

— Tocmai, cine spune că nu știm de fapt totul atunci?

— Tu chiar crezi că e mai mult decît o superstiție?

— Normal. Bine, na, contează și dacă crezi sau nu în destin sau în divin.

— Ce legătură au astea?

— Păi ridică o întrebare bună, nu? Tu ai ales sau nu ai avut de ales?

Iana îmi amintea adesea de Marcu. Oricît de absurde ar fi fost cuvintele care le ieșeau pe gură, cumva aveau sens. Și mă întrebam atunci dacă tot

ce simțeam pentru ea era de fapt o proiecție a dragostei pentru prietenul meu cel mai bun.

— Muzicuța și cartea. Și îmi plac muzica și să citesc. Super șocant, știu.

— Și a treia alegere?

— Ținem liftul ocupat.

— Robert...

— Iana...

— Spune-mi, te rog.

— Am dărîmat tava după aia.

— Ai rămas incomplet?

— Am rămas in...? Nu, cred că știam că va trebui să aștept.

— Ce?

— Păi al treilea lucru a fost cînd mi-a tăiat Marcu moțu'. Și am ales iarba. Și în cuiul ăla a pus și cîteva fire de păr de-ale mele. A ieșit pe balcon, l-a aprins și a zbierat: îl fumăm pe Robert!

— Ce poetic.

— Ai putea spune și așa, da, deși nu e nimic poetic la Marcu.

— De atunci ați fost prieteni?

— De atunci am fost prieteni.

— Sunteți niște ființe ciudate voi...

— Nu mai mult decît tine. Nu mai mult decît oricine.

— Auzi...

— Da?

— Dar tu cum l-ai cunoscut pe Marcu?

— Sigur nu vrei să intri înapoi în casă?

— Sigur. Deci?

— Prin Mihai. După prima sesiune am avut o cădere nervoasă.

— De ce?

— Eu și Maia tocmai ne despărțiserăm.

— A.

— Nu era numai asta. Mama se gîndea iar să divorțeze și m-a rugat să nu spun nimic. Tata a profitat că eram praf și m-a băgat în firmă. Voia să-mi scot prostiile din cap. A regretat mereu că a

ascultat-o pe mama și că m-a dat la vioară cînd eram mic.

— Îmi pare rău.

— E în regulă.

— Dacă ar fi fost...

— Am zis că e. Acum. Atunci dormeam cîte două ore pe noapte sau deloc. Nu se mai înțelegea nimeni cu mine. Și într-o zi m-a luat Mihai pe sus și m-a dat pe mîinile lui Marcu. Am adormit cu un zîmbet imens pe covorul lui, iar a doua dimineață am plecat un alt om.

— Nu te-am văzut niciodată fumînd iarbă.

— Asta pentru că la cîteva luni după aia au venit prietenii lui Marcu în țară și am descoperit altceva.

— Și fumezi în fiecare noapte de atunci?

— În majoritatea, da.

— Nu ți-e frică?

— De?

— Că o să te prăjești, nu știu.

— Da' cine spune că nu am făcut-o deja?

*

Singurul moment în care l-am detestat pe Marcu a fost cînd a plecat la mare fără să mă anunțe. Eram înainte de examene și exagerat de ocupat la muncă. Trebuia să prind un bonus trimestrial, să învăț, să fac proiecte. Eram epuizat, așa cum sunt adesea și acum. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Roboțel.

Fumam o țigară, sprijinit de chiuveta din bucătărie. Candy se holba de pe masă la mine. O simțeam cum mă judeca. Numai de ea nu aveam chef.

— Ce vrei, fă?

A ieșit, dar fuga ei nu m-a sufocat așa cum ar fi făcut-o înainte. Era imediat după ce o cunoscusem pe Iana. Nu știu nici acum dacă a avut ceva de-a face cu ea sau a fost o simplă coincidență. Cînd mi-e somn nu mai înțeleg nimic, cu atît mai mult

pe mine. Și atunci rămăsesem fără *bigo*, iar Marcu nu răspundea la telefon.

Era două dimineața cînd am început să plîng cu telefonul în mînă.

Două și paișpe cînd l-am sunat pe Mihai.

— Unde e Marcu? Încerc să dau de el de cîteva zile, dracu' să-l ia.

— La una, în Constanța.

— Mai ai?

— Mai am, dar nu ce vrei. Oricum vine una la mine.

— Și?

— Și i-am promis, ce vrei?

— Frate, nu am mai dormit de o săptămînă. Mă iau toți dracii luni dacă nu dorm weekendul ăsta, tu pricepi?

— E slab ce-am eu, Robo. Nu-ți ajunge. Tu crezi că îi dau proastei marfă bună?

— Și eu ce fac? Că a plecat boul fără să-mi lase nimic. Și știa, bă, știa că am nevoie.

— Sun-o pe gagica lu' Marcu. Hai că-ți dau mesaj cu numărul ei. Aia răspunde mereu, e lipită de telefon.

Nici tipa nu a răspuns.

La patru eram pe autostradă.

La patru și douăzeci era să fac accident.

La cinci și patruzeci am omorît un porumbel.

La șase și trei am început să plîng pentru săracu' porumbel.

La șapte eram în Constanța și îi sunam pe amîndoi. Stăteam cu ochii pe ceas, numărînd secundele. Cu fiecare minut eram mai nervos, mai obosit, mai disperat. Limba trecea iar și iar de douășpe, o lua încontinuu de la capăt și clipele se strîngeau ca bilele negre într-un borcan amar.

— CE? Ce căcat vrei?

— Futu-ți toată nația, Marcule, ți-ai ținut telefonu' în cur?

— Stai puțin, a șoptit. Păpușă, mă întorc imediat, am ceva de rezolvat.

— Pisiiii, nu sta mult, că încep fără tine.
— Pisi, pentru idioata aia mă lași tu fără somn? Eu cum pula mea dorm, mă? Știai ce urmează, ai fugit după o pereche de țîțe false, prieten fals ce ești! Unde ești?
— Pe lîngă gară.
— Să mori tu, la Carmen te-ai dus?
— Da, frate, de ce crezi că nu ți-am zis?

Știam unde era. Fosta lui îl părăsise și se mutase în Constanța pentru un afacerist care o trîntise într-un apartament luxos, definiția clișeului și kitsch-ului, un amărît care venea de două ori pe lună ca s-o trîntească trei minute cu o semierecție. Chiar nimic special. La poveste, la Carmen, la prostia lui Marcu. Vita îl suna din cînd în cînd, bocindu-i la telefon și spunîndu-i că îi lipsește, că ăla nu o satisface, că se gîndește să îl părăsească, să vină *acasă*. Și boul se ducea mereu, fiindcă îi rămăsese gîndul la curu' ei gras.

De fiecare dată mă suna proasta în mijlocul nopții să vin să îl iau, că s-a făcut iar praf și trebuie să vină *ăla*. Ultima oară i-am trîntit ușa de perete și i-am înfipt mîna în păr. Mă rugam să nu afle mama vreodată că am fost violent cu o femeie, dacă puteai să o numești așa pe parașută, că m-ar fi călcat în picioare, așa mare cum eram.

— Nu-ți mai bate, fă, joc de el, tu nu vezi ce-i faci?
— Lasă-mă și tu, măi, Bob, și ia-l de aici, ia-l pe Mark, că-l omoară nebunul dacă-l prinde și mă rupe și pe mine în bătaie.
— Cum să-l iau, tîmpito? Unde să-l iau? E praf. Ce-a luat?
— Nu știu, da' mi-e frică, ia-l, Bob, te rog, ia-l.
— Nu îl mai suna, înțelegi?
— Da, nu, te rog, Bob...
— Și nu ne mai spune așa, ești cretină?

L-am tîrît, gol și leșinat, patru etaje pe scări, fiindcă afaceristul era în lift. L-am cărat pînă în

mașină și apoi acasă. Acasă al lui, al nostru, nu al ei.

Credeam că s-au potolit. Credeam că a înțeles și ea că se juca și cu focul, și cu Marcu și că era cazul să înceteze. Ei, ‘tu-ți capul ăla, fraiere, știu exact unde ești.

Am așteptat cîteva minute în fața blocului și am intrat în scară cu două tipe. Nu au vrut să mă lase să mă urc în lift cu ele. Probabil arătam jalnic. Am fugit pînă la ușa ei și am intrat direct. Nu și-o încuia niciodată, idioata. L-am tras pe Marcu de pe ea și i-am tras un pumn în ochi. Eram atît de obosit încît nici nu am simțit durerea. S-a îmbrăcat fără să zică nimic, în timp ce proasta urla ca din gură de șarpe că îi omor.

— Dacă nu veneai, nu mai plecam dintre cracii ei.

Mergea spre mașină, cu capul plecat, frecîndu-și ochiul. L-am bătut pe umăr, poate puțin cam tare, și am simțit o durere ascuțită în încheieturi.

— Știu. Ți-ai găsit și tu un moment, să-mi bag pula...

— Mă, tu ești tîmpit? Nu ți-am zis că plec, dar ți-am lăsat patru grame în cutia poștală.

— Și eu de unde puii mei să știu, mă? Ce, o verific vreodată?

— Da’ nu ți-am dat mesaj? You’ve got mail?

— Și nu aveam nici pe yahoo, nici pe Gi nimic, i-am spus, realizînd în timp ce scoteam cuvintele pe gură cît de fraier fusesem.

Am început să rîdem în Constanța, undeva pe lîngă gară, și nu ne-am oprit pînă în București. Cred că am rîs și în somn, fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am sculat odihnit, cu maxilarele înțepenite și cu un mesaj de la Marcu: *Bă, mă simt mult mai bine. E cineva mai prost decît mine pe lumea asta.*

*

— Robert, frate, eu sunt notar, nu sunt dealer. Că am oamenii mei cărora le dau, e altceva. Dar nu scot profit din asta. Cu cît o iau, cu atît o dau. Și aleg cui să îi dau, știi? E ceva special, nu se găsește la orice colț amărît de stradă. O dau cui merită.

— Cui?

Înveleam praful în așternuturi, îl pregăteam de culcare. Eram absent. Mă gîndeam încă la Iana, întotdeauna rămînea în mine ore bune după ce pleca. Și oricum Marcu vorbea mereu mai mult pentru el. Eu interveneam doar cît să aibă impresia că îl ascult.

— Oamenilor în ale căror băi am citit.

M-am oprit și m-am uitat o vreme la el. Fuma, cu o seninătate pe care nu am avut-o nici măcar în copilărie. Marcu fugea doar de două lucruri: de tehnologie și de cei care se dedicau în întregime unui singur aspect din viața lor. Spunea că *bigo* este motivația lui. Cumva era adevărat. Cînd era tripat pe O, toată filosofia lui se clarifica. Mintea lui era un puzzle pe care nu îl putea aranja decît în minutele în care era învăluit în ceață. Pe O, Marcu ar fi putut salva lumea. Pe O și de pe capacul veceului meu. Pentru el, o carte în baie în loc de ziare sau reviste era alegerea culturii în locul banalităților, era idealul în locul jegului și baia mea îl făcea să se simtă invincibil.

— Suntem prea complicați ca să avem o singură latură. Suntem prea efemeri ca să ne mințim că mașinile ne ajută. Trebuie să îmbrățișăm viața, prietene, tu știi ce zic? Să citim, să învățăm, să fumăm, să ne iubim, să ne urîm, dar să facem ceva adevărat. Să respectăm regulile care țin de bine și de bun-simț, dar să le călcăm în picioare pe cele care ne îngrădesc drepturile firești. Da, e de căcat, unii sunt prin natura lor criminali, pedofili, tîlhari, curve, dar îți garantez că într-o lume în care nu ni s-ar dicta ce trebuie să facem în fiecare secundă nu ar scăpa cu atîtea căcaturi. Oamenii ar fi mai

aproape de instinctele lor sălbatice, mai atenți, mai grijulii. Nu am mai fi prea ocupați dînd SMS-uri în autobuz ca să observăm mîna băgată pîn' la cot în geanta noastră. Nu am mai fi prea distrași de telenovele și meciuri ca să le explicăm copiilor ceea ce învață singuri și prost de pe internet. Nu am mai fi letargici, am fi vii. Sunt foarte multe lucruri aparent mărunte, Rob, dar realizezi că ne schimbă, că ne comprimă? Eram ca natura, stăpîni pe tot pămîntul. Și acum trăim în rezervații. Închiși, cu iluzia libertății. Mereu în conflict cu ceva, fără un conflict real. Frămîntările noastre interioare țin de notificările de pe Facebook și chestiile pe care ne cheltuim salariile. Pînă și noi doi o pățim. Cînd ne întreabă cineva cine suntem, ce suntem, răspundem cu un singur cuvînt. Notar. Agent. Avocat. Profesor. Casnică. Șomer. Artist. Conflictul ar trebui să existe în noi, să nu putem alege, să fim polivalenți. Cine ești? Sunt tot, pentru că nu pot să fiu mai puțin. Pentru că nu poți, Rob, nu poți fi doar medic, doar jurnalist, doar pictor, doar curvă, doar drogat, doar copil, doar ceva. Trebuie să fii tot ce e în tine și să fii deodată.

— Nu pot să vînd polițe și să fiu un violonist faimos în același timp, Marcule.

Mă jucam cu un Zippo bleu, cu o libelulă gravată în metal – o altă fosilă din perioada Maia. Și eram atît de nervos fiindcă avea dreptate, dar eu nu știam cum aș putea fi așa întreg, cum ar putea părțile din mine care se contrazic să coabiteze fără să mă frîngă.

— Eeei, țîța mă-tii, nu poți! Frate, cînd te-am cunoscut, eu te-am fumat pe tine. Știi de ce? Aveai ceva în privire, mă, dobitocăn. Era foc în tine. Și am vrut focul ăla și în mine, știi? Pentru că asta chiar contează. Să ai pasiune. Să iubești și să urăști, fiindcă ura e tot un fel de iubire.

— Cum e, Marcule, ura iubire?

Cînd Marcu vorbea despre iubire nu îl puteam lua în serios, nu cînd singura sa relație de lungă durată era cu drogurile lui.

— Nu urăști fiindcă nu îți pasă, urăști fiindcă ai fost călcat în picioare de cineva care era al tău sau al căruia erai. Sau fiindcă iubești ceva complet opus. Ura e iubire, frate. Tu de indiferență să te temi.

Am zîmbit. De multe ori începea să abereze, exact ca Iana, și îmi dădeam seama că era prăjit, așa cum ea era îndopată de pastile. Și totuși, dincolo de prostiile lui Marcu erau niște adevăruri foarte simple. La mintea cocoșului chiar.

M-am dus să fac o cafea. Candy lingea bomboane cu lichior pe întuneric. Stătea cocoțată pe masă, fără să vorbească, fără să mă bage în seamă. Era o imagine atît de banală, dar pentru mine însemna totul, de la creație la mîntuire. Pentru că dintre atîtea ipostaze, dintre atîtea posibilități, ea a ales ceva natural. Și nici cea mai inteligentă femeie nu ar fi putut să mă impresioneze ca limba mică a lui Candy gustînd ușor din bomboana pe care eu i-o cumpărasem. În gestul ăla era geniu. În gestul ăla era Dumnezeu, iar saliva ei era elixirul vieții. I-am smuls-o și am înfulecat-o, ca să fiu și eu nemuritor. Ca să fiu și eu tot ce e în mine și să fiu deodată. Ca să accept că sunt prea multe lucruri și asta nu mă face interesant, asta nu îmi aduce dramă în viață, ci mă eliberează, mă face simplu, ușor, mă face să plutesc.

Și apoi am rîs, fiindcă și eu eram prăjit, cu siguranță. Nu neapărat de la *bigo*. Nu numai de la *bigo*. De la țigări și alcool. De la conservanții din mîncare. De la toate toxinele și radiațiile. De la toate tîmpeniile de la televizor și de la radio și din ziare. De la jocurile video și serialele americane. De la toți oamenii proști din autobuze și metrouri, din cafenele, de pe străzi și din sufragerie. De la toate nimicurile care pentru noi înseamnă viață.

Gîndesc, deci exist.

Exist, deci sunt prăjit.

Toți ajungem să fim, pînă la urmă.

Suntem oameni simpli, oameni normali, orice ar însemna asta. Avem înclinații bolnave și obsesii mărunte, pe care adesea nici măcar nu le conștientizăm. Avem vicii și nevoi perverse, pe care le satisfacem mult prea rar. Suntem oameni cu dependențe, cu insomnii și cu mult prea multe căderi nervoase. În filme sau în cărți am fi fabuloși. Dar nimic nu e complicat la noi, de fapt. Nu suntem nici mai buni, nici mai răi decît alții. Totul e firesc, de la idealism și dragoste necondiționată pînă la imoralitate și dorința acerbă de a ucide. Nu e nimic special la noi. Suntem chiar banali. Singura diferență e că noi, eu și Marcu, uneori chiar și Iana, recunoaștem că nu avem absolut nimic extraordinar. Iar asta nu schimbă nimic. Nu ne ia nici din geniu, nici din eternitate. Doar pentru că ne-am născut oameni nu înseamnă că nu putem fi zei.

Cînd m-am întors cu cafeaua, l-am găsit pe Marcu în baie.

— „Your loving and my loving, your anger and my anger are sufficiently alike for us to be able to call them by the same names; but in our experiences and in that of any two people in the world, they will never be quite completely identical.“[1]

Îmi citea de pe capacul veceului, dintr-un caiet în care transcrisesem tot felul de citate.

— Vezi, de aia te iubesc eu pe tine, frate, fiindcă simțim la fel și totuși nimic nu se aseamănă, fiindcă atunci cînd citesc în buda ta sunt și eu, sunt și tu, iar asta mă extinde, mă face uriaș, mă face infinit.

Sunt și eu, sunt și tu... Oho, asta era, nu? Să fii ce au visat ai tăi și ce vrei tu. Să îți pese de lume, frate, că nu ești singurul care trăiește, nu asta îmi spunea Marcu mereu? Să iubești. Sau să fii

obsedat, măcar. Să fii sănătos. Să fii varianta ta de sănătos, mai precis. Să citești în baia unui prieten și să te transmuți în viața lui, să fii deodată doi. Asta înseamnă să fii geniu. Asta înseamnă să nu mori. Să poți fi toate eurile tale deodată și să mai strecori cîțiva oameni deasupra.

— Dar știi ce nu pricep eu?

Mă irita cînd îmi întrerupea gîndurile, el nu știa să tacă așa cum tăceam eu cînd mintea lui se agita?

— Ia zi.

— De ce puii mei arată în halul ăsta cărțile tale?

A ridicat un volum, ținîndu-l între două degete. Tremura de rîs și mă lua la mișto. El nu înțelegea?

— Mi-e și frică să pun mîna pe ele, Rob.

Tocmai el nu înțelegea?

Cărțile mele sunt veteranele războaielor mele. Au paginile îndoite și subliniate, udate, încrețite, arse, prăfuite. Fiecare pată are o istorie – sîngele din ziua în care am renunțat să citesc în timp ce mă rădeam, parfumul pe care l-am spart în chiuvetă în ziua în care a plecat Maia, ceai cumpărat de Iana, bule sparte de săpun, cafea somnoroasă, spermă obosită și multe ceva-uri incerte. Copertele sunt acoperite cu notițe. Marginile foilor la fel. Cuprinsul e de obicei sfîșiat. Îl folosesc pe post de foițe. Fumez cărți și e ceva minunat.

Mă duc mîndru la lansari, iau cu mine surorile mai mari și le prezint părinților lor. Cititorii din jur se dau contrariați din calea mea. Iar scriitorii, singurii care ar avea dreptul să mă pălmuiască fiindcă le-am pîngărit copiii, îmi zîmbesc. Pentru că le-am devorat cuvintele și ei știu asta. Înțeleg că violul acela, atacul asupra filelor care s-au născut din ei, este doar o replică penibilă, o răzbunare infantilă pentru violul lor asupra minții mele.

O carte pe care nu o atingi e ca o femeie pe care nu o iubești. Eu nu le țin pe piedestal. Nu le tratez cu grijă. Nu dau paginile ușor, nu le mîngîi, nu le miros de la distață. Intru în ele ca un bou în străchini, sparg tot, rup, murdăresc, distrug, îndoi,

îmi înfig botul și nasul în cotoarele și cotloanele lor, îmi frec și șterg copitele în cerneala lor, să îmi las amprenta, să știe că am existat, că am trecut prin viața lor, că am fost, chiar și pentru un moment, complet îndrăgostit de ele.

— O carte intactă nu e cu adevărat citită. E ca o femeie pe care nu o înțelegi.

— Eu ți-am spus că au fost făcute pentru a fi absorbite.

— Da. Detaliile lor devin ale mele cînd sunt atent la ele. Și mă simt și eu naibii întreg.

— Băi, în sfîrșit! Ce încerc eu să îți zic de atîția ani?

— Bine că ești tu deștept.

— Sunt, nu te-ai prins? Sunt un filosof ratat. Am toate întrebările, am și toate răspunsurile, doar că nu știu mereu cum să le potrivesc. Dar destul despre mine. Mai zi acolo despre femei și cărți, că-mi place.

Trei zile și patru grame. Atît a durat discuția noastră despre ceea ce salvează lumea, despre conflictele pe care ne simțim obligați să le stîrnim în noi cînd e prea multă liniște, despre evoluție, despre stresul de a fi o ființă simplă și cel de a avea dealerul în vacanță. La sfîrșitul lor, totul s-a întors la normal și nimic nu s-a schimbat. Nici în noi, nici în jurul nostru. Erau cuvinte care sfîșiau, erau cuvinte care construiau și mai erau conversațiile mele cu Marcu, pentru care încă nu se inventase o lume.

---

[1] Agnes Mure Mackenzie – *The Process of Literature*

Frica și muntele albastru

Era minunată. O ființă care strângea în ea toată urâțenia celorlalți. Vedeai bubele de pe fețele tuturor oamenilor din lume. Aveam nevoie de ea și, din clipa în care am întâlnit-o, mi-am propus să n-o pierd din ochi niciodată. Ea să fie trezirea și durerea și amintirea și fuga...

Cristina Nemerovschi – *Pervertirea*

I don't have the drugs to sort it out.

The National – *Afraid of Everyone*

Candy se foia pe canapea, în timp ce eu butonam absent. Crime, violuri, corupție, plagiere, criză nesfîrșită, toată lumea pleacă, nu avem mîncare, nu avem bani, nu avem dreptate, nu tu turism, nu tu cultură, nu avem nimic, dar totul strălucește la televizor, chiar și știrile macabre de seară.

— Știu, păpușă, știu, dar ce vrei de la mine? Dacă asta e țara în care trăim?

Nu era prima oară cînd se uita la mine cu silă, iar eu îi citeam întrebările și discursurile în privire. Iar dai vina pe alții, Robert? Nu România e problema, nu lumea este. Te-ai gîndit că poate tu ești responsabil pentru că nu faci nimic, doar dai din gură? Sau te-ai gîndit că poate tu greșești? Totul depinde de unghiul din care privești. Majoritatea oamenilor asta vor, de ce nu o accepți? De ce nu o respecți? Vor simplitate, siguranță, rutină, să se simtă bine în societatea lor, să aibă un rost. Nu începe și tu ca toți artiștii aroganți care cred că lumea există doar pentru inspirația și plăcerea lor, că oamenii care își doresc altceva sunt mai răi decît ei, mai proști. Fiecare om le are pe ale lui, bune și rele, și are scopul lui pe lumea asta. De ce nu îl asculți pe Marcu? Tu nu ai văzut că el nu judecă pe nimeni? Tu crezi că drogurile îl fac fericit, dar nu e asta. E iubirea lui pentru viață. E respectul său pentru alegerile altora. Tu crezi că „prostia“ altora te face pe tine superior. Hai, nu minți că nu ești așa. Nu mă minți, nu pe mine. Le ierți tuturor întunericul din ei, dar îi blamezi pentru escapadele în care nu te regăsești. Te bucuri cînd cineva greșește, cînd nu face ce ai fi făcut tu, pentru că ești la fel de meschin și de nemulțumit de viața ta ca toți cei pe care îi pui la zid pentru fericirile lor trecătoare. Nu, nu ești deloc ca Marcu. Și mama ta te-a învățat mai bine de atît.

I-am întors spatele lui Candy, oglinda mea, vocea conștiinței mele, dar ecourile au rămas. M-am gîndit la mama și la porcăriile alea de telenovele la care se uită cu o plăcere bolnavă. Mama mă învățase că tot ceea ce e în jurul nostru poate fi o lecție, dacă știm cum să o primim. Așa că am întrebat-o la un moment dat ce învață din telenovele.

— Uneori ai nevoie de lucruri simple, Robert. Ai nevoie să pierzi timpul și să nu te gîndești la ale tale.

— Păi și cărțile nu fac asta?

— Puiule, tu nici pînă acum nu ți-ai dat seama? Ți-am dat atîtea cărți degeaba?

M-am uitat zile lungi la ea pînă să îmi explice, cu mai multă blîndețe decît meritam, că poveștile te fac să te vezi mai bine decît o oglindă curățată înainte de sărbători.

Candy se agita de ceva vreme, dar nu o băgam în seamă. Intram într-o stare bizară de fiecare dată cînd mă gîndeam la ai mei, la contradicțiile din mama și la cele dintre ea și tata. Mă întrebam cum ajunseseră să fie, cum ajunsesem eu să fiu. Mi-am dat seama că o condamn pe mama mereu, poate mai mult decît pe oricine altcineva. Pentru că a rămas alături de tata – deși știu că aș fi condamnat-o și dacă ar fi plecat, ca un plod răzgîiat și veșnic nemulțumit. Pentru că se uită la telenovele, de parcă asta ar anula efectul sutelor, poate miilor de cărți citite. Pentru că își dorește ca elevii săi să înțeleagă ceva și nu îi pasă deloc de notarea lor adecvată. Păi lumea asta nu se învîrte în jurul cifrelor și ierarhizării, mă, mamă? Tot ea m-a învățat asta, dar și că trebuie să dai absolut tot ce ai ca să poți trăi complet – indiferent că o faci într-o relație sau la muncă sau cînd te ascunzi în pat cu o carte. Trebuie să fii cu totul acolo și să te analizezi constant, să știi întotdeauna cine și unde ești. M-ar fi snopit în bătaie dacă ar fi știut că mă droghez zilnic, că am ore întregi în care mă pierd undeva în adîncurile ființei mele. Sau s-ar fi uitat dezamăgită la mine. Aș fi simțit-o tot ca pe o lovitură grea, iar vînătăile s-ar fi vindecat poate chiar mai greu. Cred că oricum nu îi fac cinste, sunt mai rău cînd sunt treaz. Sunt mereu nervos, nu mă bucur de viață, nu îmi găsesc drumul și mă înțeapă din ce în ce mai des inima sau stomacul. Corpul meu se roade singur ca să îmi distragă atenția de la mintea care se împrăștie precum mărgelele dintr-o cutie trîntită pe jos de pisică. Poate că are dreptate Candy, poate că îmi petrec prea mult timp disperînd în jumătatea goală a paharului, poate că

ar trebui să îmi amintesc cît de mult îmi plăcea să înot.

Candy mă tot trăgea de mînecă, ofta, dărîma pernele de pe canapea. Dacă nu i-aș fi mirosit parfumul, aș fi crezut că e Iana.

— Lasă-mă, mă, în pace, joacă-te și tu cu telefonul.

Candy își plimba degetele micuțe pe ecran și aplicația cînta un jingle monoton. Semăna cu cel care tot bîzîia în urechile mele în seara în care mi-a adus tata primul telefon *inteligent*.

— Ce-i așa deștept la el? Face el chestiile pentru mine?

— Nu fi tîmpit, Robert!

— Nu vreau smartphone, tată, nu am nevoie.

— Tu crezi că am nevoie de costum ca să știu cum să abordez omul cînd vreau să închei o poliță? Sau că un ceas scump îmi arată timpul mai bine decît unul ieftin sau ăla de pe telefon?

— Aoleu, nu începe, te rog. Nu am nevoie de smartphone, punct. Sun, dau un mesaj, ce-mi trebuie mai mult?

— Maturizează-te, fiule, aici nu e vorba de utilitate, ci de aparențe. Omul ăla se încrede în tine fiindcă inspiri prosperitate. Nu are timp să te cunoască. Nu are niciun interes să te cunoască. Cum arăți spune totul despre tine.

— Totul e o minciună?

— O iluzie.

— O minciună.

— Bine ai venit în vînzări. Normal că totul e o minciună.

Așa că am tot ce trebuie să aibă un om care îți vinde o hîrtie și o promisiune că ai tăi vor fi în regulă și fără tine. Am smartphone, pe care nu îl folosesc decît pentru telefoane scurte și SMS-uri. Am costume cu tot ce trebuie: cămăși albe, pantofi, ceasuri, cravate simple, boxeri și șosete în nuanțe neutre. Nimic colorat, Doamne ferește! Nu aș vrea să se sufoce tata.

Adevărul e că pasiunile și viciile mele sunt singurele culori de care am nevoie. Serile cu draga de Candy, în bucătărie, cînd ea strălucește atît de tare încît mă văd limpede în eșarfa și în ochii ei. Și toate momentele în care îmi imaginez că o violez sau că o omor. După-amiezele cu Iana, în sufragerie, cînd sunetul își reia locul său divin și fiecare sărut e imoral. Nopțile cu Marcu, în baie, cînd fumăm și discutăm despre simplitate. Diminețile cu Mihai, pe holul din fața apartamentului, cînd ne rememorăm copilăria și realizăm că e singurul lucru pe care îl mai avem în comun, așa că ne ținem strîns de amintirile acelea. Ființele mele sunt viciile mele, revolta mea, scăparea și mîntuirea mea. Ființele mele sunt culorile mele.

Candy îmi atrăgea atenția către televizor, unde se dădea iar un avertisment anti. În clip apărea și Mihai, era imaginea tînărului care se ține departe de influențele negative. De fiecare dată cînd îl vedeam rîdeam, iar nodul din gît se hlizea și el pînă cînd lacrimile de rîs deveneau șiroaie de disperare.

— Dacă iarba ucide, crezi că *bigo* va fi blamat pentru secetă și perversiunile oamenilor, Candy? Vor găsi ei o vină. Ei găsesc pentru orice un efect advers letal. Chiar și pentru prietenie, chiar și pentru iubire. Cred că suntem niște oameni morți, Candy. Ne-am dat dreacu'!

Am aprins un *bigo* și l-am băgat invers între buze. Îi simțeam căldura pe limbă. Fumul îmi umplea gura. Mi-am pus palmele în jurul lui Candy și am suflat prin tunel. Spirale colorate îi loveau fața. Un accident grav în tunel, se sufocă, săriți, băăă, că se sufocă! Ea a tușit scurt, a clipit la fel de scurt, a tresărit și s-a prăbușit de pe masă.

În jurul nostru creșteau munți de iarbă, arbuști de toate felurile, cu flori colorate și bobițe albe. Un rîu învolburat se revărsa într-un lac și stîrnea valuri mici pe pămîntul umed. Între pietre mărunte

stăteam cu toții întinși și ascultam ecouri și vîrtejuri.

Pic.

Pic, pic, pic.

Pic. Pic. Pic. Pic. Picpicpicpiiiiic.

— Mănîncă-le pe toate!

Candy mi-a întins un pumn de fructe albe.

— Hai, bagă-le în gură! Ai încredere în mine...

— Trage-l pe nas! Polenul... Trage-l pe nas, dacă-ți zic! E genială senzația.

Și Iana îmi băga în față palmele pline cu flori.

Mă uitam cînd la una, cînd la cealaltă. Degetele albe, ca de pianistă, ale Ianei. Degetele și mai subțiri, bronzate, arse, ale lui Candy. Flori de smoală, polen galben. Pic pic sniff sniff pic. Pic. Pic. Biluțe albe.

— Ține-le sub limbă!

Candy îi mîngîia Ianei piciorul. Candy s-a făcut mică, foarte mică, Iana era munte, era mai munte decît cel de iarbă. Candy escalada și gîfîia, respira din ce în ce mai greu, din ea se scurgeau lacrimi, transpirație, secreții, ah, aaah, încă puțin și ajung acolo.

— Acolo? Unde e acolo?

— Cum adică unde e acolo? Acolo, ți-am povestit de nenumărate ori de muntele albastru, unde cîntă îngerii goi, unde se bat, unde își dau sîngele și se fut și nasc îngeri micuți, care cresc traumatizați în grădini unde abuzul, violența și perversiunea înfloresc mai des decît florile.

— Nu se poate.

— Cum adică nu se poate? Da' ce credeai tu că e paradisul? Ce ți-au spus ei? Nu, nu. Paradisul e însăși natura umană, și e același lucru cu iadul.

— Blasfemie!

— Oare?

Și apoi, puțin mai tare:

— Oare? Cu ce greșesc, mă?

Rîdea.

— Cu ce sunt în gravă eroare? Nu tot El a creat crima, furtul și violul, pedofilia și incestul?

Rîdea isteric.

— A fost un test, dragule.

Rîdea și se învinețea.

— A fost un test.

Rîdea și murea.

— A fost un test și l-am picat cu toții.

Se sufocă, săriți, băăă, că se sufocă!

— Eu n-am făcut nimic greșit, i-am spus cînd pieptul nu i s-a mai mișcat.

A deschis ochii și s-a ridicat într-o rînă.

— Poate că nu, dar ai gîndit și în ochii Lui e același lucru. A fost un test, a fost un test... Dar eu insist spre muntele albastru și într-o zi o să ajung acolo, Acolo, și îngerii îmi vor arăta ce sunt alea Drog și Plăcere și Orgasm. *Bigo* nu va fi nimic în comparație cu Raiul ăla dement.

— Crezi în îngeri, dar nu crezi în Dumnezeu?

— Cred că viața după moarte e doar un vis etern. Și în al meu vor fi îngeri. Sunt tot ceea ce eu nu sunt, sunt tot ce mi-am dorit să fiu.

— Tu m-ai făcut să cred în El și acum spui toate astea? El ne-a făcut după chipul și asemănarea Lui, cum poți tu, copila Lui, să spui așa ceva?

— El? Care El?

— Dumnezeu, cum care El?

— De unde știi tu cum Îl cheamă și ce formă are?

— E Dumnezeu, nu există altul. Și numai cei care cred în El vor fi salvați.

— Atît de crud îl crezi pe zeul tău?

— Nu e crud, e milostiv, El iartă tot, dacă te căiești sincer.

— Și ăia care se nasc pe un vîrf de munte și nu sunt educați, nu sunt îndoctrinați? Ce o să facă zeul tău cu ei? O să-i trimită în chinurile iadului fiindcă El i-a pus pe un pisc pustiu și nu le-a dat o altă șansă? I-a condamnat din start pe toți cei care

s-au născut în locurile nepotrivite, asta a făcut zeul tău.

— Nu-i așa, nu-i așa! E bun, El te-a creat pe tine.

— M-a creat? El pe mine? Mama m-a creat, m-a rupt din trupul ei și i-am rupt spatele cît m-a cărat și am rupt-o cînd m-a fătat. Asta e viața. Să rupi și să te rupi, asta e viața.

— Nu mi-ai spus nimic despre mama ta.

— Nu e nimic de zis. Mama m-a creat și tot ea ne-a abandonat.

— V-a?

— Da, eram trei frați. Și știi ce s-a ales de noi, mă? Știi? Eram bebeluși și ne-a lăsat lîngă o ghenă. Era frig și puțea ca dracu'. Într-o seară a ieșit un pletos bețiv dintr-un bar și a călcat cu bocancul pe capul lui frate-miu. I-a împrăștiat creierii pe aleea aia infectă și în curînd mirosul a început să ne înțepe nările. Eu am știut să tac, să stau nemișcată unde mă rostogolisem, după un tomberon. Dar săraca de soră-mea urla, urla cît o țineau plămînii. Mirosul și strigătele au ademenit javrele. Mai întîi au fost cîinii. Ei sfîșiau și ea zbiera. Apoi a fost doar tăcerea, o liniște sinistră. Motanii se pișau în corpurile lor și apoi lingeau rămășițele de mațe. Șobolanii fugeau cu oasele mai mici, iar insectele și-au făcut parc de distracție în scheletele lor...

— A fost un vis urît.

— A fost o viață urîtă.

— Nu e real.

— E cît se poate de.

— Nu are cum. Nu ai tu cum să ții minte, erai prea mică.

— Țin minte tot. Mi-au rămas întipărite în timpane toate zgomotele, toate infernurile prin care Dumnezeul tău m-a pus să trec. Abandonul, moartea, cum am crescut printre gunoaie, cum am ajuns la o bătrînică în casă, unde trebuia să mă ascund de fiecare dată cînd venea nepotă-su, să nu

cumva să-și scoată cureaua și să se îndrepte și spre mine. Așa e Dumnezeul tău milos?

— Dar uite cîte știi! Poate ăsta a fost prețul tău, că doar nimic nu e pe gratis. Nu aveai cum să fii magnifică fără să fii și devastată. Nu ar fi fost corect.

— Ai luat-o razna complet?

— Totul ține de echilibru. Totul trebuie făcut cu măsură.

— Unde e măsura în mizerie?

— În lumina care vine după.

— După cum vezi, mie îmi place să stau pe întuneric.

— Nu mă mai ispiti, demon nenorocit.

— Ironic că un demon nenorocit te-a făcut să crezi înainte.

— Și ce e asta, tu m-ai făcut, tu mă omori?

— Nu, nu sunt nici măcar creatoarea mea, nu am eu putere, nu am nicio putere, dar nici el nu are.

— Te înșeli. Dumnezeu e Cel care te-a creat, după chipul și asemănarea Lui.

— Și de unde știi tu cum e El de fapt, mă? Te întreb iar. De unde știi? De unde știi, mă, că nu tu ești ăla care va fi pedepsit pentru că a crezut în zeul greșit? De unde știi că Allah nu te va condamna, că Buddha nu te va strivi sub curul lui, că Poseidon nu te va pune să îi sugi tridentul? De unde știi tu cine e de fapt ‘Ăl de sus? Sau de jos? Sau de nicăieri?

— Fiindcă eu cred! Cred în toți.

— Atunci nu crezi în nimeni.

— Cred că oricare ar fi ne-a vrut doar binele și că dacă cred în Dumnezeu cu tărie și nu e El, voi fi iertat. Pentru că, într-un final, e același lucru. Voi fi iertat.

— Nu.

— Voi fi iertat.

— Nu.

— Mă ierți?

— Taci.
— Candy, mă ierți?
— Taci puțin, sunt aproape.
— Candy, mă ierți?
— Mai am puțin pîn' la muntele albastru.
— Candy...
— Te iert dacă taci naibii.
Pic. Pic. Pic.

S-a oprit pe sînul Ianei și s-a uitat în prăpastie de pe marginea sfîrcului ei. A început să tremure, să fugă, să escaladeze. Gîfîia din nou, transpira iar și se scurgeau din ea lacrimi și sudoare și secreții proaspete. Era un izvor curat, era începutul vieții.

— Da, mai am puțin. Da, ăla e locul. Da, mai tare, mai repede, mai tare! Hai, hai! Nu pot să cred...

— Ce?
— Ai avut dreptate.
— E acolo?
— Da, uite-L!
— Îl vezi?
— Îl văd.
— Întrebă-L cum Îl cheamă.
— Ce e cu mania asta a ta? Vrei mereu să numești lucrurile și oamenii.
— Cum altfel să știi cine sunt?
— Dar nu ai ochi?
— Întreabă-L, mă!
— Nu contează cum Îl cheamă. Chiar deloc. E atît de frumos...
— Cum arată?
— E lumină pură, nu vezi?
— Nu.
— Tu nu poți să vezi? Tocmai tu, credinciosul?
— Ești rea.
— Mă scuzi.
— Cum e?
— E energie pură. Ai avut dreptate.
— Am avut?

— Suntem ca el. Și noi suntem, după chipul și asemănarea Lui, particule de energie pură cu gînduri impure. Ce mișto!

— Nu termini cu blasfemia.

— Deschide ochii.

— Nu pentru ispita ta.

— Deschide ochii pînă nu e prea tîrziu, Robert.

— Deschide-i tu, mă!

Și i-a deschis. Ochii lui Candy erau două găuri negre și lumea a murit în ei.

El stătea în mijlocul unui supermarket și inspecta o pungă cu bobițe albe.

— De la poalele muntelui le-am adus. Cele mai bune picături de lapte, așa zice pe pungă. Sper să fie așa. Data trecută cînd am luat de aici cred că erau expirate, că am avut un trip bizar. Era cu unu', Adam, și cu gagică-sa. Curvăsăreau sub un pom. Și nu m-ar fi deranjat, mă, așa tare, da' acolo mă duceam eu să mă fac praf și să meditez la nemurirea sufletului meu. Mi-au strivit iarba pe acolo, mi-au mîncat merele, toată livada era a lor, toată, mă, și ei sub pomul meu s-au trezit... Mîncasem cam multe pungi în ziua aia, știu că am exagerat, dar mă distram și eu cu Sfîntu' Petru, că nu avea job pe vremea aia și era încă amuzant. M-am enervat, recunosc. Nu am vrut să îi chinui atît de tare. Da' după aia am zis: știi ce? Fuck it! Nu vă atingeți de pomu' meu, atît le zisesem perverșilor... Vrei o bobiță? Te fac să știi tot picăturile astea. Problema e că muritorii uită după ce trece efectul. Uită și de ele. Dar tu ești simpatică. Ai ochii mari, pari genul care umblă cu ei deschiși. Cine știe, s-ar putea chiar să te las să păstrezi niște secrete. Hei, Petre! Petreeeee! Lasă-i pe ăia de la poartă, au eternitatea la dispoziție, ce contează cîteva ore în plus de anxietate? Oricum sunt toți niște păcătoși. Curvăsărie – iartă-mă, Doamne, nu mai fac, promit. Crimă – Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut, te rog io nu mă pedepsi. Tîlhărie, blasfemie, minciună, invidie, lăcomie, le fac pe toate și își cer

scuze, de parcă mă încălzește pe mine cu ceva că, pentru cîteva clipe, lor le pare rău. Dar uită de la mînă pîn' la gură și o iau de la capăt. Și eu trebuie să îi iert, că se căiesc sincer. Și sunt copiii mei, trebuie să am grijă de ei, chiar dacă sunt niște tembeli. Petre, lasă-i, dragă, să aștepte, că nu pleacă nici Raiul, nici Iadul nicăieri. Adă niște marfă! D'aia bună, nu căcatul ăsta din supermarket. Candy te cheamă, nu? Candy vrea să Știe, cică, și uite ce ochi mari are. Privirea ei ar putea cuprinde totul, nu crezi? Mă, da' ce fiul-meu-căzut picură atît?

Pic.

Pic. Pic.

Pic pic pic piiiiiic.

M-am trezit în băltoacă. Se înfundase chiuveta și țîșnea apă pe perete și de acolo pe jos. Candy se îneca, dădea neputincioasă din mîini și din picioare. Nu, Doamne, te rog, nu Candy! Am înotat pînă la ea și am scos-o la suprafață. Ne-am refugiat pe masă și am trăit din bomboane și picături de lapte. După o vreme, am uitat și cine suntem. Și nici nu îmi mai păsa. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune că numele nu contează.

Era *bigo*, normal că era *bigo*, dar visul se impregnase adînc. Bomboanele și ceața ne-au susținut inimile. Nu știu cît timp. Pînă a venit Iana. Pînă a venit plîngînd și totul s-a schimbat.

Iana plîngea în hohote. Eu rîdeam cu lacrimi. Balta din bucătărie creștea.

— Cum te simți?

— Depinde de zi. Pana mea, depinde de oră. Știam eu că e ceva în neregulă... I-a zis bunică-mea mamei că nu e bine să-ți numești copilul după un membru al familiei, că îi aduci moartea. M-a urît de cînd eram în burtă, Robert. M-a urît pentru că mi-a zis de atunci Andreea și m-a învinuit pentru moartea lui Andrei și uite că i-a ieșit. Boală autoimună și anxietate cronică. Știam că sunt

stricată, acum scrie și în acte, și dacă e scris, e real, nu? Ești fericită, nefericito?

Iana a început să rîdă isteric, iar eu să plîng. Gura ei era o peșteră în care se auzea ecoul hohotelor mele disperate și în lacrimile noastre se oglindea rictusul de pe fețele amîndurora.

Am tastat: Hashimoto's. Google m-a completat. Oricum nu puteam scrie eu disease. Cuvîntul ăsta sună urît în orice limbă. B o a l ă d i s e a s e m a l a d i e k r a n k h e i t b a l i z n î. Se încurcă pe limbă, se împiedică, îți zdruncină dinții, îți ridică aciditatea, îți încleștează maxilarele. Nu o puteam spune, nu o puteam scrie, dar trebuia să citesc. Trebuia să știu cu ce am de-a face.

— Boală autoimună... atacă glanda tiroidă... se poate controla cu tratament.

— Treci la simptome.

— Se poate controla, asta-i bine. Credeam că e mai grav.

— Da... pastile pe viață. Analize la șase luni. Treci la simptome.

— În general, pacienții nu resimt simptomele...

— Spune-le!

— O.K., stai puțin... în general... nu... așa: insomnie.

— Da.

— Oboseală, anxietate, atacuri de panică.

— Da, da, fuck yeah.

— Crampe.

— Da.

— Probleme digestive, mușchi slăbiți, amorțeli, frisoane, fierbințeli, pierderea memoriei.

Iana confirma după fiecare.

— Sensibilitate la căldură și la frig...

— Ce rămîne?

Rîdea din ce în ce mai nervos.

— Infertilitate, depresie, manie.

— Cine știe? În general, pacienții nu resimt simptomele... Eu le am pe toate!

— Hei, mai e și pierderea părului și uite ce frumoasă ești tu.

— Nu pot să cred, am ratat unul, a urlat.

Apoi a fugit în baie și eu după ea și am ajuns exact cînd a găsit foarfeca. I-am smuls-o din mînă și am aruncat-o la loc în chiuvetă. Am prins-o de umeri și am început să o scutur.

— Nu ești sănătoasă la cap?

— Nu sunt sănătoasă la nimic!

— Ce voiai să faci cu asta?

— Să-mi tai părul.

A început iar să plîngă. Stăteam nemișcați, doar degetele mi se înfigeau în pielea ei, din ce în ce mai adînc, ca în gelatină. Era roșie, urma să aibă vînătăi, eram sigur, dar nu îmi păsa. Era o idioată.

— M-am săturat să mă doară mereu ceva sau să mă simt incomod. M-am săturat de pastile, de singurătate, de frica de drumuri lungi, de insecte, de cîini, de moarte, de viață. M-am săturat să-mi fie frică tot timpul, tu înțelegi? Și acum aflu că nici nu am cum să scap de astea. Cum naiba vrei să mă simt?

Am strîns-o în brațe.

— Simt că e ceva violent în mine, că o parte din mine se va răzbuna mereu pe viață pentru moarte, că ADN-ul meu știe că nu va mai găsi niciodată acel ADN asemănător, că eul meu violent e perfect conștient că ar fi trebuit să existe un alt om cu care să se certe, cu care să se bată, cu care să copilărească, unul care să îi fure jucăriile și căruia să îi distrugă castelele din lego, care să îi explice nefîstîcit cum stă treaba cu sexul. Ar fi trebuit să am pe cineva care să mă danseze la nunta mea, care să fie unchiul șmecher la care ar fugi copiii mei cînd ar face năzbîtii. Și eul meu simte lipsa asta, știe că rămînînd fără el nu a mai avut cum să scape de excesul de violență. Și s-a întors împotriva mea.

Pe fața ei era disperare. Știa că nu e atît de grav. Mie mi se părea un fleac, ca o răceală care

încearcă să te prindă, dar fiindcă iei medicamente preventiv e prea amețită și slăbită ca să se manifeste. Nu îmi era frică. Nici ei nu îi era. Dar era disperată și ofticată și sătulă. Iar eu nu aveam cu ce să o ajut. Nimeni nu o putea ajuta, vindecarea trebuia să vină din ea și Iana nu își găsea drumul. Nu și-l știuse niciodată.

A stat cîteva zile la mine în pat, jucîndu-se cu pisica, fixînd pereții, trăgînd obsesiv de o coardă, plîngînd, făcîndu-i-se rău, adormind cu capul pe capacul veceului.

Cînd a plecat ea, s-a întors Candy.

— Nu înțeleg de ce dramatizează atîta.

— Ești un idiot, de aia nu pricepi.

— Tu aproape că te-ai înecat și ești bine.

— Ea nu are speranță. Nu vede un viitor în care să funcționeze normal și îi e frică.

— Se poate ține sub control cu terapia potrivită.

— Nu de boală se teme, ci de viață. De o viață în care nu poate fi tot ce este în ea, pentru că nu o lasă corpul.

Candy se juca pe smartphone. Se vedea că nu avea chef de vorbă. Voia ceva haios și ușor. Își plimba mîinile prin scrumiera mea și îmi murdărea ecranul telefonului. Îmi arunca priviri speriate, de parcă aveam să o cert sau să o lovesc. Cred că avea traume din seara în care am bruscat-o. M-am întors acasă tîrziu atunci și ea s-a repezit la mine din întuneric. M-am speriat, am scăpat punga și ea a mușcat flămîndă din pîinea caldă. Așa, de pe jos. Mă așteptase, săraca. Și eu întîrziasem mult prea mult, plimbîndu-mă pe străzi cu Iana.

— Stai liniștită, e doar un telefon.

Mă uitam în jurul meu și îmi imaginam fiecare lucru aparent indispensabil zburînd pe geam și geamul meu era la ultimul etaj, într-un zgîrie-nori din New York, și le crăpam capul tuturor fraierilor de pe străzi. Tuturor imigranților care plecaseră nu ca să-și salveze viețile, nu ca să urmărească cine știe ce vis imposibil de atins în țara lor, ci fiindcă

renunțaseră. Renunțaseră la locul în care se născuseră și îl abandonaseră pentru un salariu mai mare, o casă în suburbii și un vis atît de comun încît poartă același nume pentru toți și umblă în aceleași haine. E un boschetar, doar atît. După asta alergați, deștepților, după un om necunoscut care doarme pe o stradă ce pute a bețivi, a drogați, a curve și a ignoranți.

Le-aș arunca măsuța de cafea în cap, cu tot cu gadgeturile de pe ea, cu tot cu Candy. Și canapeaua și televizorul așezat perfect în fața ei. Alea trei plante aproape uscate pe care Iana și Marcu încearcă să le salveze, fără să știe că Mihai se pișă constant în ele. Covorul bej. Tablourile pe care le atîrnase Maia. Seturile de farfurii plate și adînci și farfurioare și farfuriuțe și linguri, lingurițe, lingurițe cu coadă lungă, furculițe, furculițe de pește, cuțite de tăiat, cuțite de uns, pahare înalte, pahare de țuică, pahare de whiskey, pahare de vin, pahare de martini, de parcă am vreodată atîția oameni în casă încît să am nevoie de ele sau de parcă vreunul dintre noi ar fi atît de sofisticat încît să mănînce cu tacîmuri sau să îi pese din ce tip de pahar se îmbată.

Am aprins un *bigo*. Eram teribil de obosit, mă durea tot corpul și încet durerea devenea panică. Ne distram cu drogul ăsta de ceva ani, dar mereu îmi era cumva teamă că voi avea un moment prost și voi ajunge la Urgență și de acolo în cine știe ce azil sau centru de reabilitare. Pentru că aici, dacă ai sub treizeci de ani și ajungi la spital cu criză de calciu, te întreabă ce ai luat. Cu dureri de rinichi – ce ai luat? Apendicită – ce ai luat? Ți-ai rupt mîna – ce ai luat înainte? Penis captivus – ce ai luat în timp ce?

— Ah, mi-e atît de somn, Candy...

— Du-te și te culcă.

— Ca să stau toată noaptea cu ochii beliți la gaura din tavan?

— Repară gaura din tavan.

— Mi-e lene.
— Nu te mai plînge atunci.
— Îmi spui o poveste?
— Nu.
— De ce?
— Fiindcă nu mai ai trei ani, Robert.
— Hai, mă, Candy, ajută-mă și pe mine.
— Nu pot. Nu vrei să o fac. Ești prea dependent de toate drogurile tale.
— Știu că sunt dependent de toate tîmpeniile. Nu suntem cu toții așa? Nu mă mai face să mă simt vinovat pentru că sunt produsul societății mele, bine?
— Bine.
— Știu cine sunt.
— Bine.
— Nu mi-e jenă să o recunosc în fața ta.
— A mea ca a mea, dar cum rămîne cu a ta?

Nu mi-e frică să o recunosc nici în fața mea. Sunt un onanist drogat insomniac pervers. Mă gîndesc la Iana cînd mă masturbez și cînd îmi fumez *bigo*ul de după. Mă gîndesc la o viață perfect banală cu ea. De ce ar avea ceva special, cînd niciunul nu e ieșit din comun? Aș vrea să spun că suntem magnifici, că viața noastră este tumultoasă, că vom lăsa în urma noastră o moștenire pe care întreaga omenire o va prețui. Mi-ar plăcea să pot schimba lumea întreagă, nu doar universuri mici. Să descopăr leacul pentru cancer sau prostie. Să revoluționez arta sau tehnologia. Să fiu un criminal în serie, un nenorocit care a devastat sute de inimi, care a închis zeci de ochi. Dar oricît ne-am dori, nu vom obține unicitatea aia, fantezia supremă. Nu e nimeni ca noi, așa e, avem noroc cu ADN-ul, istoriile și gîndirile diferite. Dar speciali? De parcă aș fi singurul care și-o ia la labă în fiecare seară. Sau care are nevoie de substanțe ca să poată adormi. Sau care a vrut să fie *ceva* și a ajuns într-o corporație. De parcă Iana e singura care are atacuri

de panică. Sau care fumează două pachete de țigări în fiecare zi, dar îi condamnă pe alții pentru un cui amărît. De parcă nu s-au mai văzut relații în care unul e cu unșpe ani mai mare, dar nu e cel matur. De parcă fericirea noastră are nevoie de cine știe ce catalizator rar ca să merite să fie numită fericire.

Adevărul e că vreau lucruri normale. O relație comodă, fără bătăi de cap. O ceartă ocazională care să ne amintească amîndurora de ceea ce arde în venele noastre. Un obicei ritmic, monoton, care să îmi lase mintea să se relaxeze. Un prieten sau doi pe care să pot conta. O oră de solitudine. Mobilă minimalistă. Ciocolată cu lapte și *bigo*. Nu vrem cu toții lucruri normale ca să ne răzvrătim împotriva întunericului nostru?

Da, mă masturbez gîndindu-mă la viața perfect banală pe care mi-o doresc cu Iana. Și mă excită toate lucrurile comune care nu își vor pune amprenta asupra lumii, ci doar asupra noastră. Iar orgasmul meu e scurt și fără artificii. Și nu am nevoie de mai mult.

În Cărturești, cumpărînd ceai pentru ea și cărți pentru mine. La concerte și festivaluri în aer liber sau în săli aproape ruinate. La Ikea, uitîndu-ne după mobilă și perne și lumînări, ca toată lumea. Pe Lipscani, cu tocul ei prins în piatra cubică. În petshopuri, chițăind amîndoi în fața puilor de animale. În metrouri aglomerate. În ultimul autobuz. La munte, la mare, la țară – a mea, a ei, a unor prieteni pe care ni i-am făcut împreună.

În Carrefour, cu lista pe care am scris-o în bucătăria noastră mică. Pîine caldă, cornulețe, pîine feliată. Șampon pentru noi. Balsam, mască, fixativ, spumă pentru ea. Jacobs. Pulpe de pui și cartofi. Lame de ras și ceară. Mere și biscuiți. Periuță de dinți verde. Farfurii de plastic și pahare de cristal. Somon, morcovi și ceapă. Hîrtie igienică. Țigări colorate. Pastă pentru dinți sensibili. Cereale și iaurt. Miere, neapărat de salcîm cu tei. Prosoape de bucătărie și detergent de

vase. Făină, mălai, griș, pesmet, orez, ulei, zahăr, să fie. Periuță de dinți roz. Pentru mine, Iana, serios? Ciocolată neagră. Creioane colorate și topuri de hîrtie. Votcă. Brînză telemea, brînză topită, brînzică de casă. Ariel și Cocolino. Ceva de dimineață și de seară. Nu știu, vezi și tu ce-ți face cu ochiul. Dacă îmi face cu ochiul, nu cred că e O.K. să-l mîncăm, dragule.

Revelionul la trei petreceri, într-un club, pe străzi și apoi blocați în lift. La film, într-un cinematograf pustiu din centru. În Obor, căutînd materiale din care să-și facă rochii. La farmacie, cumpărînd cantități masive de Urgo. La ghenă, aruncînd tentativele ei eșuate. În magazine obscure, probînd haine. La piață. La alimentara din colț. Sărbători împărțite între ai mei, ai ei și patul nostru. Ea adormind în fața televizorului, printre ghemotoace de lînă deșirate de pisică și cu andrele prinse în coc. Eu învelind-o cu o pătură împletită stîngaci. Noi ascultînd doar mixtape-urile ei.

Și orgasme nenumărate. Al ochilor ei, cînd stă nemișcată, în completă serenitate, după ce a plîns pentru a nu știu cîta oară la *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*. Și al urechilor mele, cînd pune ea mîna pe vioară. Și al minții, în scurtele sclipiri de geniu cînd suntem tot ce e în noi.

Toate apogeurile noastre, toate orgasmele și tot stresul dintre ele, toate nimicurile zilnice, toată viața, Iana toată... Despre asta e vorba pînă la urmă.

Bătrîna și ploaia

[...] *niciodată nu-i mai văzusem ochii atât de mari, ca și cum ar fi putut înghiți universul cu ei, toți copacii pe care îi vedeam pe geamul împuțit al vagonului, toate animalele, vii sau moarte.*

Cristina Nemerovschi – *Ani cu alcool și sex*

We used to play outside when we were
young and full of life and full of love.

Of Monsters and Men – *Little Talks*

Iana avea zeci de sticle în bar: gin, martini, votcă, vin roșu, vin alb, rose, whiskey, brandy, coniac, bere blondă, bere brună, bere fără alcool și toate sigilate. Mă uitam peste etichete, cît ea gătea ceva pentru prînz. Între timp învățase să nu mai ardă mîncarea, iar eu nu mai stăteam aplecat deasupra ei și nu îi mai dădeam indicații la fiecare pas.

— Ia ce vrei, avem de toate.

A pus farfuriile pe o măsuță de cafea și a trîntit două perne pe jos.

— De ce?

Mă mira că avea de toate. Ea nu bea. Ta-su nu o mai făcea.

— Trebuie să fie, pentru musafiri. Dacă vine cineva, trebuie să ai ce să-i oferi.

Nimeni nu venea la ei. Nici eu nu m-am întors după aceea. Era ceva frumos, dar sinistru legat de locul acela, ca și cînd însăși structura casei lor ar fi fost alterată din cauza tristeții. Casa aceea era îndurerată. Văzuse prea multe, prea grele. Preluase atît de mult din suferința Ianei și a tatălui ei, suficient cît să le permită să funcționeze, dar asta o stricase iremediabil.

Casa ei tristă avea o curte demențială, unde ne-am dus după ce am mîncat. În inima ei era o alee mică, din piatră cubică. În inima ei eram noi doi; pulsul nostru era pulsul ei. Iarba, buruienile și florile penetraseră violent golurile dintre pietre. Am zîmbit, văzînd cîtă forță putea zace în ceva atît de flasc cum e firul sau frunza sau petala. Lucrurile astea perfect banale, pe care le observam rar, erau revelațiile mele. Cînd deveneam prea arogant, prea sictirit, ceva simplu mă ridica. Niște tufișuri goale de flori și de zumzăit de insecte, goale de viață, dacă mă luam după maroul frunzelor lor. O fîntîniță cu apa un pic stătută, dar cu un miros plăcut de plante muribunde și petale proaspete. Un leagăn pictat cîndva în verde, cu iederă și flori împletite pe cadrul lui. Decorul în paragină al unei piese care nu mai este de ceva timp în stagiune, dar unde actorii nostalgi se întorc din cînd în cînd pentru un sărut furat în joacă.

Eram mai înalt acolo, unde Iana m-a ținut în brațe, unde și-a legănat picioarele pînă cînd i-au amorțit.

— Curtea ta e prea mică pentru leagănul ăsta.

— Știu, dar îmi place. Nu mă dau niciodată prea tare, așa că nu am nevoie de spațiu de desfășurare.

Ăsta e un loc în care să stai liniștit.

— Ai parcul chiar lîngă casă.

Îmi simțeam reproșul din voce și mă întrebam dacă îl putea simți și ea. Ta-su îi transformase casa într-un sanctuar. Avea tot ce îi trebuia, prin urmare nu avea motiv să iasă. Și ea se folosea de scuza asta ca să se izoleze.

— Cînd eram mică mă mai duceam pe acolo. Dar nu m-a mai lăsat.

— De ce nu?

— Răceam de fiecare dată sau veneam plină de julituri și vînătăi care nu se vindecau cu săptămînile.

— Tu și toți copiii.

— Eh, eu nici măcar nu mă înțelegeam cu ceilalți copii.

— De ce?

— Nu știu, erau prea agitați, mă oboseau. Aveam o singură prietenă, era o colegă de clasă și vecină. Și ea voia să vină la mine, că aveam lucruri frumoase și ne jucam în curățenie și în liniște. Făceam corturi pe balcon și citeam din caietele în care inventasem vrăji.

— Și ea te credea?

— Cred că da, arătau vechi, că le arsesem, udasem și murdărisem foile.

— Păi și ce făceai ca să te și creadă?

— O păcăleam că am puteri magice și că pot chema apele.

— Pîndeai rubrica meteo înainte să vă vedeți?

— Nu, pot să miros ploaia în aer.

— Hmm, sigur.

— Zău!

— În fine. Și ce s-a întîmplat cu ea?

— A crescut. Am crescut amîndouă, de fapt. Ea și-a dat seama că mințeam, iar eu m-am plictisit de jocuri.

— Și mai vorbiți?

— Nu, s-a mutat anul trecut de lîngă noi, iar activitățile noastre se schimbaseră oricum prea

tare. Ea se ducea prin cluburi. Eu cică eram leneșă.

— Dar nu știa cum ești, ce ai?

— Ba știa, dar așa pățesc. Nu pot ține pasul cu ceilalți și toți ajung să mă lase în urmă. O să vezi.

— Nu o să fac asta. Am știut de la început în ce mă bag.

— E în regulă, Robert, sunt obișnuită deja cu asta. Singurătatea vine mînă-n mînă cu boala.

— Nu spune asta.

— Ăsta-i adevărul. Nu mulți își asumă o prietenie în care depind mereu de altcineva.

— Nu ți-e dor să ieși?

— Cum să-mi fie dor de ceva care nu a fost niciodată al meu?

— Nu ai chef de o schimbare, atunci?

— Dacă aș putea schimba ceva, nu viața mea socială ar fi prima alegere.

— Dar?

— Aș vrea ca frate-miu să fi trăit. Cred că lucrurile ar fi fost altfel.

Știam mai bine decît să insist pe subiect. Vorbea foarte rar despre Andrei și despre mama lor, îi scăpau în conversație doar. Am întrebat-o la început despre ei, dar vedeam cum o supăram, cum îi făceam rău fizic, așa că am renunțat. Înainte ea era nevoită să schimbe subiectul. Acum o făceam eu, automat, ca un antivirus care știe că toate amenințările la integritatea computerului trebuie ascunse într-un seif, unde să aștepte ca administratorul să le decidă soarta. Iana conducea. Iana a condus din prima zi.

— Vrei să ieși cu mine în parc?

— Nu.

— Puțin?

— Și aici stăm la aer.

— E același aer pe care îl respiri zilnic. Același miros. Nu vrei mai mult?

Am convins-o să ieșim pînă la urmă. Nu avea chef, s-a schimbat în grabă și a plecat doar cu cheile de la casă și cu o umbrelă verde.

— Șansele să plouă sunt minime, Iana.
— Miroase a ploaie, Robert.

Mi-a accentuat numele, cum o făcea întotdeauna cînd simțea că îi vorbesc de sus.

— Ești nebună.
— Poate. Dar de plouat, tot va ploua azi. Mai încolo sau mai departe.

Scenele cu Iana îmi păreau mereu regizate. Aveam impresia că plănuiește atent fiecare detaliu al întîlnirilor noastre și că mă manipulează și pe mine pentru a spune exact ceea ce vrea ea să zic, ca să-mi poată da o replică perfectă. Credeam că vremea stă la cheremul ei și că oamenii așteaptă după colțuri cîte un semn discret. Universul era de partea ei și făcea în așa fel încît momentele noastre să fie remarcabile.

Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune că sunt un simplu pion și că numele meu chiar nu contează.

Trebuia să îmi amintesc însă că universul nu i-a fost niciodată alături. Așa că singura variantă rămasă era să accept că ea era cea remarcabilă, iar eu doar un accesoriu, un detaliu scos în evidență doar fiindcă actorul principal o vrea, nu pentru că el, de sine stătător, ar avea vreo strălucire. Iana nu era perfectă. Dar cînd lăsam unele secvențe să mi se deruleze în fața ochilor beliți, în toiul nopții, realizam că momentele noastre fuseseră desăvîrșite. Și asta conta mai mult decît dacă ea ar fi fost ideală.

A zis că vrea acasă. Ca un copil obosit. Și am luat-o de mînuța mică și am condus-o. Ca o figură paternală epuizată. După un timp am rămas un pic în spate, ca să-mi aprind țigara. Și atunci s-a întîmplat. Nu ploaia. Nu avea să plouă prea curînd. Nu pe strada ei, cel puțin. O bătrînică s-a apropiat de noi și s-a oprit în fața Ianei. Era micuță, cu părul tuns scurt. Alb ca prima zăpadă în București, înainte să intre orașul în ea și să o calce în picioare, în roți, înainte să o învelească în pișat de

cîine și în gunoaie. Avea niște ochi imenși, de un albastru spălăcit. Sau poate doar un albastru ud. Un albastru sărat.

— Aveți un leu să-mi iau și eu o pîine?

Mîinile îi tremurau pe o punguță în care se întrezărea o singură cutie. Un medicament, ceva. Probabil nu singurul de care avea nevoie. Ochii i se măriseră și mai mult, așteptînd probabil refuzul, înjurătura sau tăcerea. Ochii ei nu mai fuseseră de foarte mult timp adăpost al speranței, se vedea. Iana și-a pus umbrela între coapse și a început să se caute prin toate buzunarele. Am văzut-o pocnindu-și neajutorată șoldurile și fundul. Mi s-a făcut pielea de găină, pe tot corpul întîi, apoi fiorul a început să se strîngă, aproape dureros, să se concentreze într-un singur punct, să pulseze, să se zbată. Nu a durat mult. Mi s-a lăsat neputincioasă, exact cum și-a lăsat Iana mîinile pe lîngă corp și bătrînica ochii spre pămîntul care o striga din ce în ce mai tare.

Ea a trecut mai departe, cum a trecut pe lîngă cine știe cîți alți oameni și cîte alte decepții. Dar doar pentru că nu mai speri nu înseamnă că ești scutit de dezamăgiri, așa îmi spunea mama întotdeauna. Ele pot veni oricînd, te pot lua pe nepregătite, cu masa nepusă, în pijama sau lenjerie intimă, și în semigoliciunea ta ajungi să te prăbușești fără să înțelegi cum poți cădea prin podea. Aveam deja mîna pe portofel cînd Iana mi-a distras atenția. Pentru o clipă a părut blocată în poziția aia, în neputință. Dar apoi a pus mîna pe mașina de lîngă ea și s-a scurs pe bordură. M-am grăbit s-o prind înainte să se lovească. Nu am ajuns la timp, dar nu a avut nevoie de mine oricum. Se așezase singură și plîngea isteric. Îi tremurau buzele și obrajii, mîinile și picioarele.

— M-ai speriat, Iana, am crezut că leșini. Ți-e rău?

— Nu-nu-nuuu, lasă-mă!

Mi-a împins mîna.

— Iana, ce ai?

— Nu-nu-nu am... nu am avut...

— Aoleu, Iana, nu poți plînge pentru toate nimicurile. Știi că ți se face rău dacă te agiți.

A început să sughițe și să plîngă și mai tare.

— Sunt o leneșăăă, da-dacă-mi luam geanta avea-aveam să, să-i daaau.

— Stai că îi dau eu, stai aici.

Am fugit după bătrînică și am deschis portofelul. Nu aveam decît o hîrtie de o sută. Am ezitat, dar i-am dat-o, nu de mila ei, ci de mila Ianei. Mi-a strîns mîna între palme, m-a zgîriat pielea ei denivelată și m-a ars căldura ei. În momentul acela Dumnezeu a fost în buricele degetelor mele. Nu m-am uitat să văd dacă zîmbea, dacă i se ușurase povara cu cîteva zile sau ore. Nu mă gîndeam decît la Iana și la toate festele pe care universul insista să i le joace.

Nu se liniștise deloc cînd m-am întors lîngă ea. Mi-am aprins țigara, dar mi-a smuls-o din mînă. Nu a tras din ea. A plîns puțin pe ea și apoi a aruncat-o în mijlocul străzii, sub roata unui BMV din care se auzeau manele. În clipa aceea s-a potolit. Nu a comentat nimic despre degradarea societății sau despre poluare, cum ar fi făcut în alt context. Și-a întors capul și m-a privit furioasă.

— Oamenii mor de foame și tu risipești banii pe țigări.

Și cînd arunci țigara abia aprinsă pe stradă nu e risipă? am vrut s-o întreb. Și cînd fumezi două pachete pe zi nu e risipă? Mai sunt și colorate, de fițe, de parcă nu te-ar omorî la fel de repede ca alea ieftinache, am vrut să-i spun. Dar m-am abținut. Era nefericită. Cu adevărat nefericită. Ca un copil care suferă pentru prima oară și tristețea lui e încă inocentă. Mi-am pus mîna în jurul umerilor ei înfiorați. Și-a lăsat capul pe mine și mi-am înfipt fața în părul ei, de parcă ar fi fost ultima mască de oxigen dintr-un avion în cădere.

Bătrînica mergea agale pe stradă, se îndepărta de noi și se apropia de un alt cuplu. Mă așteptam să se oprească în fața lor. Să se uite cu ochii aia imenși la ei și să îi înduioșeze. Dacă făcuse rost de atîția bani de la mine poate că era o zi norocoasă pentru ea. De ce să nu profite? Dar s-a așezat pe o bancă înainte să îi întîlnească. Și-a strîns punguța la piept și s-a înfășurat mai bine în haina ei subțire. Se uita vizavi, la alimentara de unde își cumpăra Iana țigările scumpe. Și zîmbea.

Și am zîmbit și eu.

Și într-un final a făcut-o și Iana.

— De ce te-a afectat atît de tare? Tot timpul vezi nefericiți pe stradă și nu reacționezi așa. Ba chiar îi îndemni să-și ia o slujbă.

— Mi-a adus aminte de bunică-mea. M-am gîndit că poate nu îi ajung banii de medicamente și nu are un leu să-și ia o pîine. Și dă de o proastă ca mine, căreia îi e prea lene să își ia geanta de acasă. Sau de cineva care are, dar nu poate sau nu vrea să îi dea... Mi s-a rupt sufletul, mă.

— Bunica ta nu are problemele astea, Iana, o ajută taică-tu.

— Da, dar cînd eram mică aveam o vecină pe care nu o ajuta nimeni. Și de fiecare dată cînd ieșea la cerșit și mă întîlneam cu ea nu aveam ce să îi dau, chiar dacă ea nu îmi cerea mie niciodată. Nu aveam fiindcă tocmai îmi cheltuisem banii pe dulciuri. O singură dată îmi rămăsese jumate de ciocolată și i-am întins-o. Dar m-a refuzat. Mi-a zis să o păstrez fiindcă eram în creștere și aveam nevoie mai mare de ea.

— Ce...

Și nu am știut cum era. Dacă frumos sau trist. De ce nu ambele? De ce trebuie să alegem mereu? De ce nu poate fi totul, deodată?

— Da... exact. Și m-am prins după cîteva luni că iese mereu spre sfîrșitul lunii. Înainte de pensie, probabil. Și ieșeam la joacă, dar nu îmi mai luam dulciuri. O așteptam.

— Ei, vezi? Pînă la urmă ai ajutat-o.

S-a uitat la mine cu ochii mari, imenși. Vîrtejuri se jucau pe pupilele ei și i se revărsau pe gene.

Sau nu ai apucat să o faci.

— Nu a plouat.

Atît am putut să îi spun.

S-a ridicat și nu s-a obosit să se scuture de praf și de jeg. Nu mi-a răspuns. Era tristă. Dar nu mai era inocentă. Și-a aprins o țigară.

— De ce fumezi?

Eram încă nervos fiindcă îmi aruncase țigara.

— Plămînii sunt singurii cu care nu am avut niciodată probleme.

— Și ești chitită să-i strici și pe ei?

— Nu, Robert.

Vocea îi era epuizată și fața i se albise. Mi-a întins pachetul.

— Mă bucur de singurul viciu pe care mi-l permit.

Am stat pe treapta casei ei pînă tîrziu. Nu foarte tîrziu, fiindcă Iana nu rezista. Dar era trecut de 11 noaptea cînd am plecat și nu mai aveam niciun ban. Am mers pe jos pînă acasă. Cu puțin înainte să ajung, a început să plouă.

Ai avut dreptate, i-am scris într-un mesaj.

E uscat aici. Se pare că mirosea de departe și ca moment, și ca loc, a răspuns imediat.

Te iubesc, să știi, i-am spus pentru prima oară.

— Știu, mi-a zis în mijlocul nopții, din pragul ușii mele. Mulțumesc pentru azi. Pentru că ai ajutat-o.

Pentru ea, orice. Pentru zîmbetul ei aș muta planetele și stelele, ca să îi desenez pe cer tablouri. Aș renunța la *bigo*, aș sta treaz tot restul vieții ca să o veghez și le-aș mulțumi lui Dumnezeu și celorlalți zei și energiei din care suntem formați cu toții pentru insomnia cu care m-au binecuvîntat. Și cînd ea s-ar sătura de mine și ar vrea să stea singură sau să iasă cu fetele, m-aș întoarce acasă și

aș aștepta-o cuminte. Aș aștepta-o în fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare viață și în toată nimicnicia de după, aș aștepta să înceapă ea o lume din nou. Dacă cineva poate, Iana e. Ea e.

Music makes words obsolete

Totul pare să aibă legătură cu tinerețea pură, în care totul este permis și nimic nu mai rămâne de iertat sau de condamnat. Și lucrurile se complică fără niciun fel de milă.

George Vasilievici – *Vîseptol*

Dis-moi ce que tu penses
De ma vie, de mon adolescence
Dis-moi ce que tu penses
J'aime aussi l'amour et la violence

Sébastien Tellier – *L'amour et la violence*

Era transpirată și palidă. Am cărat-o în brațe pînă pe canapea. Mi-a făcut semn să îi aduc apă. Eu am venit cu o pungă.

— Pe, pe aia să ți-o pu-pu-pui tu în cap.

Am fugit înapoi în bucătărie și am umplut un pahar cu apă. Am vărsat jumătate pe hol și jumătate pe mine. A doua oară am reușit să i-l aduc

aproape plin. Stătea cu capul între genunchi și arăta cu degetul spre husă. Am nimerit mai întîi țigările și mi-am pipăit disperat buzunarele după o brichetă.

— O, Doamne!

— Ce, ce ai?

— Nu pot să respir.

— Ce să fac, ce să-ți dau?

Vorbeam singur. Iana era strutul cu capul ascuns între genunchii livizi. Am găsit cutia cu pastile într-un buzunar prins cu capse. Am tras de el și bucățele de metal au zburat prin cameră, o microexplozie.

— Care?

— ...

— Iana, sunt o mie de chestii aici.

— ...

— Iana?

— Ma... ma...

— Maro?

— Îhîm.

Vocea ei era sfîrșită. După ce a luat pastila a icnit de cîteva ori, apoi s-a ghemuit pe covor. Își strîngea ochii și respira cu disperarea unui om salvat de la înec. Scîncea și piciorul îi zvîcnea a pui de cîine în coșmar. Am stat în liniște pînă cînd a deschis ochii și a dat să se ridice. Am ajutat-o să se așeze pe canapea. Și am rămas în tăcere. După un timp am întrebat-o dacă e bine.

— Cu tine moare omul.

A rîs, dar nu cu rîsul ei frumos.

— A fost… intens. Da. Intens.

— Da, mă gîndeam să îți ofer și ție unul.

— Ce ai luat?

— Un calmant, desigur.

— De ce ai făcut…

— Fără motiv. Fără unul serios, mă rog. Știi că am gînduri dubioase.

— Ce s-a întîmplat?

— Eram în lift și a pîlpîit puțin becul.

— Da, trebuie schimbat.

— Da, vezi, eu nu m-am gîndit la asta. Pană de curent. Cutremur. Fantome. Bombă. Bombă nucleară. Vreo trei scenarii apocaliptice. Astea păreau mult mai plauzibile pentru mine.

— Stau la doi.

— Știu. Nu durează mult ca să mă pornesc. Mă rog…

S-a ridicat de pe canapea și s-a oprit o secundă, cu o mînă la tîmplă și una pe perete.

— Ai amețit?

— Puțin, da.

Și-a aprins o țigară. Nu trăsese trei fumuri cînd a aruncat-o. A fugit cu mîna la gură spre baie. Am auzit-o vomitînd și mi s-a făcut rău instantaneu. Moștenisem stomacul sensibil al lui taică-miu. Mereu am fost convins că tata a ajuns atît de amar înrăit fiind de copilăria lui fără ciocolată și fără căpșuni și de tinerețea sa lipsită de alcool. Mi-am blestemat genele, alergînd către bucătărie. Mulțumesc, tată, pentru că m-ai făcut gingaș ca o panseluță. M-am lovit de un perete. Mulțumesc, mamă, pentru ochii mei beliți.

În școala mea, toți profesorii buni purtau ochelari. La fel și scriitorii și artiștii pe care mama îi aducea lunar ca să ne vorbească. Premianții erau toți aragaze cu patru ochi. Arătam cu degetul și rîdeam de ei, dîndu-mi coate cu ceilalți șmecheri, dar acasă le furam ochelarii cînd mamei, cînd tatei, așa cum încearcă fetițele pantofii cu toc ai mamelor lor.

— Robert, puiule, ai să-ți strici ochii.

Mama mă certa mereu, fără să priceapă cît de importat era să fiu și eu inteligent. Îi răspundeam de fiecare dată cu o tristețe numai pe jumătate resimțită, încercînd mai mult să o conving că de ei depinde fericirea mea.

— Da’ vreau și eu ochelari, mami.

— De ce?

— Toți oamenii deștepți poartă ochelari. Și Mihai are, pentru citit. Spune că înțelege cuvintele mai bine.

Mama rîdea, cu blîndețea care îmi era rezervată doar mine. A încercat să îmi explice că nu înțelesul cuvintelor era mai clar, ci forma lor, dar eu o țineam pe a mea. Într-un final a cedat și a încheiat discuția:

— Vrei să fii și tu chior, mămică? Stai cu ochișorii beliți în cărți, se rezolvă.

În ziua aceea am început să citesc, din dorința de a purta ochelari, ca toți oamenii deștepți. Curînd s-a transformat în plăcere și odată cu insomniile a devenit nevoie. După cîțiva ani mi s-a îndeplinit visul. Aveam dureri de cap și vedeam foarte prost. I-am zis mamei că a mers, iar ea a rîs din nou.

— Robert, nici eu, nici taică-tu nu vedem bine. O aveai în gene, puiuț. Dar te-am făcut să citești, nu?

Chiuveta era iarăși plină de vase.

Chiuveta era mereu plină.

M-am așezat pe jos, mi-am pus capul între genunchi și m-am rugat să nu vomit. Să ridic mîna și să găsesc o lămîie pe masă. Pipăiam bezmetic, dărîmam bomboanele lui Candy pe jos și nu îmi păsa că urma să îi văd fața tristă, dezamăgită, nu îmi păsa că s-ar putea supăra pe mine și nu ar mai veni cîteva zile în vizită. De ce mi-ar păsa? Ce face ea pentru mine? De vorbit nu îmi vorbește decît atunci cînd o enervez și mă înjură. Mare lucru că știe să asculte, și planta în care se pișă mereu Mihai mă ascultă la fel de interesată. Nu face curat, nu îmi gătește, nu mi-o trage. Se culcă lîngă mine și adoarme imediat, parcă ar vrea să îmi facă în ciudă cu felul în care i se mișcă pieptul, calm, ritmic, fără nicio grijă.

Am nimerit pînă la urmă o mandarină desfăcută, un pic uscată, și am mușcat disperat din ea, dar am scuipat-o imediat pe gresie.

— Pfffai, băga-mi-aș picioarele în ea de portocală ratată!

Mi-am revenit pînă la urmă. M-am tîrît înapoi, mi-am zgîriat umărul drept de același perete de care mă lovisem și mai devreme și m-am oprit cu fruntea în pragul ușii de la baie. Iana stătea cu capul pe marginea căzii. M-am uitat în oglindă. Arătam mai rău decît ea.

— Arăți mai rău decît mine, mi-a spus. Și tu?

— Culmea, nu.

— Culmea... da... îmi pare rău.

— Dacă te mănîncă-n cur să fumezi cînd ți-e rău.

— Țigările mă ajută să-mi revin din panică. Mă concentrez pe fum mai bine decît pe aer.

— Ce, mă?

— Da, nu știu, pot să îl văd, chiar nu știu...

— Prostie mai mare nu am auzit niciodată. Da' punga ce are?

— Aia merge doar în filme, Robert. Îmi aduci și mie paharul cu apă, te rog?

Cînd m-am întors în baie, Iana răsfoia o carte. De fiecare dată cînd venea la mine se uita peste titlurile din bibliotecă și prin volumul pe care îl țineam în chiuvetă la momentul respectiv. O întrebam dacă vrea să îi împrumut ceva și mă refuza întotdeauna.

— De ce ții o carte în chiuvetă?

— Păi...

— Nu, mă, știu de ce ții cartea în baie, dar de ce în chiuvetă?

— E stricată.

— De ce nu o repari?

— Ce sens are? La cadă nu mă pot spăla pe mîini sau pe dinți, nu-i aceeași apă?

— Da, ai și tu dreptate. Dar uite cîte porcării ai aici!

A pus cartea deoparte și a început să îmi arate diverse obiecte din chiuvetă. Două periuțe de dinți cu firele îndoite. Lame de ras folosite. Un tub

aproape gol de spumă de ras, un pieptăn cu trei zimți rămași, un prezervativ. Cîteva țigări, deodorantul, un parfum. Foarfeca pe care i-o smulsesem din mîini acum multă vreme. Un plic cu niște *bigo*, ah, acolo era! Un CD, siropul de tuse și cutia cu somnifere. Și mult praf. Foarte mult praf. De unde atîta praf?

— Curățenia e pentru fraieri.

— Ești un porc.

S-a așezat pe capacul veceului, unde stătea deseori și Marcu. A luat din nou cartea, a deschis-o la întîmplare și a început să îi mîngîie paginile. Oare Candy face același lucru la ea acasă?

— Iana, nu înțeleg ceva.

— Uimește-mă.

Zîmbetul ei m-a făcut să-mi fie dor de visele mele cele mai frumoase, visele în care ea e singura – singura din univers, singura din mine, singură acasă etcetera.

— De ce pipăi cărțile pe care refuzi să le citești?

— Pipăi, auzi, zici că sunt vreo perversă în autobuz.

— Iana...

— Nu știu ce să-ți spun. Am refuzat dintotdeauna să citesc. Toți scriitorii sunt prin definiție niște mincinoși, iar mie îmi plac oamenii sinceri. Și sunt lucruri mult mai importante în viață decît să trăiești poveștile altora.

— De ce ești ipocrită? Te uiți la o grămadă de filme.

— Da, păi măcar alea durează două ore. Și mă distrag. Cărțile îmi agravează anxietatea. În fine, sunt mai multe motive.

— Dă-mi unul, Iana. Unul singur, dar unul bun. Unul care să mă facă să înțeleg.

— Nu trebuie să înțelegi, ci să accepți.

— Fă-mi pe plac.

— Music makes words obsolete. Serios. De cînd am muzica, nu mai am nevoie de cuvinte.

Și nu am știut ce să-i mai spun.

— Am făcut 18 ani săptămîna asta, știai?

Nu, nu știam cînd era ziua ei de naștere. Ce vise avea. Ce boli. Ce alte boli, vreau să spun. Ce obsesii. Ce perversiuni. De ce avea atacuri de panică. De ce nu auzisem mai multe despre maică-sa. Chiar și despre taică-su. Mai avea frați? Surori? Animale de casă? Iubiți? Iubite? Se culcase cu cineva pînă acum? Era credincioasă? Și dacă da, în cine credea?

Flirtaserăm mult în timpul lecțiilor. Cînd eu încercam să o domolesc, ea spunea că nu avem de ce să ne simțim vinovați. Credea că joaca asta are loc inevitabil între doi oameni inteligenți și cu interese comune, indiferent de sex și de atracția fizică. Îmi spunea ceva despre legătura dintre minți și cum se ating ele, despre conexiuni intelectuale care nu au nimic de-a face cu prietenia sau admirația, ci mai degrabă cu acea căutare instinctuală a oamenilor cu cele mai bune gene. Și în cartea ei inteligența, agerimea, umorul contau cel mai mult. Băteau frumusețea, pasiunea, creativitatea. Și nu că le băteau, le încorporau pur și simplu. Îmi zicea că un om inteligent, rapid, amuzant nu are cum să nu fie și plin de dorințe, nu poate să nu elimine și absoarbă pofte prin toți porii. Era convinsă că un astfel de om nu poate fi decît frumos. Superb. Interesant.

Și-a susținut în continuare teoria conform căreia ceea ce crescuse între noi nu avea nimic de-a face cu sexul chiar și după ce m-a sărutat. Credea că ceea ce e în noi ne ocupă tot corpul, ca florile sălbatice într-o grădină părăsită. Că riscăm să nu mai găsim aleile. Că suntem în pericol de implozie, și cel mai sigur mod de a evita o catastrofă e să detonăm organizat și mărunt. Așa că uneori mă săruta. Și nu era sexual, nu era doar asta, era un panaceu.

— Nu-mi spui la mulți ani?

— Iartă-mă. Tot la tine mă gîndeam.

— La ce?

— La cum mă săruți.
— Cum o fac?
— Ca o terapie, aproape.
— Ca o...
— La mulți ani fericiți, Iana.
— Nu vor fi mulți, dar sper să fie fericiți.
— De ce spui prostii?
— Lasă-mă, Robert, știi că nu-mi place să vorbesc despre asta.
— Atunci de ce începi?
— Ai dreptate, e vina mea.
— Ar trebui să citești.
— Iar începi?
— Ai simți că trăiești mai mult.
— Aș simți, nu aș trăi.
— Tu chiar nu citești deloc, nu?
— Deloc.
— Nici măcar reviste?
— Nici măcar știrile. Nici măcar literatură erotică.
— Dar cum te descurci la școală?
— Profii mă lasă în pace.
— De ce?
— Din cauză că sunt „firavă“ și am avut o viață „tragică“. Sunt „sărmana“ copilă. Desigur, nu strică nici toate cadourile pe care le primesc de la padre.
— Și la examene ce o să faci, Iano?
— Mai e pînă atunci, nu are sens să mă gîndesc de pe acum.
— Vrei tu să faci asta pe ultima sută de metri?
— Eu nu vreau să îmi fac planuri prea îndepărate, atîta tot. Planurile nu ies niciodată. Iar cărțile îmi arată vieți pe care oricum nu le-a trăit nimeni, nu cu adevărat. De ce aș vrea să îmi pierd ore în minciuni?
— Nu aș putea să nu citesc, mă liniștește.
— Pe tine. Eu am nevoie de muzică. Adevărul e că uneori îmi doresc să orbesc.
— Ce?

— Da, pe bune. Să orbesc. Mi-aș dori să îmi păstrez doar auzul. Și senzația în buricele degetelor. Și punctul G. Atît. Astea trei.

— Să o asculți, să o cînți...

— Și să simți muzica din fiecare om care te copleșește.

— Da...

— Da.

Stăteam amîndoi pe canapea. Eu beam o bere, ea – un ceai. Împărțeam o țigară mov. Ea o numea lila. Eu i-am zis că sunt bărbat. Ea a ridicat o sprînceană.

Mi-am amintit de serile mele cu Maia. Apusurile ne prindeau, pe atunci, uitîndu-ne la filme. Eu beam o bere. Ea martini cu gin. Și împărțeam țigările ei colorate. Dar Iana era altfel. Cu totul altfel. Erau unsprezece ani între noi, însă de cele mai multe ori nu se simțeau. Avea viață în voce și în ochi și în felul în care mîngîia cărțile pe care refuza să le citească. Poate nu experiență, poate nu maturitate, dar avea viață în fiecare gest. Era o puștoaică răsfățată de ta-su, fără îndoială. Era superficială uneori, mofturoasă, era o copilă, da. Dar era mult mai mult decît atît. Nu se uita niciodată la oameni, ci în ei. Nu vorbea mult și tot ceea ce spunea ea spunea ceva. Nimic nu era de umplutură. Cînd punea mîna pe mine, niciodată din întîmplare, locul în care mă atingea ardea minute bune. Avea o libertate pe care eu nu am avut-o niciodată, pe care numai un om convins că nu are mult de trăit o poate avea.

Iana a stins țigara. Și-a prins părul în coc. A lăsat ceaiul pe masă și mi-a luat și mie berea. Eram obișnuit deja cu asta. Mă lăsa mereu pe canapea, unde o așteptam nemișcat. Închidea lumina și trăgea perdelele, ca să se facă beznă în cameră. Scotea CD-ul din CD-playerul ei lipit cu scotch medicinal și îl băga în combină. Muzica depindea de starea ei. Apoi se așeza lîngă mine și nu făceam altceva decît să ascultăm.

— O să te învăț eu cum stă treaba cu muzica, de fapt, mi-a zis prima oară cînd a făcut asta.

— De parcă mi-ai putea arăta tu ceva nou.

Am rîs atunci de copilăriile ei. Și nu m-a surprins nicio melodie, le știam pe toate. I-am spus asta de fiecare dată cînd începea alt cîntec, i-am spus-o pînă m-a sărutat ca să tac și am înțeles ce voia.

Iana se așeza lîngă mine și nu făceam altceva decît să simțim.

— Nu mai am ce să te învăț. Ești mai bună decît mine. Ai un talent... Dumnezeule, aș da orice să pot... Nu, nu știu, dacă nu faci ceva cu asta...

— Ce? Ce o să-mi faci?

— Eu? Nimic. Absolut nimic. Dar ar fi o mare pierdere.

— Ah. Mersi. Deci... asta e, a?

— Asta e. Ultima noastră zi. Oficial, nu mai sunt proful tău.

Lucrurile aveau să se schimbe. Era mai bună decît mine acum. Avea toată viața în față, chiar dacă mereu susținea contrariul. Putea să ajungă magnifică. Putea să fie cunoscută în toată lumea. Aveam să o trag în jos? Sau, și mai rău, aveam să o țin locului, să o las să se miște doar pe orizontală? Dacă eu nu pot atinge vîrful, dacă eu sunt blocat între culmi, ea va putea să meargă mai departe? O voi lăsa? Era întrebarea pe care mi-o puneam cel mai des și pe al cărei răspuns îl evitam de fiecare dată.

— Cine ne onorează azi?

— Destui.

— Instrumentale doar?

— Mă cunoști atît de bine.

Oare? Îi știam reacțiile și degetele, temerile și buzele. Dar nu motivele, nu motivația, nu detaliile. Nu o cunoșteam, o simțeam. Linia noastră nu era orizontală, nu era verticală, era o spirală.

Iana stătea lîngă combină, cu degetele în jurul butonului de volum și urechea lipită de boxă.

— Ce faci?
— Aștept.
— Ce?
— Stai...
Și apoi a început să dea mai tare.
— *The Great Gig in the Sky*? Ai mințit.
— Hei, am sărit peste discurs.
— Și vocea care se aude?
— *Maybe I should just pretend I'm an instrument?*2
— Trișezi, Iano.
— Hai, gata, taci, asta va fi cea mai intensă experiență muzicală din viața ta.
S-a așezat lîngă mine, în beznă completă, cu Clare țipînd din toate colțurile camerei.
— Știi, CD-ul ăsta e motivul pentru care spuneam că aș vrea să-mi rămînă doar auzul, că ar fi absolut suficient...
Marooned. *River Flows in You*. *Radio Protector* – live.
Nu fuma. Era cea mai înaltă formă de respect. Muzica era singura ei nevoie și se trîntise la baza piramidei.
Sonata Lunii. *Comptine D'un Autre Été L'après-midi*.
Și apoi și-a lăsat capul pe umărul meu.
Music is Music as Devices are Kisses is Everything.
Și apoi și-a închis buzele pe gîtul meu.
Royksopp Forever.
Și apoi nu am mai auzit nimic.
Capul întors. Un sărut scurt. Mîinile ei în jurul meu. Dresul cu bandă de pe piciorul stîng. Ea pe mine. Eu în ea. Ea în mine. Și beznă. Și liniște. Nu mă distrăgea nimic: nicio aluniță, niciun tatuaj, nicio dungă albă nelalocul ei în bronz. Nicio melodie, nicio muscă, niciun piuit.
Eram în altă lume. Nu știu cum a reușit. Cum a intrat adînc în mine, cum mi-a amorțit toate simțurile și m-a făcut să îmi uit și numele. Își

sprijinea mîinile de ale mele și fruntea ei devenise a mea, ne contopiserăm ca embrioanele siamezilor în uter. Nu scotea niciun sunet. Carnea moale îi tremura pe picioarele prea firave ca să îi susțină efortul. Respira obosită. Sînii ei mă mai înțepau din cînd în cînd.

În ziua aceea, Iana m-a făcut să îmi depășesc condiția mizeră. Să mă eliberez de tot pesimismul care putrezea în organele mele. Să scap de toate toxinele care îmi curgeau violent prin vene. Să respir fără ca bolovanii mei nelipsiți să îmi apese plămînii. Fără ca nodul să îmi pulseze în gît și să mă strîngă. A făcut-o fără să suspine extaziată. Fără să îi văd dinții înfipți în buze. Fără să mă atragă cu afrodiziace și artificii. Buzele ei nu aveau niciun gust, iar ea mirosea a vechi, a cărți cu coperte simple, a viniluri și a picnicuri în parc, a credință și a rochii cu crinoline. M-a făcut să simt și să îmi dărîm agresiv toate gardurile și să le calc în picioare și să urlu de pe ruinele lor.

Eram paralizat. De-a dreptul îngrozit. Eram entuziasmat și excitat și frustrat. Eram liber. Îndrăgostit. În întuneric și în tăcere, unde îmi era mereu cel mai frică, L-am văzut pe Dumnezeu și El era Lumină și era Muzică și era Esența noastră sau noi eram a Lui. Iar Iana era un înger, unul decăzut, unul imoral, da, unul pervers, dar infinit mai pur decît cel mai habotnic om. Știam că din acel moment, oriunde aveam să fim, Iana m-ar face să nu mai aud muzica.

Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: *music makes names obsolete*. Și îi voi cînta o melodie compusă pentru Iana și mă voi gîndi în tot timpul acela că ea anulează și muzica.

Ne-am tolănit pe canapea, am tras o pătură peste noi și am fumat – eu un *bigo*, ea o țigară galbenă. Pentru unsprezece minute m-am scufundat în umărul ei, în sînul ei încă ud; și picăturile curgeau și balta se mărea, ne înfrigura, ne acoperea și în

timp ce mă înecam singurul meu regret era că nu trăisem și că nu murisem într-un orgasm.

---

[2] Clare Torry despre experiența ei cu înregistrarea cîntecului *The Great Gig In The Sky* (Pink Floyd).

Muntele albastru

am uitat totul... sunt bolnav, transpir... DESCHIDE POARTA RAIULUI... când m-am trezit era totul acolo, în mintea mea, dar am așteptat prea mult, am scris prea mult, m-am ascuns prea mult, iar poarta deschisă a raiului s-a închis din nou...

Jack Kerouac – *Cartea Viselor*

I need to feel whole
I need to feel young again
I need to be bold
And start using my tongue again

Bell X1 – *Tongue*

Sunt o epavă. Sunt bătrîn, tremur, sunt dependent, tremur, mi-e frig, tremur, sunt excitat, tremur, sunt speriat, tremur. Sunt o epavă care vibrează mereu cu groază și cu fugă.

M-am născut tremurînd, într-o dimineață de noiembrie. Brașovul repeta pentru o punere în scenă a potopului, tata conducea în grabă, iar mama urla de pe bancheta din spate.

Mai repede, că-l nasc aici!
Mai încet, că ne omori!
Mai repede, că mă doare!
Mai încet, că mă doare!

Tata nu își dorea decît să fumeze un trabuc și să își vadă de clienții lui. Nașterea mea era doar un rînd pe lista pentru ziua aceea; și întîrziasem deja. Pe drumul spre spital aproape că am făcut accident, și atunci nu m-aș fi născut niciodată, însă aș fi murit o epavă. Am alunecat într-o baltă uriașă, dar eu știam că era de fapt un lac, și nu unul oarecare, ci lacul de la poalele muntelui albastru, care mă întîmpina încă de pe atunci. Tata m-a dat cu capul de pereții uterului mamei și m-a băgat în sperieți, iar eu mi-am strîns cordonul ombilical atît de tare încît aproape că m-am sufocat și am jurat că eu de acolo nu mai ies, am zbierat că nu vreau să mai fiu vreodată zdruncinat în așa hal și că dacă e să mi se întîmple, măcar uterul mamei e moale, e chiar mai moale decît o cameră cu pereții capitonați. Am tremurat douăzeci și șapte de ore și după ce m-au scos cu forța am continuat să dîrdîi, de frig și de groază.

M-am născut pe 11 noiembrie, în miez de furtună, într-un oraș pe care l-am părăsit după doar cîteva luni și în care nu vreau să mă întorc niciodată. Acolo a început tremurul. M-am născut stresat și pentru mulți ani zbuciumul a fost doar unul nervos.

*

Zeci de unghii pe zeci de table zgîrie iiiiiiiii.

Duzine de capace se lovesc de tomberoane, zdrăngăne, zdrăngăne, zdrăngăne.

Pumnul lovește masa și vocea distorsionată a bărbatului pălmuiește fața femeii: *nu mai suport zgomotul ăla!*

IiiiiiiiiiIiIIIiiiiiiiiiiiii...

Arcușul zgîrie corzile în sus și în jos, în stînga, în dreapta, iiiiiii, *oprește-l!*, iiiii, *eu arunc*

porcăria aia pe geam!, iiiii*, lasă-l, Dane!,* iiiiiiii, *oprește-l!*, iiiiiiii, *Dane, are cinci ani și nu scoate o vorbă, lasă-l!*, iiiiiii, *o bătaie bună l-ar face să strige*, iiiiiiiii, *oprește-te, oprește-te! Așa ar urla,* iiiiiiii, *lasă copilul, Dane!*, iiiiiiiiiiii, *să zdrăngăne cînd nu-s eu acasă, auzi, femeie?,* iiiii, *dacă-l mai aud eu plec,* iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

*

E vară și atelierul jegos colcăie de gîndaci. Pe majoritatea i-am adus noi în borcane, s-au împrietenit și înmulțit cu ăia care erau deja acolo. Fetele se suie pe scaune, noi ne uităm sub fustele lor. Ce viață!

— Bună, sunt Mihai.

— Bună, sunt Robert.

— Îți place chitara?

— Îmi place vioara mai tare.

— Aoleeeooo, Roberta iiieee o fetiiițăăă.

— Nu-i așa.

Îl împing. Se încruntă. Mă înghiontește cu degetul. Mă înfig în el.

— Aaau!

— Ia de-aici!

— Aoleeeooo, dă drumu'!

— Aaaaa!

— Ce dracului faceți? Afară, golanilor!

Mihai își freacă umărul. Eu îmi sprijin ochiul vînăt de grif. Plouă peste noi și fetițele încă urlă de pe scaune.

— Dai tare, spune el.

— Și tu.

— Nu ești o fetiță.

— Știu că nu sunt.

Pauză.

— Mihai, ție îți place chitara?

— Nu, mie-mi place bicla.

— Moooaaamăăă, ai bicicletă?

— Am chiar doo.

— Uaaau!

O umbrelă galbenă urlă atunci la mine.

— Robert Amariei, să vezi cînd o să audă taică-tu că te-ai bătut!

— Ooo, ai puuus-ooo!

Cu capul între umeri – și umerii sunt nisip – alunec din ghearele mamei. Dar curu' mi-a rămas pe afară și nu scapă de cureaua tatei și mama aprobă.

— Vrei să te bați? Na, bătaie, să te saturi! Noi nu te-am crescut ca să fii un pierde-vară și un bătăuș.

Fesele zvîcnesc, carne frige, dinții se înfig în buze și ochii se strîng, dar niciun zgomot nu scapă din gura mea.

Tata se strecoară în cameră și nu aprinde lumina. Îmi pune mîna pe umăr – și sub palma lui nu se sfărîmă.

— Bravo, fiule.

*

Ana are mere.

Bețigașe. Bastonașe.

A-na a-re me-re.

1+1=2.

— Doi cu doi faaac... cinci.

— Nu este corect.

— Două sticle goale, alte două și o să vezi cinci, îți zic io, rîde Mihai.

— Dacă ai trei mere într-o mînă și două pere în cealaltă, ce ai?

— Ditai lăboanțele, șoptesc eu.

— Robert, Mihai, ia ieșiți voi la tablă!

— Ana are mere. Mere, nu nere. Unu plus unu fac doi, nu trei.

— Mama și tata m-au făcut pe mine, deci unu cu unu face trei, doamna.

— Numai de prostii vă țineți voi doi. Ia să treceți amîndoi în prima bancă. Nu, nu împreună. Robert, fă schimb cu Simona. Mihai, vino în locul

Cristinei. Poate așa învățați și voi ceva. Așa, unde rămăseserăm?

Țîîîîîîîr. Pauza de masă, daaa!

— Mihai, de ce îți face mama ta sandvișuri așa nașpa? Ești sărac?

— N-are timp. Are doo slujbe. Măcar nu mai uită să pună ceva între felii. La grădi mîncam doar pîine uneori.

— Vrei să-ți dau de la mine? Mama zice că-s prea slab, da io' nu pot să mănînc atîtea.

— Și cu ale mele ce fac? Le arunc?

— Nu, le dăm la căței.

*

Parcă zbooor. Pedalez, picioarele mele sunt aripi și zbooor...

— Nu o luați pe acolo, strigă moșu' la noi.

— Lasă-ne, nea Vasile! Nu ne e nouă frică, țipă și Mihai.

Zbooor.

— Javrele sar la roată.

— Stai liniștiiit, îi hrănim, ne iubeeesc.

Zboooooor...

*

Bagajele pe pat. Mama plînge.

— Pleci, mami?

— Aș pleca, mamă.

— Unde?

— Oriunde, puiule.

— De ce ești tristuță, mami?

— Așa sunt mamele uneori, Robert.

— Pot să vin cu tine?

— Într-un singur loc aș merge fără tine, iubire.

Mama își strînge în palmă crucea de la gît și plînge tăcut.

— Și te duci acum acolo?

— Nu, puiuț. Nimeni nu știe cînd se duce acolo, numai Doamne-Doamne.

— Acum unde mergi?

— Nicăieri. Așa îmi fac eu bagajul uneori, să văd cum ar arăta.

— Ai aranjat frumos rochiile, mami.

— Da...

— Divorțăm, mami?

— De unde știi cuvîntul ăsta?

— De la Mihai. A zis că tatăl lui a divorțat de ei.

— Divorțul e pentru mame și tați, Robert. Nici eu, nici tati nu te-am părăsi.

— Asta a zis și tatăl lui Mihai!

Fug plîngînd din cameră, de parcă pe mine m-ar fi abandonat, de parcă sunt, pentru o clipă, prietenul meu cel mai bun și îi simt durerea și dorul.

În noaptea aceea a început insomnia care avea să mă țină treaz. Mereu, cred. Mereu. Sunt o epavă. M-am născut stresat. Sunt o epavă, o epavă și am încetat să dorm cînd aveam treișpe ani.

*

— Nu dorm, nu pot să dorm, mi-e atît de somn.

— Ia caseta asta.

— Ce-i asta?

— Ia, am șterpelit-o de la mama. E cu țîțe.

— Bleah, mă-ta se uită la așa ceva?

— Io știu? Poate i-a rămas de la tata.

— Și ce să fac cu ea?

— Cum ce să faci? Uită-te la ea!

*

Zbooor. Dar e alt zbor acum. Penisul meu e aripa frîntă care se luptă, se luptă și transpiră.

Tremurul revine, dar e alt tremur acum și mîna mea e aripa sănătoasă care trage tare, jos, sus, jos, sus, jooos, suuus.

Sunt în cădere și aripa sănătoasă se mișcă mai repede, tot mai repede, frenetic, disperat, căutînd salvarea noastră.

Aripa frîntă se zbate să țină pasul, dar cedează și viața se scurge din ea.

Aripa dreaptă se mai mișcă de cîteva ori, mai întîi cu un ultim efort, apoi din inerție. Cădem. Cădem în ceva moale. Mă scufund... Sau stai! Mă înalț, lumea e cu curu' în sus și mă prăbușesc pe muntele albastru. Apogeul existenței mele. Zenitul... Aaah, zenitul! Și dorm. În sfîrșit dorm.

*

Mă trezesc stresat. Aștept încordat zborul din fiecare seară, cînd, cu o aripă ruptă, trebuie să ajung pe o culme. Dar cad, cad de fiecare dată și întotdeauna cînd sunt aproape de pămînt lumea se inversează și adorm pe un pisc albastru.

*

— Robert, încîntat.

— Maria, dar îmi poți spune Maia.

*

Ploua și ne ascunseserăm într-o cabină telefonică. Aia care nu merge niciodată, de la Fîntînă. Au trecut pe lîngă noi și autobuzele mele, și ale ei, și ale altora, și ale lumii. Patru ore am stat încuiați, pe podeaua murdară și rece.

— Tata e moldovean, de fapt. E primul născut în București. Ai lui au crescut în același sat. Atîtea generații vin de acolo încît sunt sigură că la un moment dat s-au combinat doi frați sau doi veri, avem și cîțiva nebuni în familie, eu cred că de aici li se trage, dar mie îmi place că-s pe juma' moldoveancă, se spune că-s focoase și...

Cînd rîdea, sînii îi tremurau liberi sub tricou și buzele îi dezveleau și dinții, și gingiile, și limba, și gîtul, și totul. Vorbea încontinuu și rîdea fără oprire, de parcă tot ce ar fi zis ar fi fost nespus de amuzant. Nu mă fascina deloc ceea ce spunea, în schimb mă topeam după felul în care o făcea. Plină de energie, plină de veselie. Iar eu, care mă născusem obosit și stresat, îmi descoperisem în sfîrșit un alt refugiu în afară de zborul cu o aripă frîntă.

Buzele îi crăpaseră de la frig și îi sîngera un colț de jos. M-am apropiat de ea și am lins-o pe buză. Nu am sărutat-o. Doar i-am lins sîngele. Clipea. Clipea des. Clipea șocată. Clipea cu poftă. Și-a lins și ea locul umed. Și-a trecut degetul peste el, strivindu-și buza. I-a venit autobuzul. S-a repezit spre el, apoi s-a întors. Degetul ei era încă pe rană. Mă țineam tare cu dinții de același loc. Cînd mi-a dat și mie sîngele, ușile s-au închis. Sîngele ei se juca pe limba mea cu sîngele meu și gustul ăla a rămas etern în gură. Îl spăl cu cafea zilnic, dar amarul... amarul abia dacă îl acoperă.

*

Te iubesc. Vreau să pot să te iubesc în fiecare zi, chiar dacă uneori te urăsc, chiar dacă mă plictisești, chiar dacă într-o zi nu o să ne mai futem sau nu o să mai vorbim și apoi nu vom mai face nici una, nici alta. Vreau să mă enervezi atît de tare încît să vreau să ne despărțim. Să cunosc tipe mișto și să vreau să te înșel. Să îmi spui pentru a mia oară să te duc pînă în stație și să aștept cu tine. Și să vreau să îți sparg capul atunci, fiindcă sub plapumă e atît de bine... Dar să te iubesc prea tare ca să fac lucrurile astea.

— Te iubesc.

— Și eu.

— Vreau să fii soția mea.

— Și eu.

Nu am realizat că nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Doar „și eu”. Nu mi-a răspuns niciodată „Da” pentru că, de fapt, nu am întrebat-o niciodată dacă voia.

*

Bagajele pe pat. Maia plînge.

„Amariei e nume de țăran. A venit aia de la țară și cînd să-și facă actele a întrebat-o cum o cheamă și a zis Georgeta sau Florica. Păi și mai cum? Atîta dom’le. Cum atîta? Cum îl cheamă pe tac’tu? Nu am. Atunci pe mă-ta. A cui iești? A Mariei. Și

Amariei a rămas. Nume de țăran. Cum să te cheme Maria Amariei? În niciun caz.“

— Pleci?

— E tata.

— Și sunt eu.

— Tata e unul singur, Robert. Băieți mai găsesc, dar tata e unu'.

— Cum poți? Cum poți să te uiți la mine? Și să pleci... să pleci, serios?

— Robert, dacă ar fi fost altfel... dacă lucrurile ar fi stat altfel cu ai mei... poate că ar fi...

— Sunt eu.

— Știu, asta îmi spui mereu. Ești tu. Totul este despre tine. Ce vrei TU. Ce simți TU. Pe mine nu mă iei în calcul. Nu ai făcut-o niciodată. Totul a fost mereu un joc pervers pentru tine. Nu ți-ai dat seama că mă prefac că am orgasm, apoi că te ascult, apoi că sunt fericită...

— Mă iubești?

— Vezi... tot despre tine e vorba, nu?

— Zi, mă mai iubești?

— Dacă nu te-aș fi iubit, nu aș fi rămas atîta timp.

— Acum. ACUM! Mă mai iubești?

— Da.

— Și atunci de ce pleci?

— Pentru că m-ai enervat de atîtea ori și nu ai realizat niciodată cît de aproape am fost de a pune punct. Pentru că am cunoscut tipi mișto cu care am vrut să te înșel. Pentru că te rugam să vii cu mine în stație ca să-ți amintești cum era la început, cînd am stat patru ore în stația de la Universitate, cînd ploua așa de tare încît dăduse fîntîna pe dinafară și ne inundase cabina telefonică. Dar tu stăteai în pat și îți dădeai ochii peste cap, îți miroseai degetul, ca un pervers ordinar, să îți amintești cum miroseam, de parcă nu eram lîngă tine, de parcă... și mă ignorai sau împroșcai venin peste tot, ca o... ca o scorpie.

— Deci totul este din vina mea, Maia? Tu nu ai greșit cu nimic?
— Ba da. Am greșit. Că ți-am permis de la bun început să fii așa.
— Mă iubești?
— Sunt nefericită.
— Mă iubești? Asta ar trebui să fie tot ce contează.
— Nu mă asculți niciodată...
— Mă iubești?
— Pa, Robert.
— Mă iubești? Mă iubești? Pe mine. Pe Mine! Mă iubești?

*

Sunt o epavă. O epavă. M-am născut tremurînd, m-am născut stresat. IIIIiiiii, arcușul zgîrie corzile, iiiiiii, bravo, fiule. Vrei să-ți dau de la mine? Io nu pot mînca atîtea. Javrele nu sar niciodată la roțile noastre. Zbooor. Divorțăm, mami? Ia, am șterpelit-o de la mama. E cu țîțe. Zenitul... Aaah, zenitul! Aștept încordat zborul. Îmi poți spune Maia. În sfîrșit. Alt refugiu. În afară de zborul cu o aripă frîntă. Sîngele ei se juca pe limba mea cu sîngele meu. Să cunosc tipe mișto. Să nu te înșel. Tata e unul singur, Robert. Acum. ACUM! Ca un pervers... venin... scorpie. Mă iubești? Nefericită. Mă iubești? Niciodată... Mă iubești? Pe mine. Mă iubești? Mă iubești? Iubești? Pe mine mă...? Pe mine, mă?
— Robert? Robert? Robert! Dărîmă, Mihai, ușa! IIIiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii___________

*

— Fiule, te-a răsfățat mă-ta. De la atîta muzică ți se trage, altfel tu ai fi părăsit-o pe Maia. Și pe multe altele, ohooo, să vezi ce am făcut eu în tinerețe, înainte să mă iau cu mă-ta. Las' că te învăț eu, fiule. Uite, ți-am adus o cămașă curată, un costum, niște pantofi de bărbat, nu mai ești un puști să umbli în chinezării din alea. Cum le zice,

teneși? Ce ești tu, boschetar, să umbli în pînze și plastice? Uite și o cravată. Mergem să îți cumpărăm mai multe, îți ia tata o mașină de ras... parfum. Și parfum, da, da. Un telefon deștept, un ceas fițos și luni o să fii gata. Ai douăjdoi dă ani, nu mai poți, fiule, gata, destul cu muzica.

*

Robert e catatonic. Robert e agent de vînzări. Robert nu a mai dormit de un deceniu. Robert și-o ia la labă în fiecare seară. Robert are țoale dă firmă și pantofi care ar hrăni vecina de la trei timp de o săptămînă și gadgeturi pe care nu știe cum să le folosească. Robert a pierdut-o pe mă-sa la treișpe ani, cînd mă-sa s-a pierdut pe ea. Robert a pierdut și prima femeie pe care a iubit-o. Și pe toate cele care au urmat și pe toate cele pe care le-ar fi putut iubi, dacă le-ar fi oprit din drumurile lor. Robert e un ratat, plin de venin, plin de regrete și nu face absolut nimic, nu se înfurie, nu urlă, nu lovește cu pumnii în pereți, nu își ascultă latura violentă, fiindcă latura lui violentă are viață, iar el nu, el nu, nu, nu... Nu! Nu mai suport, trebuie să fac ceva. Trebuie să fac ceva ce mă va salva.

*

Dumnezeule, ești o ființă penibilă, nu-i de mirare că Maia a plecat, că toate au fugit, te-a mai făcut și mă-ta scorpion, ești plin de venin, saliva ta le arde buzele, ejaculezi otravă, o să rămîi singur toată viața și o să mori singur și o să te îngroape statul într-un loc izolat sau într-o groapă comună, dar nu va conta, nu va conta, îți zic, fiindcă vei fi singur și în moarte, nimeni nu te va aștepta dincolo, se va descoperi fîntîna tinereții după moartea ta și toți vor trăi veșnic – ai tăi și Maia, Iana și Candy, Marcu și Mihai –, *bigo* va deveni femeie și va rîde în dreptul mormîntului tău amărît, cărțile vor crește mîini și picioare și sîni și penisuri și și-o vor trage pe oamenii care sunt și vor fi mereu și nimeni nu va veni după tine,

nimeni, și nu-i de mirare, fiindcă tu nu iubești, nu cu adevărat, tu nu întinzi nicio mînă, niciun deget măcar, tu nici atunci cînd ți-o tragi nu te implici, te distrag muștele și piuitul boxelor, alarmele mașinilor și dungile albe nelalocul lor în bronz și alunițele, ești asocial, nici măcar nu ai bunul simț de-a fi mizantrop, ești doar asocial și într-o zi nu o să mai ai droguri și nu o să ți se mai scoale și o să rămîi cu ochii pe pereți, o să rămîi pînă-n moarte, pînă-în-moarte, și nimeni, n i m e n i nu te va aștepta și nu te va urma...

*

M-am născut stresat și tremurînd, dar îți garantez că nu a fost nimic față de ce a urmat. Tensiunea nu se eliberează niciodată, toate orgasmele, toate satisfacțiile sunt doar puncte maxime de încordare, fără să existe o explozie, fără să se elibereze elasticul, e întins, e întins, cît te mai poți întinde? Dă-i drumul, Dumnezeule, dă-i drumul, lasă-mă să-mi dau drumul!

*

Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune că sunt o epavă și că de pe epave s-a șters de mult timp numele.

I’ll see you on the dark side of the moon

Dintre toate sentimentele noastre, singurul care nu-i cu adevărat al nostru e, pesemne, speranța. Speranța aparține vieții, e viața însăși care se apără.

Julio Cortázar – *Șotron*

The lunatic is in my head
You raise the blade, you make the change
You rearrange me ‘til I’m sane
You lock the door
You throw away the key
There’s someone in my head but it’s not me

Pink Floyd – *Brain Damage*

Mama era însărcinată cu mine cînd a murit Andrei. Frate-miu nu avea probleme de sănătate, nu a pățit nimic, niciun accident, nu s-a sufocat cu plapuma, nu a înghițit vreo jucărie, pur și simplu într-o secundă rîdea în pătuțul lui și apoi s-a oprit. Pur și simplu s-a oprit, de parcă ar fi fost format în întregime din energie și cineva ar fi tăiat curentul.

Nu știu nici acum dacă e adevărat, dar mă gîndesc că, dacă ar fi fost vina lor, ar fi fost închiși, nu? Însă nu știu, din doi oameni sănătoși nu aveau cum să iasă doi copii bolnavi, nu? Și dacă Andrei, pe care mama l-a adorat, pe care și l-a dorit atît de tare, nu a trăit, cum de am făcut-o eu? Tocmai eu... Cînd mama a încercat să mă omoare? Doctorii i-au zis că e prea tîrziu pentru un avort, așa că s-a dus la o rudă de la sat și a băut un ceai dubios. Aproape m-a pierdut, dar m-am ținut cu dinții de viață, cum am făcut-o și cînd m-am născut prematur și cînd am stat în primii doi ani mai mult în pătuțuri de spital decît în al lui Andrei.

A refuzat să mă alăpteze. Venea și mă mîngîia pe cap, îmi spunea Andreiuțu' mamei. Chiar și acum, cînd o vizitez, la fel îmi zice. Tata spune că e alint de la Andreea. Dar eu știu că se uită la mine și îl vede pe frate-miu.

Singurii ani în care am simțit și eu că am o mamă au fost ăia trei în care am făcut balet. Dar am căzut la un moment dat, am făcut o entorsă urîtă și am refuzat să mă întorc. Mama nu m-a iertat. S-a dus la bunica și s-a băgat în pat. E încă acolo, iar eu nu mai merg așa des pe la ele.

Știi, mult timp am crezut că m-a regretat, că și-a dorit să mor fiindcă m-a învinuit pentru dispariția lui Andrei, de parcă pe lume nu ar fi fost loc decît pentru unul dintre noi și eu am ținut cu tot dinadinsul să îl înlocuiesc. Foarte tîrziu am realizat că nu pe mine mă voia moartă, ci pe ea. Durerea ei a fost atît de mare încît sistemul său s-a oprit, de parcă ar fi fost format în întregime din energie și cineva ar fi tăiat curentul. De parcă nu ne-am fi plătit facturile la timp... în viața asta sau într-una trecută, cine știe?

*

Iana adormise la mine, întinsă pe tot patul, iar eu stăteam într-un colț și mi-o imaginam mică, prin spitale, plină de perfuzii, intubată, tăiată,

bandajată, cusută, descusută. Pe taică-su îl și vedeam cu o privire disperată, adoratoare, aia care i-a rămas înțepenită în expresie, pe care bănuiesc că orice tată de fată începe să o aibă cînd simte că ar putea să-și piardă odrasla – fie într-un spital, fie într-o biserică. Și maică-sa era impasibilă, pe un scaun de spital românesc, un scaun sec, tare, cu șuruburi care îți agață hainele dacă nu ești atent, pe care nu poți dormi, nici dacă ai vrea, pe care nu poți citi, nici dacă te-ai putea concentra, pe care nici măcar nu poți respira liniștit. Nu că ai putea.

Încercam să nu o judec prea dur. Încercam să o înțeleg. Cînd ai un copil, restul lumii se oprește, așa am crezut dintotdeauna, așa mi s-a părut firesc. Părinții, prietenii, toate marile iubiri pierdute, toate alea mai mici, dorințele, visele, idealurile, jumătatea ta mai bună sau mai rea, după caz, devin insignifiante. E ca și cînd mogîldeața aia acoperită de lichid amniotic, sînge și placentă îți spală creierul definitiv. Să îl pierzi trebuie să fie cumplit. Mai rău decît apocalipsa. Măcar atunci s-ar termina totul, pentru toți. Să știi că lumea merge mai departe, cînd tu nu poți, trebuie să fie oribil. Dar e și mai rău cînd oamenii se așteaptă să o faci. Cînd îți spun că ai alt copil care are nevoie de tine și tu nu mai ești tu, așa că nu este posibil să fii ceea ce are Iana nevoie, ceea ce vor ceilalți.

Mi-o imaginam pe Iana mică, neajutorată, cu ace mutilîndu-i pielea străvezie, dar vie cu venele care îi pulsau puternic, într-o promenadă sângeroasă, ca un stăpîn care își plimbă cîinele prin parcul preferat. Îl vedeam pe taică-su lipit disperat de un geam, inhalînd toate particulele de praf, piele moartă, microbi, germeni, bacterii, viruși, mizerie și nefericire, adorînd-o de la distanță. Și mă-sa, pe scaunul tare pe care s-au prăbușit atîtea suflete, unde au fost spulberate atît de multe fantezii, încercînd să își țină atomii împreunați, cînd singura lor dorință era să se despartă și să plece în lume, departe, departe.

Încercam să nu o judec, să simt o dâră de empatie pentru durerea ei. Dar mă uitam apoi la Iana, dormind întinsă pe tot patul. Și fața ei era de pui de om, chiar dacă avea riduri de expresie deja. Erau de tristețe și de îngrijorare. Îi căutam zadarnic ridurile din coada ochilor, cele care apar cînd rîzi atît de mult încît maxilarele și pomeții ți se blochează în acea grimasă minunată pe care restul o numesc fericire, dar căreia tu refuzi să îi pui etichetă.

Știam că pentru Andrei ar fi fost o mamă extraordinară și că dacă el ar fi fost prietenul meu aș fi admirat-o, poate aș fi avut o mică pasiune pentru ea și Andrei mi-ar fi dat cîte un pumn în joacă de fiecare dată cînd aș fi menționat asta. Dar pentru Iana fusese o mamă infectă. Și o uram, pentru că fata cu față de pui își strîngea ochii și gemea în somn. Transpira gălеți pe cearceafurile mele. Are un vis cam umed, m-am gîndit și am rîs scurt. Știam că nu e genul ăla de vis, însă, nu e nici măcar pe aproape. Avea din nou un coșmar și în curînd avea să se trezească și eu nu aveam să știu nici ce să îi spun, nici ce să fac, iar ea avea să mă deteste.

*

— Mă întreb cum fac scriitorii să treacă timpul în romane.

— Poate dacă ai citi vreunul, ai vedea.

— Mă întreb cum facem noi timpul să treacă.

— Unde?

— În general. În viață.

— Trece de la sine, Iana.

— Da, dar cum de nu te plictisești?

— Nu știu, mă gîndesc mereu la ceva.

— La ce?

— Nu știu, la orice.

— Păi dă-mi un exemplu.

— La tine, la mama, la Maia, Marcu, Mihai, la Candy. La ultima carte care m-a marcat, la ultima

melodie pentru care am urît un artist.

— De ce să-l urăști?

— Din invidie. Tu la ce te gîndești?

— Eu? La moarte.

— Ai 18 ani.

— Așa, și?

— Și nu ar trebui să o ai în minte.

— E mereu acolo. O clepsidră care îmi spune constant că nu am o viață întreagă înainte. Poate jumătate, poate un sfert, poate chiar mai puțin. Trebuie să fac lucrurile mai repede decît alți oameni. Mai mult.

— Atunci trăiește, Iano, lasă sfîrșitul, că nu e cazul.

— Tu nu te gîndești niciodată la moarte?

Ba da, ba da, am vrut să urlu, mă gîndesc chiar la a ta, dar nu cum o vezi tu. Tu crezi că vei muri de boală și îți consideri toată existența un chin, cu ocazionale scăpări extatice, dar, pînă la urmă, un chin. Simți că ți-a fost predestinat eșecul, așa că nu trăiești. Nu cu adevărat. Dar nu realizezi oare că boala ta nu a omorît pe nimeni? Că toate simptomele tale adunate, toate durerile tale, pe care niciun doctor nu le-a putut defini altfel decît manifestări ale stresului, nu înseamnă o boală propriu-zisă? Boala ta e metafizică, pentru că e boala întregii lumi, iar tu ai fost aleasă să simți dezamăgirile, suferințele, războaiele, bombele, sărăcia și neputința, foamea și setea, frica și ardoarea, toate tăieturile, vînătăile, cojile, bubele, toate acele, sforile, cuțitele, gloanțele, biciurile, săgețile, toate cuvintele și toate săruturile. Și nu pentru că ai fost aleasă meriți să mori, ci pentru că ți-ai însușit-o. Pentru că nu te răzvrătești, nu urăști, nu țipi, nu disperi. Ți-ai acceptat condiția mizeră, dar nu ca alții. Nu te-ai complăcut. Te-ai ridicat deasupra ei, ai făcut-o parte din tine, ai transformat-o într-un lucru al tău. Ești o zeiță, atît de fragedă și de minunată și de întunecată. Dar nu te lauzi, nu ești arogantă, nu ne scoți ochii, nu ne

înfigi fețele în noroiul de la picioarele tale. Porți în tine tot răul și tot binele din universul nostru limitat, poate din întregul cosmos, poate și din lumea spirituală în care cred sporadic. Și pentru asta meriți să mori, dar nu cum o vezi tu, ci de mîna mea. Vreau să distrug Boala, să purific lumea, să fiu eu Vindecătorul, Șamanul, Vraciul, Mîntuitorul, spune-i cum vrei. De multe ori sunt pe punctul de-a o face și crede-mă că aș fi în stare. Dar realizez mereu că tu ești invincibilă, iar eu – o insectă ce nu e demnă de așa o onoare. Și lumea, draga mea, lumea e oricum prea proastă ca să înțeleagă un sacrificiu, o salvare, o iubire.

— Nu prea. Avem timp și pentru asta. Și dacă nu, oricum nu va mai conta atunci. Va fi altceva sau nu va mai fi nimic.

— Chiar nimic?

— Înclin să cred că va fi ceva totuși.

— De ce?

— Pentru că o viață nu e suficientă pentru unii.

— De aia citești?

— Uneori, da.

— În loc să te zgîiești la creațiile altora, ar trebui să te ocupi de ale tale.

— Asta îmi spune și Candy.

— De ce ești scîrbos?

— Ce?

— Vorbești cu mine despre insecta aia scîrboasă.

— Am zis-o cu voce tare?

S-a culcat la loc atunci, și-a luat jucăriile și a părăsit locul nostru de joacă. Mi-am imaginat o clipă cum ar fi să mă sui pe ea și să îi pun perna pe față. Dar am rămas cu ochii fixați pe locul în care adoarme de obicei Candy. Nu ești o insectă scîrboasă, e ea geloasă pe tine. Pentru că știe că te iubesc. Că mă înțelegi. Și pe ea o iubesc, chiar foarte mult. Și ea pe mine. Dar nu în același fel. Ea mă completează sau îmi vede și înțelege durerile și bucuriile. Tu ai fost mereu parte din mine. Tu ești

un respiro, ești pauza mea, pauza de la stresul de a nu avea nicio pauză, niciodată. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi trage un pumn în meclă. Stai, asta era, nu? Am nevoie de o pauză. Realizarea m-a lovit ca o scîndură de lemn peste ceafă. Asta era...

Și tu mă așteptai, mă pregăteai pentru momentul ăsta, îmi schimbai moleculele, umblai printre vene, neuroni și mușchi, înscriai un cod nou în oase, îmi apăsai inima ca să îi transformi ritmul, îmi suflai în ureche ca să îmi redai echilibrul. Tu o să mă înveți cum să vorbesc, cum să respir, cum să dorm și cum să zbor, iar eu, eu o să ajung primul acolo, o să văd primul muntele albastru și o să te întîmpin, promit, vino după mine, haide, *I'll see you on the dark side of the moon.*

We’re all mad here

‘But I don’t want to go among mad people’, Alice remarked.
‘Oh, you can’t help that’, said the Cat, ‘we’re all mad here. I’m mad.You’re mad.’
‘How do you know I’m mad?’ said Alice.
‘You must be’, said the Cat, ‘or you wouldn’t have come here’.

Lewis Carroll – *Alice’s Adventures in Wonderland*

I tried so hard to let you go.
But some kind of Madness
Is swallowing me whole

Muse – *Madness*

Nu sexul, nu banii, nu credința, nu distracția, nu alcoolul, nu țigările, nu somnul, nu *bigoul*, nu apa, nu carnea, nu legumele gătite la abur, nu serialele americane proaste, nici alea bune, nu cărțile, nici măcar vioara, nu vanitatea, nu sănătatea, nu

nebunia, nu vacanțele, nu facebookul, nu twitterul, nu instagramul, nu smartphone-ul, nu prietenii, nu mama, nu tata, nu Maia, nu Iana, ci pauza de la toate. Asta mi-a lipsit mereu.

Poate că din cauza asta te-am iubit. Pentru că prima oară cînd ai intrat în casă m-am blocat. Pentru că erai altfel. Cu totul altfel. Cu cracii ăia ai tăi subțiri, în rest ușor dolofană, cu sînii mici și părul pe care îl ții sub eșarfa aia neagră, cu toate durerile tale și tăcerea ta, ai intrat și m-ai oprit în loc pentru prima oară. Ai fost copilul care apucă titirezul. Ai fost tatăl care pune mîna pe leagăn. Ai fost străinul care te trage din fața mașinii. Ai fost prințul pe cal alb sau *the damsel in distress* sau orice alt clișeu legat de salvare. Ai fost și clișeu, dar ai fost și inovație, ai fost vechi și nou, ai fost eretică și pioasă, nici nu mai contează cum ai fost, sincer.

M-ai transformat, sunt un mutant, nu mai sunt de mult timp om, m-am coborît la nivelul tău sau m-ai ridicat la minunăția ta, mi-ai scurtcircuitat sistemul, sinapsele mele au scos scîntei, neuronii au luat foc, au ars îndelung, iar între cenușă și pielea arsă și pielea moartă și praf a rămas doar nebunia. S-a sculat mîndră, s-a scuturat și, încă jegoasă, încă pătată, încă rănită, a pus stăpînire pe apartament, pe cîinii din fața blocului, pe toate insectele de sub perdelele mele și pe toți oamenii de la ferestrele mele, pe tine, pe mine, pe lume. *We're all mad here.*

Te iubesc, Candy, sunt sincer cînd o spun. Știu că nu vei fi mama copiilor mei, nici partenera mea, nici prietena mea cea mai bună, că nu îmi vei găti, că nu îmi voi face griji pentru tine, că nu te voi duce la spital, în mall, la munte, în piață, la ai mei, că nu voi urla la tine cînd voi fi stresat, că nu te voi căuta noaptea în așternuturi, că nu voi fuma cu tine în bucătărie, pe plajă, pe o bancă sau pe un acoperiș abrupt, știu că nu voi plînge în sînul tău, că nu vom asculta muzică pe întuneric, că nu vom

face dragoste pe lumină, că nu te vor interesa cărțile din chiuveta mea și ridurile de pe fruntea mea. Pentru toate astea există Iana. Dar pe tine te iubesc așa cum pe ea nu o s-o iubesc niciodată, așa cum numai cei care m-au salvat pot fi iubiți. Cu recunoștință, cu disperare, cu invidie, cu pasiune, cu patetism, cu ură.

Ți-am promis că dacă vei pleca te voi ucide, ții minte?

Candy, noi suntem, în fond, prea diferiți. Eu sunt vinovat, eu nu sunt destul de bun, știi și tu asta, nu e nevoie să ți-o spun. Te pregăteai deja să mă părăsești, am simțit-o. De parcă ți-ai fi făcut treaba cu netrebnicul de mine, de parcă m-ai fi reparat. Tu chiar crezi că sunt O.K.? Mi-ar plăcea să spun măcar o singură dată acest banal O.K. Bine. Decent. Merge. Dar nu, niciodată. Ori e foarte bine, ori e oribil. Sunt extremist. Știu, nu te mai uita așa la mine, știu. M-am născut stresat. Ai crede că stresul se oprește măcar în apogeuri, dar culmile sunt mai rele. Presiunea cu care îmi sare sperma pe burta sau în gura Ianei, jetul puternic cu care îmi inundă canalul lacrimal întregul ochi, menghina în care îmi strîng colegii mîna, ciocanul cu care mă bate tata aprobator pe umăr, patentul cu care mă strînge mama în brațe, flacăra care incendiază foița, boxele bombardîndu-mi urechile pînă la dezechilibru, vioara ei zdruncinîndu-mi pereții pînă la cărămidă, capul sufocîndu-se în pernă și creierul după ușile conștientului, forța uriașă pe care fericirea ocazională o exercită asupra mea.

Tu obișnuiai a fi singura mea pauză, Candy. Dar ai devenit imună la *bigo*, cînd îți suflu fumul în față stai neclintită, nu te mai rostogolești de pe masă, nu mă mai faci să rîd sau să disper. Nici bomboanele nu îți mai plac. Ți-au plăcut vreodată sau totul făcea parte din jocul tău, din experimentul tău bolnav, din proiectul tău? Ești

inginer cu acte acum, așa e? Ți-ai finisat mîndră construcția, sunt un om normal, am dormit bine în ultimele luni, am stat senin la televizor sau cu o carte în mînă sau cu Iana în brațe, m-a dat Marcu dispărut, ești mulțumită?

— Zi, fă! Zi, fă... ptură minunată, zi, entitate divină, ești fericită fiindcă sunt fericit și fără tine?

— Robert, cu cine vorbești?

Iana stătea în pragul ușii, îmbrăcată într-un tricou lung și cu bocancii în picioare. O luminau doar luna și pielea minunată a lui Candy. Era frumoasă, era magnifică în nuanța aia.

— De ce ești încălțată?

— Mi s-a părut că văd ceva pe jos.

— Ce?

— Nu știu, dar am avut șoricei acasă la un moment dat.

— Și?

— Și nu vreau să mă atingă.

Mă prăvăleam pe jos și lacrimile mă înecau. Șoriceii să fie grija ei cea mai mare! Candy rînjea și ea, cu toată gura, cu dinții murdari de ciocolată și de lichior. Picioarele mici îi tremurau sub ea și știam că dacă aș fi atins-o cu un singur deget s-ar fi prăvălit toată peste ele.

Ai auzit-o, Candy? Nu vrea să se suie șoarecii pe ea, figuranta. Tu, tu ai trăit între șobolani. Tu știi ce-i aia viață. Iana nu știe decît irosirea. Dar o s-o pun eu pe calea bună. Asta era și ideea, nu? Să cresc. Să nu mă mai victimizez. Să nu mai dau vina pe tata pentru că mama nu a avut inima să plece, să nu mai dau vina pe Maia pentru că eu nu am știut cum să o ascult. Să am grijă de Iana, așa cum și ea are de mine. Să lepăd dependențele și temerile. Să îmbrățișez toate frămîntările care mă scot din traiectoriile simple și mă aruncă în turbioane, în spirale, în pătrățele desenate cu cretă colorată pe asfalt. Sunt pietricica lu' a' mică de la parter și Iana mă aruncă zilnic printre urmele de rugină și găurile de pe alee. Nu contează unde cad.

Ea mă ridică, se joacă plină de iubire și de tinerețe cu mine, iar la sfîrșit mă ține cald în palma ei. Asta era ideea, nu?

Atunci a aprins Iana lumina din bucătărie și, cînd a văzut-o pe Candy goală pe masă, s-a albit la față. A pus mîna pe o tigaie, dar Candy o zbughise deja pe lîngă ea. Iana a sărit din calea ei, direct pe bufet, și de acolo a început să arunce cu tacîmuri și pahare în sufragerie. Candy se pitea, fugea în zigzag, era o scenă incredibil de amuzantă. Mă tăvăleam pe jos. Iana a deschis ușa de la intrare.

— Nu pleca, te rog.

— Ai luat-o razna? Vreau să iasă scîrboșenia asta, mi-e silă de ea. Ieeeși, te rog eu, ieeeși!

— Unde să iasă, mă? Ea nu pleacă de aici, ea e mereu prezentă. Las-o în pace! Cu ce te supără?

— Bă, tu ești nebun, mă! Zici că-i animalul tău de companie, așa vorbești. Zici că-i prietena ta, mai rău.

Nu ai tu idee, dragă. Am luat-o în brațe și cioburile mi-au intrat în tălpi, dar nu usturau, doar gîdilau. Doar gîdilau, ca părul Ianei pe pieptul și pe brațele mele, ca aerul cald pe care îl sufla în jeturi și în oftică pe gîtul meu.

— Așa, pleacă, a țipat Iana.

— Ce?

Inițial nu am realizat ce spunea. Și apoi am văzut-o. Aproape tîrîndu-se. Pitită, cu capul plecat, mișcîndu-se repede, panicată, încă goală. Așa să fie? Așa mă lași, mă?

— Unde pula mea crezi că fugi? Futu-te-n gură de curvă!

Am trîntit ușa înainte să apuce să mai facă un pas. S-a aruncat pe burtă, rîcîind lemnul, încercînd să se strecoare afară.

— Potolește-te, am urlat la ea.

Disperarea ei era prea mare. Sau sila. Sau presiunea. Sau doar știa că e momentul.

Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune că nebunii nu au nume, ci

numere.

— Dacă o să îndrăznești să pleci, o să te omor, am șoptit.

Apoi am luat cuțitul și l-am înfipt în ea. Direct. Fără alte pregătiri sufletești, fără alte argumente, fără să țin cont de Iana, care se aplecase deasupra chiuvetei și vomita și plîngea cu sughițuri și cădea... Iar eu nu eram acolo ca să o prind.

Cîți dintre cei care spun „te iubesc la nebunie“ înțeleg ce implică asta? Să iubești la nebunie? Să iubești cu nebunie. Să iubești cu ură. Cu un simț al proprietății atît de mare, cu o gelozie atît de puternică încît Ea să știe că nu va supraviețui relației voastre. Să te iubească atît de mult încît să își sacrifice viața ca să te scape pe tine de toate problemele pe care ți le-ai făcut cu mîna ta. Iar tu să o iubești atît de mult încît să înnebunești, să fii în stare să te muți pe un cîmp iradiat, să devii un mutant odios, să îți renegi tot sistemul de valori, să promiți în nebunie că o s-o omori și, într-un moment singular de luciditate, să o și faci.

Cuțitul încă tremura în burta ei.

— Nu pleca, te rog...

Nevoia noastră cumplită

I must be myself. I cannot break myself any longer for you, or you. If you can love me for what I am, we shall be the happier. If you cannot, I will still seek to deserve that you should. I will not hide my tastes or aversions. I will so trust that what is deep is holy, that I will do strongly before the sun and moon whatever inly rejoices me, and the heart appoints. If you are noble, I will love you; if you are not, I will not hurt you and myself by hypocritical attentions. If you are true, but not in the same truth with me, cleave to your companions; I will seek my own. I do this not selfishly, but humbly and truly. It is alike your interest,

and mine, and all men's, however long we have dwelt in lies, to live in truth. Does this sound harsh today? You will soon love what is dictated by your nature as well as mine, and, if we follow the truth, it will bring us out safe at last.

Ralph Waldo Emerson – *Self-Reliance*

Did you ever think of me as your best friend
And did I ever think of you?
I'm not complaining.
I never tried to feel this vibration
I never tried to reach your eden
Did I ever think of you as my enemy
And did you ever think of me?

Hooverphonic - *Eden*

Nu am fost niciodată fiul pe care și l-a dorit tata. Nu am fost în stare să o ajut pe mama. Nu am știut cum să îl țin pe Mihai lîngă mine după ce am crescut. De Marcu mă leagă doar drogul și cărțile din chiuvetă. Pe Maia nu am cunoscut-o niciodată. Și nici nu am iubit-o, nu cu adevărat. Iar pe Iana nu o pot salva.

Sunt vinovat de multe lucruri. Condamnabil pentru și mai multe. Singurul, dar singurul lucru pe care l-am făcut bine a fost că am fost mereu sincer. Atît. Singura mea calitate și, simultan, cea mai mare problemă.

M-am născut stresat. Nu o spun ca să fiu interesant. Simt stresul care îmi sufocă fiecare por, care îi taie aerul pielii – o face să aibă un atac de panică și apoi să se îngrașe; e atît de plină de grăsime încît e aproape obeză, e de-a dreptul dizgrațioasă. Simt stresul care îmi blochează fiecare nerv, pune baricade, încurcă traficul și mîinile mele au spasme, iar picioarele mi se împleticesc.

Ea, în moarte, e mai demnă decît am fost eu vreodată. Iartă-mă, Candy. Nu e vina ta. Sunt o ființă infectă. Nu merit să respir același aer pe care l-ai tras cu disperare în tine. Nu merit să mi se îmbibe șosetele cu sîngele și măruntaiele tale.

Stresul e boala secolului, așa spune mama. Așa spun toți. Stresul – sau fuga continuă după orgasme. Vrem să facem cît mai mult sex, să avem o carieră plină de succes, să avem o familie perfectă, vacanțe ieftine, distractive și relaxante, poze de profil reușite, o fiică ascultătoare, un băiat atlet, o pisică educată, o mașină decapotabilă ultimul răcnet, țoale, pantofi, telefoane mobile, tablete care nu sunt încă accesibile plebei, filme, albume, seriale, cărți în avanpremieră. Le vrem pe toate și nimic nu ne satisface, pentru că nu știm cum să respirăm adînc, nu avem răbdare pînă la trei. Apogeurile noastre sunt prea scurte și imediat după aceea, dacă nu chiar în timpul lor, ne gîndim deja la următoarea culme.

Tu ai schimbat asta, Candy.

O pauză le va rezolva pe toate, asta mi-ai spus. Stresul dintre cursuri. Stresul dintre capitolele pe care trebuie să le înveți pentru examene. Stresul dintre capitolele pe care încerci să le citești din romanul ăla complicat cu care te ambiționezi de

trei ani. Stresul din metrou, dintre clienți, dintre trimestre, dintre biroul tău și cel al lui taică-tu. Stresul care te doboară cînd închizi vioara în husă. Stresul că nimeni nu crede în tine și stresul că mai ales tu nu o faci.

Totul se schimbă, totul se mișcă, evoluează, involuează, totul se pierde, din noi rămîn doar amintiri și povești, rămîn doar fragmente de adevăr subiective și multe întrebări, iar uneori chiar ai nevoie ca un singur lucru să rămînă la fel.

Stresul că analizezi prea mult sau că nu o faci deloc. Stresul că nu mai ai șaptesprezece ani, nici măcar nouăsprezece, că nu ai fost niciodată doar adolescent, doar rebel, doar teribilist, doar un răzgîiat hormonal, antipatic, indecis. Stresul că nu găsești persoana potrivită care să te sărute cum vrei.

Disperarea că nu există fericire decît în emoțiile pe care nu mai ai cum să le prefaci din nimicuri. Calmul cu care iei decizii importante, semnul maturizării. Dezamăgirea că prietenia se menține de la un punct doar din comoditate și un trecut comun, precum relațiile lungi și O.K. Faptul că detești acest O.K. și totuși e singurul cuvînt cu care poți răspunde miilor de întrebări stresante și indiscrete, deși nici tu nu îl crezi. Faptul că tînjești după un O.K. real.

De ce nu mai cînți ? De ce nu ai încheiat polița aia ? De ce te-a părăsit Maia? De ce stai cu o puștoaică de 18 ani ? De ce nu mai mergi în cluburi? De ce ești asocial? De ce te crezi mai bun decît noi? De ce ai impresia că ceea ce faci chiar are relevanță, chiar aduce un aport? De ce crezi că peste zece ani va mai ști cineva cum te cheamă?

Și tot ce poți spune este „nu știu, dar e O.K.”.

Stresul dintre orgasme. Stresul de a exista, de a simți, de a gîndi, de a fi mai bun. Pentru că toți pot fi răi, dar nimeni nu mai reușește să fie bun. O pauză le va rezolva pe toate, măcar pentru o clipă. O pauză de țigară, pînă cînd mi se scoală iar, pînă

cînd decid ce voi citi, pînă îmi vine o melodie în minte sau înțeleg ceva. Orice. O pauză. Nevoia noastră cumplită.

Iana se uita scîrbită la noi.

— Ce o să faci cu aia ?

Aia. Așa vorbește despre Candy. Fraiera micuță nu știe că prin Candy m-am salvat și că datorită ei o voi putea ajuta? Voiam să îi iau apărarea. Voiam să îi fac un mormînt de flori de lămîi și să o înec în vișinată. Dar nu avea sens. Era prea tîrziu. Plecase. Eram singur acum. De fapt, nu. Nu mai eram singur. Nu voi mai fi niciodată.

— Nimic. O să strîng mai încolo. Vino aici.

— Nu, nu vreau să stau aproape de… nu. Te rog, acoper-o cu ceva, fă ceva.

— Tu, care ești atît de morbidă de obicei, te temi de moarte, Iana ? Uită-te la ea. Uită-te la ea în toată splendoarea ei.

S-a aplecat din nou asupra chiuvetei și a vomitat.

— Ce ai, mă?

M-am dus la ea, am luat-o de umeri și am scos-o pe hol cu forța.

— Ce ai? Privește moartea în față. Asta este. Nu ce crezi tu. Asta e. E rece și scîrboasă și pute și nu are niciun sens.

Iana plîngea, eu o scuturam, Iana se albea, eu o sărutam. Îi era rău și mă ura. Dar nu era cum o mai văzusem. Nu îmi cerea calmante, nu se tăvălea, nu se panica. Era o frică teribilă, era disperare, era real. Pentru prima oară chiar înțelegea moartea despre care vorbea mereu.

Ne-am prelins pe perete. Eu, Iana și cadavrul lui Candy într-un hol strîmt. Am scos un *bigo* din buzunar. Era strivit și fire uscate ieșeau pe la colțuri, ca un sandviș pe care l-ai ținut toată ziua în ghiozdan și pe care îl înfuleci în drum spre casă, ca să nu te certe ai tăi. I l-am întins Ianei.

— Acum tu iei toate deciziile pentru noi. Eu am fost prost cînd eram tînăr. Și poate e tîrziu acum.

Dar tu poți să ne schimbi. Tu poți să ne ajuți. Însușește-ți boala, ia vioara și *bigoul* ăsta și fă ceva cu viața ta și cu a noastră. Dacă îl arunci, eu nu mai fumez. O să iau somnifere sau calmantele tale, o să mă duc la psiholog sau nu o să mai dorm. Dar mai există o opțiune și știi foarte bine că ți-ar ajuta mintea, ai putea să te liniștești măcar cîteva secunde în viața ta și să faci un plan. Unul singur. De atît e nevoie ca să începi. De o scînteie. De o flacără mică. Poți să îl aprinzi, poți să îl arunci. Tu decizi. Eu am terminat. Eu vreau să mă relaxez. Tu alegi.

Fata cu fața de pui avea pete roșii în obraji, vene sparte pe cornee, sînge coagulat în văile adînci din buzele sale pline. Părul i se ondulase în jurul feței de la transpirație. Se holba la mine cu ochii semilune verzi și mi-am dat seama că aș putea să o privesc o veșnicie. Să o ascult o eternitate. Să o sărut pînă cînd se nasc furtuni și vîrtejuri în gurile noastre, pînă ne inundă limbile și se revarsă pe bărbii.

Sunt vinovat de multe lucruri. Condamnabil pentru și mai multe. Consum de droguri ușoare. Trafic. Corupere de minori, poate? Dacă m-ar prinde cineva, dacă m-ar acuza cineva, aș ajunge cu siguranță într-o cușcă, ca un animal expus durerii și mizeriei lumii.

Dar cel mai mare păcat e că sunt sincer. Îmi țin promisiunile. Și i-am spus lui Candy că o voi ucide dacă mă va părăsi. Așa că am făcut-o. Am băgat cuțitul în ea, perfect lucid, i-am văzut sîngele și măruntaiele vărsîndu-se pe gresia mea, așa cum se scurgeau în pungă bomboanele pe care le cumpăram pentru ea. Încă puțin. Îîîncă. Așa, perfect, punga e plină, gresia e murdară bine, șosetele mele vor ajunge la gunoi alături de ea. Ființa divină care m-a salvat, care mi-a alinat nopțile și durerile, care a fost mereu tare. Am vrut să ies din iadul meu în raiul ei și nu am știut că drumurile noastre nu se pot intersecta niciodată.

Ar trebui să fac închisoare pe viață pentru că am omorît-o. Să se inventeze fîntîna tinereții și să mă căiesc o eternitate. Ar trebui să fiu biciuit, violat, amputat, castrat, mutilat, orbit, scalpat și lăsat să mă dezintegrez atom cu atom, cîte o celulă pe mileniu. Dar omorînd-o ne-am salvat pe toți. Pentru că acum viața poate merge înainte. Nu e nimic greșit în a fi normal sau ciudat, cît timp e natural. Iar noi suntem morbizi, stresați, vicioși, egoiști, nesătui, perverși, întunecați, artiști, fericiți, nefericiți, nemulțumiți, isterici, neliniștiți, nesăbuiți, deci perfect normali și suficient de ciudați ca să nu ne plictisim.

Pentru ce i-am făcut lui Candy ar trebui să plătesc îndelung. Să îmi fie blestemați și toți urmașii. Candy ne-a salvat însă. Ne-a salvat pe toți. Ne-a învățat cum să respirăm pînă la trei.

— Ai luat toate pauzele de care aveai nevoie? Ai savurat toate orgasmele?

În societatea asta, în viața asta, crima se plătește cu pușcăria. Și o merit, cu vîrf și îndesat. Dar nu mă va prinde nimeni. Nu mă va pedepsi nimeni, nici măcar Dumnezeu. Nu îmi voi cere scuze, doar îi voi mulțumi pentru sacrificiu și o voi onora întotdeauna. Iana mă va ierta. Iana mă va iubi. Voi avea grijă de ea și le voi povesti copiilor noștri despre femeia care a fost prea bună ca să le fie mamă, despre martira care ne-a mîntuit. Iar Candy ne va aștepta dincolo. Ne va îmbrățișa, va zîmbi senină și veșnicia va fi a noastră, în grădina ei, în grădina pe care a visat-o mereu, de pe vîrful cel mai înalt al muntelui albastru. Și data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune simplu: Robert.

Iana mă privea, murdară, epuizată, bolnavă și atît de normală. De afară se auzeau sirene. A tresărit și a aruncat *bigoul* în băltoaca de sînge. Apoi a început să rîdă și lacrimile îi lăsau dîre pe față, printre riduri, găuri, coșuri, praf. Era în continuare cea mai frumoasă fată pe care o

văzusem vreodată. Am luat-o de mînă și i-am strîns-o tare:

— Stai liniștită, iubito, hai în pat, hai să dormim, e tîrziu, strîngem mîine, stai liniștită, nu vine nimeni după noi, nu te bagă nimeni la pușcărie fiindcă ai omorît un gîndac de bucătărie.

Table of Contents

Table of Contents